

Giới thiệu [Đồng Nhân Harry Potter] Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sắt

Thể loại: xuyên không, đồng nhân Hp.

Trong xã hội này không có một người nào xấu ngay từ đầu, ai cũng có một mặt sáng một mặt tối, chỉ là họ có bị cái chảo nhuộm lớn mang tên "xã hội" này nhuộm đen hay không thôi.

Cô Thiên Không là nữ pháp y thiên tài, nhưng quá khứ lúc nhỏ ám ảnh đã khiến tính cách cô trở nên vận vẹo, trở thành sát nhân thiên tài, được mọi người gọi với biệt danh là sát nhân "Cổ tích".

Mọi vụ án giết người do cô thực hiện đều mang màu sắc hoài cổ, làm cho cả thành phố phải khiếp sợ khi nhắc đến tên cô.

Đoạn 1:

Anh dùng súng chĩa vào người bạn thân của mình, một người từng có đôi mắt ngây thơ trong vắt giờ đây lại biến thành kẻ sát nhân khiến thành phố khiếp sợ.

"Vì sao cậu lại làm vậy A Không, không phải chúng ta đã hứa trước các vị sơ sẽ trở thành những con người thanh sạch sao, vì sao!": anh không thể tin vào mắt mình nữa,... không thể nữa.

"không phải mình đan thanh trừ cái ác sao Phong! những kẻ này không phải là những kẻ ác sao? họ đã làm bao nhiêu đứa trẻ không còn sạch sẽ? họ đã vì tội lỗi của mình mà hãm hại gia đình nạn nhân? dù chúng ta là những người làm luật pháp nhưng vẫn thua đồng tiền dơ bẩn của họ sao? hừm"

Cô cười rộ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng bừng sức sống, lời thì thầm như câu hát dụ dỗ người khác phạm tội với cô, con dao ăn trên tay đâm thẳng vào huyết quản nạn nhân như một trò chơi, không ngại ngần, không một chút sợ hãi, như một công việc làm hằng ngày, khuôn mặt không đổi nhìn kẻ quỷ trên đất mất đi hơi thở.

Đoạn 2:

"Chị nếu một ngày em trở thành kẻ xấu thì sao? Chị có ghét bỏ Tom hay không?": cậu bé cúi đầu cắn môi, ánh mắt đầy rồi rầm nhìn chị gái mình.

"Chị nói trước nhé! nếu em có những hành động trái pháp luật như vậy....": Cô nghiêm mặt nhìn đứa em mình nói tiếp.

"Thì nhớ rù chị theo, đã phá hoại phải đi nhiều người chơi mới vui!": Jemmy khuôn mặt ngây thơ nhìn em trai.

"....": Chị, đây có phải là cách giáo dục đúng đắn với trẻ nhỏ hay không? Tom không ngờ rằng trong tương lai không xa vì cậu mà chị gái cậu đã gần như làm thế giới phù thủy Anh Quốc biến mất khỏi bản đồ phù thủy thế giới.

Đoạn 3:

"Con gà khôn nạn, con gà lòi loét chẳng chọc, mày mà vào tay chị thì mày là con gà trụi lông, ở đó mà hãnh diện đi con!!, chị mày sẽ có ngày từ phương hoàng thành gà móng đồ trụi lông trên bàn tiệc mà ngâm hoa đỏ. Ý bản thân nhiều lông hơn mấy con gà khác mà quay móng vào mặt chị, chủ nào tởm đây, ở yên ấy mà chờ ngày chị trả thù!": Bà cô ở thời kỳ "tiền mãn kinh" đang nghiêng răng nghiêng lợi tóa áp suất thấp nào đó, làm cho mọi người phải né xa.

"Jemmy Riddle, chị nên nhìn lại chiều cao của mình và cây ngô đồng của con gà nhiều lông kia đi, chị đủ khả năng với tới lông đuôi nó hay không?": Cậu dòi mắt khỏi cuốn sách quét mắt đánh giá bà chị mình từ đầu tới chân đầy khinh bỉ.

"Tom à! chị biết chị có 1m56, chị biết mình lùn, em có cần si nhục chị như vậy không. ô! trái tim yếu ớt của tôi, nó vỡ vụn hết rồi!": Cô đưa tay lên trán là động tác đau đớn quá độ chuẩn bị ngất xỉu.

"...": Bà chị của cậu như vậy mà sao học trường Abraxas thích nhỉ!.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sắt được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Sát nhân cổ tích

thành phố X

trụ sở cảnh sát

Đã 3 ngày, kể từ tên sát nhân gây ra án mạng đầu tiên tới nay là đã một tháng, cả thành phố như nín thở chờ đợi kẻ sát nhân lộ diện.

Một tháng nay những thanh tra của cục gần như mất ăn mất ngủ vì kẻ điên khủng này, lúc nào cũng phải liên tục tìm thông tin hồ sơ của kẻ sát nhân.... kẻ mà cả thành phố sợ hãi gọi bằng cái tên "sát nhân cổ tích". Các nạn nhân đều là những người có máu mặt của thành phố, từ công tố viên, thẩm phán tòa án, cảnh sát trưởng, giám đốc công ty Y những người mà cả thành phố nghĩ là thanh sạch, là người đem lại công bằng cho xã hội của thành phố.

Những đặc điểm chung của các án mạng này là khi tìm được sát chết của nạn nhân, họ đều trong các tư thế đầy nhuộm màu của thể giới cổ tích, kèm theo đó là tập hồ sơ bằng chứng tội của họ, điểm chung của những nạn nhân này..... họ đều liên quan đến tội ấu dâm, và đồng tính nam.

” này Phong, anh không về à? mai là ngày nghỉ định kì của anh cơ mà?”

” ồ không, tôi chưa muốn về đâu, hình như trong đầu tôi có cái gì đó lứt qua mà tôi không bắt kịp, nó có liên quan với tên sát nhân”

” sao cơ, cái kẻ giết người hàng loạt trí tuệ cao đó ư?”

”ừm, đầu tiên là hiện trường bàn trà trong chuyện" alice ở sứ sở thần tiên" nạn nhân được hóa trang thành con thỏ trong chuyện với tư thế đang dùng trà, nạn nhân không hề có dấu hiệu bị hành hạ thể sát, kẻ sát nhân này trước khi đi đã dọn dẹp các bằng chứng phạm tội.”

Người đàn ông nhìn vào mấy tấm hình chụp hiện trường vụ án mạng và nạn nhân, lấy lên một tấm hình của vụ án thứ 2.

”ở vụ án thứ 2, nạn nhân là thẩm phán tòa án thành phố, lần này nạn nhân bị cắt bỏ gót chân, và bị móc mắt, cắt mất lưỡi, xác được lau qua Formol, cơ thể bị hành hạ rất nặng nề, cơ quan sinh dục bị cắt bỏ, bối cảnh là vở kịch lo lem, để lại hiện trường là chiếc dây thùy tình đầy máu, trên tường có dòng chữ " kẻ dối trá phải trả giá". qua các nhát cắt cho thấy hẳn là một kẻ rất hiểu biết về cơ thể người, có thể hẳn là một bác sĩ, cũng có thể sát thủ”

” ở hiện trường thứ 3, nạn nhân không hề bị bắt cóc, mà tên sát nhân chơi trò chốn tìm với nạn nhân, thao túng tâm lí nạn nhân, từng chút một hủy diệt thể sát với tinh thần nạn nhân, trên cơ thể nạn nhân có vết dao tự rạch cơ thể, cuối cùng làm nạn nhân tự tử. Chứng tỏ hẳn từng học qua tâm lí học, ở nạn nhân này hẳn lấy bối cảnh công chúa ngủ trong rừng, với dòng chữ " chúc ngủ ngon!!!”

” nhưng chúng ta đã tìm thông tin của các sinh viên ra trường chuyên ngành tâm lí, cũng như ai có khả năng học qua ngoại khoa và tâm lý, rất khó có người thông minh như vậy, nhưng mà không có dấu vết”: người đồng nghiệp dựa vào tường, nói chen vào.

” đúng, vậy ở vụ án thứ 4, nạn nhân bị giết chết và lột da, trên sát nạn nhân là tấm áo choàng đỏ, một bàn tiệc, đồ ăn được làm từ thịt và ngũ tạng nạn nhân, với dòng chữ "ăn ngon nhé sói“.

” chúng ta tìm được ở hiện trường dấu giày trẻ con, có thể là của con nạn nhân vô tình để lại, vì nạn nhân được con gái nhỏ của mình phát hiện đầu tiên”: người đồng nghiệp bàn quơ nói.

” khoan..... dấu giày!”: người đàn ông bật dậy khỏi ghế, nhìn đồng bạn kêu lên.

” chúng ta đi đến phòng pháp chứng nhanh”: có hay chăng là....

Một căn hộ cao cấp nằm ở phía nam thành phố, trong khu vực khá vắng vẻ, đó là khu đất đắt đỏ nhất cái thành phố này, địa thế vô cùng đẹp, tiếp giáp với núi phía sau lưng, và nằm trên con đường cao tốc vào thành phố. Nhưng đêm nay thì nơi này là nơi phán xét của kẻ trả thù.

Căn nhà kiểu gothic tao nhã nằm trên đồi, nơi này là nhà riêng của một cô bé...à không phải là một cô gái trẻ, với gương mặt của một cô bé mới lớn, trong căn nhà ánh đèn sáng rực các phòng. Một cô gái nhỏ ngồi trước bàn ăn, bên kia bàn là một người đàn ông mập mạp bị đóng đinh trên ghế, đang hoàn loạn tròn tròn mắt như muốn phát ra tiếng kêu cứu nhưng không thể.

Cô gái ngọt ngào, ngây thơ phát ra âm thanh khe khẽ, làm cho người khác phạm tội:“ nga, ngài nên dùng chút trà đi, tôi không muốn để em trai thân yêu thấy ông như vậy đâu, em ấy sẽ rất buồn đó!”: cô gái nhỏ đứng lên khỏi ghế, cơ thể nhỏ nhắn, chiều cao khiêm tốn ẩn sau bộ đầm đỏ đen ren của một lolita xinh xắn, khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng ngần như búp bê được làm từ sứ, làm người khác cũng phải thương tiếc mà yêu chiều. Trên môi là nụ cười ngọt ngào là say lòng người.

Người đàn ông nhìn thấy hình ảnh của cô gái ngọt ngào mà kinh sợ dấy dựa muốn thoát thân, đã hai ngày nay mỗi khi trên môi cô nổi lên nụ cười đó, đồng nghĩa với việc ông sẽ bị hành hạ dờ sống thiếu chết, lần đầu là đóng đinh vào cơ thể ông, lần thứ hai là thử một loại thuốc trên cơ thể ông ta, chỉ có hai ngày mà ông ta sống chả khác nào như ở địa ngục. Cô ta không phải con người nữa, cô ta là một con quỷ trong thân xác của một bé gái, đáng sợ và cuồng sát.

Cô bé cầm lên ly trà nóng hắt thẳng lên người đàn ông, làm cho ông ta bị phỏng mà dấy dựa mạnh hơn.

” aida, ngài đừng nôn nóng như vậy, tôi cho ngài xem thư này, đảm bảo rất thú vị, bình tĩnh nào quý ông”: cô bé cầm điều khiển, bật màn hình đối diện, vừa xem vừa ngâm nga câu hát, đánh chân theo nhịp hát.

Ông ta mở to mắt nhìn màn hình, thấy được đứa con trai mà ông lo lắng mấy bữa nay bị những người đàn ông luân phiên cưỡng bức, đôi mắt vô hồn nhìn về phía màn hình, xoáy sâu vào ông, trong đôi mắt ấy là sự tuyệt vọng vô cùng bất tận.

”sao nào, quý ông, hình ảnh này có gợi cho ông nhớ cái gì không? hửm”: cô gái nhỏ quay qua nhìn người đàn ông, khuôn mặt vẫn còn nụ cười ngọt nhưng đầy từ khí. Cô tiếp lời bảo.

”tôi cho ông gặp lại một người nhé, ông sẽ bắt ngờ cho cội! suýt “: cô đưa tay lên môi làm động tác yên lặng với người đàn ông. Cô bước về phía cánh cửa hơi khựng lại nhìn người đàn ông.

”à, quên, một quý ông thì đừng nên chạy lung tung hậu quả sẽ rất kinh khủng đó!”

Tiếp đó chỉ còn lại tiếng đế giày ma sát với sàn gỗ đều đều vang lên như thể bước chân tử thần, từng chút, từng chút tiến gần đến ông. Ông nhận ra cô gái này, năm xưa chính ông hại em trai của cô ta nhọc nhằn mà chết, dùng tiền để mua chuộc thẩm phán cũng như công tố viên điều tra vụ án để thoát tội của bản thân, để rồi hậu quả như hôm nay. Ông không hề muốn bản thân chết như thế này.

Một lúc lâu sau, cô xuất hiện với chiếc xe lăn, trên chiếc xe là cậu bé tầm 12 tuổi, anh mất đực ngầu của người đã chết, khuôn mặt đẹp đẽ như thần Cupic khả ái, láu lỉnh chọc người khác yêu thương mà đùm boc. Nếu đứa trẻ này còn sống thì có lẽ cậu ta đã trở thành một vị thần trong lòng các cô gái.

”ten đa! chào em trai yêu dấu của tô đi nào quý ông!”: Cô cười vui mừng, dịu dàng cẩn thận vuốt nhẹ gương mặt em mình.

”sao nào, giám đốc Hà, ngài còn nhớ em trai tôi chứ? hửm, à mà quên mất ngài là kẻ cuồng ấu dâm mà, có bao nhiêu bé trai qua tay ngài, mà còn nhớ tới em tôi chứ”: khuôn mặt cười vui vẻ tắt ngúm chỉ còn lại sự vụn vẹo điên cuồng tiến đến bên người vùng tay tặng cho lão một cái tát là cho đầu lão ta lệch khỏi lưng tựa, điên cuồng cất lời:

”em trai của tôi tối sạch sẽ, do mi,... haha do tên khốn nạn như mi làm cho thằng bé mất hết tương lai, làm cho tao mất đi người thân còn lại di nhất... đần lè thằng bé sẽ được đưa đến Oxford, tốt đẹp biết bao nhiêu, một thiên tài như nó có bao nhiêu yêu thương, nếu thằng bé còn sống thì bây giờ nó đã có người yêu, như vậy không phải tốt sao... con mẹ nó! tại ngươi mày không chết đi”: cô vùng lên tiếp mấy đấm vào gã khốn nạn, hét lớn.

Năm đó, cô vừa tròn 15 tuổi, Tiểu Thiên thì mới 12 tuổi, thằng bé là cái gì tự hào của nhà cô. Thằng bé rất thông minh, nó còn nhận được học bổng của Oxford làm cho cô rất ghen tị, nhưng nhiều hơn hết là niềm vui mừng cho thằng bé. Rồi mọi chuyện xấu đột ngột kéo đến hủy hoại gia đình cô. Trong một đêm cô mất ba mẹ, họ vì tai nạn giao thông mà mất, cô và em trai xi sụp, thằng bé đâm ra tự bết bản thân, cô là chị không thể cũng ngập mình trong đau khổ được, cô không chấp nhận việc để cô và chú nuôi dưỡng hai chị em của tòa án. Cô biết họ nhắm đến số tiền bảo hiểm của ba má, chả có một ai tình nguyện nuôi dưỡng hai đứa trẻ mồ côi mà không có lợi cho họ. Cũng trong năm đó, cô mang em trai của mình đi trị liệu tâm lý, không ngờ lại gặp tên khốn nạn này hại hai chị em cô. Mục tiêu của hắn là thằng bé, sau đó thì thằng bé bị làm nhục, lúc đó cô không ở bên thằng bé, khi về đến nhà thì thằng bé điên loạn tự tử.

Có ai có thể chấp nhận chứng kiến người thân duy nhất của mình tự tử trước mắt bản thân được chứ? sau đó cô dốc hết tiền mà còn lại của gia đình đem sự việc ra tòa án để giành lại trong sạch cho em mình, nhưng không? Hắn lại dùng tiền rửa sạch tội lỗi của mình, kẻ cấu kết thì nhận được tiền lợi kết sù, người phạm tội thì trở thành kẻ thanh sạch.... chỉ có cô, ôm oan ức cái chết của em trai mình, để rồi gần đó năm cô quay về báo thù.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Suýt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Ai sẽ là người thanh sạch? tôi hay cậu?

“thời nào kết thúc tại đây thôi”: cô tặng cho quý ông mập mạp cái đấm cuối cùng vào mặt, vuốt lại mái tóc lấy lại dáng vẻ ban đầu, gần như con người điên khùng và cuồng nộ kia không hề tồn tại trong căn phòng này.

”tối giờ rửa tội rồi, nào chào mừng tất cả đến tòa án của tôi!”: cô khom người, hơi khụy gối, một tay để bên ngực hướng người đàn ông ngồi trên ghế chào theo cách thân sĩ.

Bây giờ mới vào phần trọng tâm của tiết mục thôi!!

Cô đứng thẳng người đi đến bàn ăn, dùng sức đẩy ra cái bàn ăn trắng tinh, lật lên tấm thảm trải sàn, bên dưới là một phòng bí mật nơi mà thời gian qua cô gây nên các cuộc án mạng, nơi phán xét tội lỗi của những kẻ súc vật đó. Người đàn ông nhìn thấy cánh cửa đó đã biết rằng mấy bữa nay việc cô hành hạ ông chỉ là trò chơi nhẹ nhàng trước khi vào trò chơi lớn, với món đồ chơi là sinh mệnh của ông. Cô tiến về lại phía ông, đập mạnh vào ghế là cho cả ông ta và ghế ngã nhào trên đất, các khớp xương của ông đã bị cô định trên ghế, nên hành động đó càng làm cho ông ta đầu óc muốn kêu to nhưng không thể.

”ra đi không cần núp nửa đâu”: cô đi ra đằng sau ghế, nói lớn vào hư không trong căn phòng, một lúc lâu sau có bóng người chia sủng vào cô đi ra. Khẩu súng không hề có sự thay đổi vị trí, vẫn hướng về cô.

”cậu có thể bắn chết mình vào lúc đó? vì sao không ra tay, như vậy cậu có thể cứu được lão ta đó.”: cô ngả ngớn rút ra con dao ăn vồn đùa trên tay

như một món đồ chơi thân thuộc, không hề có chút sợ hãi đối với nòng súng đen ngòm bất kì lúc nào lấy mạng của cô.

”A Không buồn ông ta ra, vụ này tớ có thể đấu cho cậu”: anh nhìn cô bạn thân từ nhỏ, ở cô không hề có sự thay đổi gì vẫn như cô bé 15 tuổi lần đầu tiên anh gặp mặt.

”buồn? vậy thì ai buồn tớ? không vui chút nào cả, Phong này cậu muốn chơi lớn với tớ không?”: cô vòng tay qua cổ người đàn ông đàn quý trên đất, khuôn mặt tươi cười rũ rề đồng bạn mình tiếp lời.

”cũng tớ dọn dẹp tội xấu này, hay là bắn chết tớ, chọn một trong hai”: cô vẫn nhìn Phong cười bảo, mắt kíp hờ nhìn bạn.

Anh chìa khẩu súng vào người bạn thân của mình nhìn sâu vào đôi mắt ngây thơ trong vắt ấy, anh không ngờ lời thề cô và anh sẽ làm những người vạch trần cái ác, mà cô hiện giờ lại hóa thành con ác quỷ làm cả thành phố sợ hãi.

”Vì sao cậu lại làm vậy A Không, không phải chúng ta đã hứa trước các sơ sẽ trở thành những con người thanh sạch sao, vì sao!”: anh không thể tin vào mắt mình nữa,... không thể nữa.

”không phải mình đàn thanh trừ cái ác sao Phong! những kẻ này không phải là những kẻ ác sao? họ đã làm bao nhiêu đứa trẻ không còn sạch sẽ? họ đã vì tội lỗi của mình mà hãm hại gia đình nạn nhân? dù chúng ta là những người làm luật pháp nhưng vẫn thua đồng tiền dơ bẩn của họ sao? hửm”.

Cô cười rộ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng bừng sức sống, lời thì thâm như câu hát dụ dỗ người khác phạm tội với cô, con dao ăn trên tay đâm thẳng vào huyết quản nạn nhân như một trò chơi, không ngại ngần, không một chút sợ hãi, như một công việc làm hằng ngày, khuôn mặt không đổi nhìn kẻ quỷ trên đất mất đi hơi thở. Máu nóng của nạn nhân vẫn lên khuôn mặt cô, nóng hổi và ẩm áp, cô vươn tay vuốt một vết máu đưa lên môi liếm đi, mùi vị đúng là tẻ.

”cậu...”: Anh không còn từ ngữ nào để nói được, cô đã bị ma quỷ tội ác kéo đi vào bóng tối. mọi thứ trong anh như đình trệ, chỉ cảm giác mất cá chân đau nhói thì anh đã nằm tên sàn nhà, tu cầm súng bị cô lấy tay gạt mất.

”lơ là, thiếu cảnh giác, cậu đặc quá nhiều tin tưởng ở tôi Phong”

cô vừa làm động tác móc mắt cá chân, nên còn xoay chân ngồi trên sàn nhà vì bản thân cô nhỏ nhắn, nên một lần đánh nhau cô thiên về tốc độ và thắng nhanh. Nếu đổi về tốc độ thì không có một công tố viên nào qua cô. cô đứng dậy khỏi mặt đất, quần con dao qua một bên.

”đừng nằm đó mà ngẩn người, cậu thật là một điều si nhục cho tôi, bạn thân yêu!”: ánh đèn chiếu vào cô mờ ảo mà đầy lạnh lùng, khuôn mặt ngày thường tươi cười, hòa đồng không còn nữa điểm.

”phản”: tiếng súng nổ vang lên. phá vỡ cục diện của cả hai.

”anh Phong, tôi tới hộ trợ, khu vực xung quanh đã bị bao vây rồi”: một người đàn ông nửa suất hiện trong phòng.

”hử”: cô cười khinh bỉ kẻ vừa tới, chỉ là một thằng nhóc thực tập sinh mà đòi đối đầu với cô.

Cô lao nhanh người đến bên cậu nhóc, ra một cú móc cao chân vào tay cầm súng. Súng lục màu đen bay trong không khí tạo nên một đường cong tuyệt đẹp, cô hơi chuyển người hạ dài bước chân chụp lấy khẩu súng, sau đó thuận người say nửa vòng cung dùng cùi chỏ đánh vào xương hàm. Mọi việc diễn ra nhanh chóng trong một cái chớp mắt, nhanh gọn, chuẩn sát, thâm độc. Đến khi kết thúc động tác thì cậu nhóc nào kia đã ngã nhào trên sàn. Thuận thế cô dùng bán súng đập mạnh vào ót cậu ta, làm cậu chàng ngất ngây xiêu đi.

”thật tẻ, chỉ đánh mấy đoàn mà đã ngã”: cô bĩu môi khinh thường khuôn mặt trẻ con lại làm cho người khác cảm nhận như cô đang làm nũng.

Tiếp đó cô phóng người đánh tới anh, anh kịp thời dùng xương ống tay đỡ đoàn, cô lại mượn lực ở chân trụ búng người đá vào đầu anh.

”vì sao cậu biết mấy vụ án mạng đó tớ làm”: thuận miệng cô hỏi, nhìn mắt cá chân bị anh nắm trong tay, nhanh tay đánh vào yết hầu của anh.

”dấu giày cậu để lại, cậu nên nhớ mình biết số chân của cậu, mà cậu lại rất thích đi giày búp bê của tội trẻ con”: anh kịp thời ngửa cô ra sau né cú đánh vào yết hầu, vùng tay đánh vào xương sườn nhằm để cô tách ra.

”thứ 2, nửa năm trước cậu từng lục lại hồ sơ của vụ... ừm, của ông Hà, không phải trùng hợp chứ?”: nhìn cô lui hai bước lại mượn lực phóng về phía anh ra một chiêu giả nhằm đánh lạc hướng anh, may anh kịp thời chụp lấy tay cô bẻ quặt về sau, cô mượn lực cánh tay bị anh giữ làm một cú đá cao trúng đầu anh làm anh buồn tay lui ra.

”thứ 3, dấu vết của trên cơ thể nạn nhân đều do dấu dao tay trái làm ra, còn có thứ này”: anh móc trong túi ra chiếc khăn tay đơn giản mà ai cũng có, trên khăn có vết ố. Cô dùng lại không còn tấn công anh nữa.

”là cái này, vết bẩn chùng với vết trà cách đây 2 tháng, lần dung trà với mình”

”thứ 4, người tiếp xúc nhiều với xác chết khi vụ án xảy ra là cậu, đồng thời tớ có hỏi sơ Mari về gia đình cậu, một căn nhà vẫn nằm trong quyền sở hữu của cậu, lúc nào cũng có người lau dọn”.

”ồ! tớ thật sợ hờ quá đi! mà cũng vui mừng là trí thông minh của cậu là không đi thật lù, dần để ăn mừng thật!!”: cô đưa tay nắn mớ cái cằm mình.

” vì sao cậu là vậy hả A Không, tớ đã hứa với cậu sẽ điều tra lại cái chết em cậu rồi mà!!”: anh tuyệt vọng gầm lên.

Cô tiến lên đánh xáp lá cà với anh, định dùng đầu gối đánh vào bụng anh. Anh biết đây chỉ là cô chỉ muốn đuổi anh đi chứ không có ý lấy mạng anh. anh bị đánh đau nên phải lui ra phía sau.

” điều tra? có ý nghĩ sao, cậu có nhớ vụ khủng bố bom tự tử ở trường quay không”: cô dừng lại cười nói với anh.

” tên khủng bố đó chỉ đòi lại những gì mà anh ta đáng ra nên có, số tiền từ cổ phiếu của anh ta, tuy lúc đó chung ta đã điều tra ra kẻ chiếm đoạt số cổ phiếu đó, nhưng anh ta vẫn chết có phải không, còn quả bom mà anh ta lấy ra đe dọa chỉ là một đồng đất sét làm giả bom”: cô cúi đầu, mái tóc ce đi khuôn mặt cô chỉ lộ ra nụ cười khổ sở.

” còn cái tên chiếm đoạt số tiền đó thì sao? rồi hẳn là hỗn loạn cổ phiếu của công ty đó, nhằm có được cái mỏ đá ở nam phi đó thì sao? ở tù 9 năm cho một sinh mệnh vô tội, con mẹ nó! những điều chúng ta làm chỉ có như vậy thôi”: cô ngước mặt gào to vào anh.

” tớ ghét điều đó! chúa luôn bảo chờ cho kẻ có tiền, vậy việc cậu làm thì sao? ý nghĩa à? kết cục của nó đi tới đâu?”: cô đặt ra câu hỏi liên tục.

Cả hai lại tiếp tục trận đánh, lần này càng dữ dội hơn. từng cú đánh qua lại ăn miếng trả miếng, đến khi anh ngã xuống sàn, cô búng người định dùng hai đầu gối đánh vào xương ngực và bụng, nếu cú đánh này trúng vào người đồng nghĩa anh phải nhập viện vì gãy xương sườn và dập gan.

Tiếng súng nổ lên, cô chỉ kịp nhìn xuống ngực mình, ở đó có một lỗ thủng nhỏ, cú đánh vì đột ngột mà mất lực ngã vào người anh.

Cô ngã vào người anh, cảm nhận cảm giác ấm áp của anh hay là máu của bản thân thoát ra, chỉ kịp thì thầm với anh một câu

” dù chúng ta cố gắng, thì cũng chẳng thay đổi được cái thùng thuốc nhuộm của xã hội này đâu Phong”

Anh chỉ dừng đó chờ dần nhìn cô dựa vào bản thân mà chết đi, nhìn thấy dòng máu đỏ lan ra ướt đẫm một góc áo, kết quả anh cũng chỉ là kẻ thất bại, đánh mất tất cả ngay cả người bạn thân nhất cũng không bảo vệ được.

Này cậu còn nhớ không?.

Đó là những năm tháng mà chúng ta không hề quan tâm tới trái tim của mình.

Chúng ta lặng nghe bài hát này và rồi tất cả mọi thứ cuốn hết vào thời khắc năm mới đó ở gần nhau cười vui vẻ.

Người ta thường sợ cái giá của sự đổi thay nhưng chẳng ai nghĩ tới cái giá phải trả vì không thay đổi cả.

tất cả chúng ta, đều thay đổi!!

sáng hôm sau trên các trang báo đưa lên tin tức của kẻ sát nhân, làm cả thành phố bùng nổ. Đó là một cô gái, làm bác sĩ pháp y của cục cảnh sát, là một thiên tài, tất cả chuyện gia đình nhà cô bị phanh phui làm cho cả thành phố sững sờ trước kí ức của con người đó, kẻ tội lỗi mà cũng đầy đáng thương

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Sống lại- Lời hứa

ồn quá đi! im lặng cái nào. khoan, khoan.... khoan đã.

ồn!!

Cô gắng gượng mở đôi mắt nhá nhem ra, chống lại cơn buồn ngủ trong người. Trên cao là trần nhà được quét vôi trắng, hơi cũ kỹ, trong không khí thoang thoảng mùi ẩm mốc.

Cô còn sống? không có khả năng! bị một viên đạn từ khẩu K-54, cỡ đạn 7. 62×25mm, với vận tốc rời nòng là 420m/s, bắn xuyên tim, nếu trường hợp cực kỳ may mắn thì vẫn có khả năng cứu, mà ở đây cô không có rơi vào trường hợp đó. Đùa nhau à! cô bị bắn xuyên qua tim đó!! ông bác sĩ nào mà thần thánh vậy? cô sẽ “quyên luyện” mà tới nhà hỏi thăm kinh nghiệm, cũng như kỹ năng ngoại khoa của ông ta, sẵn sàng cắn trại hàng giờ ngoài nhà ông ta, cô là một người rất cầu kiến thức.

Bỏ qua đi, vào việc chính, tiếng ồn kia không phải là tiếng trẻ con khóc à? ai lại để con mình ở chung với mình chứ? không lẽ là con của công tố viên nào thấy cô hôn mê nên để cô “chống giùm”? đúng là phụ huynh thiếu trách nhiệm.

Thiên Không quay đầu nhìn nhưng động tác có chút gian nan, sau một lúc vật lộn, cô thiếu điều bị co giật thì thành công, trước mắt cô là trẻ con. Vâng

không phải một đứa, mà có tận năm đứa, năm đứa đó!!!

Cái gì thế này? trẻ con đâu mà nhiều vậy? không lẽ mấy ông “lang băm” kia chuyển lộn cô từ khoa hồi sức sang khoa nhi à? ai đó đánh cô một cái đi!!!

Trong lòng cô còn kêu gào, thì một cánh tay không thương tiếc đập thẳng vào má cô, thì ra cạnh cô còn một đứa nữa.

Đau, đau, đây là thật!!

Cô giờ tay nhắm tìm tên đánh cô, nhưng mà, cánh tay bé xíu này là của cô, cô ra sức vùng vẫy cánh tay thì nó cũng làm theo động tác.

OMG!, chúa ơi! lúc ngài lấy hồn con đi phán xét mà làm rơi con giữa đường sao? hay con làm điều ác mà ngài quên con luôn không thèm nhớ? mang con đi đi con không muốn nằm chung mấy đứa này!! cô..... tè rồi!! TOT

Thiên Không, cô kêu gào để người khác nghe thấy, thay vì tiếng nói thì đó là tiếng khóc the thé của cô.

Mất mặt, quá mất mặt! vì sao cho đầu thai lại không để cô ngây ngốc như tụi nhỏ chứ? không lẽ đây là cách trừng phạt cô sao? cô trong lòng vì xấu hổ mà kêu gào.

Trong lúc miên man xấu hổ, thì nghe tiếng bước chân đến, Thiên Không theo bản năng quay đầu tìm nơi phát ra thanh âm. Trước tầm mắt mờ mờ, nếu không lầm thì đây là một vị sư, với áo chàm đen kèm theo khăn đội đầu, thì cô xác nhận bản thân hiện giờ đang trong cô nhi viện, chả có vị ý tá nào mà mặt đồ đen cả, nếu cô ta không muốn bị mất việc.

”Jemmy, ngon nào, con đói phải không bé cưng”: Bà từ ái ôm đứa trẻ lên, vương tay lấy bình sữa trên đầu tủ định cho cô ăn.

không phải à, cô không muốn ăn, làm sao bây giờ! cô là muốn.... thay tả mà, làm sao nói cho bà ấy biết đây? cô cố gắng giãy giụa không chịu.

”con không muốn à? vậy để ta xem nào”: bà thấy đứa trẻ vùng vẫy không chịu ăn thì chỉ có thể khó chịu đầu đó. Bà mở tả để xem đứa trẻ có “đi” hay không.

A!! gần này tuổi đầu rồi mà còn bị như vậy, cô thật sự rất muốn ôm mặt mà tìm góc tường mà ngồi, gió ơi! thổi tôi theo với!. Cô khó chịu chờ đợi khoản khắc đó xong xuôi.

”sạch rồi bé cưng”: người phụ nữ lớn tuổi đánh nhẹ vào mông cô, ánh nhìn cô yêu chiều từ ái.

Ánh nhìn thật ám!! đã rất lâu rồi cô mới cảm nhận được. Từ ngày gia đình cô mất đi, cô cảm thấy ánh nhìn của mọi người lạnh lẽo, dửng dưng dù cho có người chết trước mặt họ, họ vẫn làm lơ mà bước qua tựa như đáy biển đen, nhấn chìm bản thân cô. lúc đó cả cuộc đời cô chỉ có mặt nạ giả tạo ngoài vui vẻ hào phóng nhưng thật chất cô rất sợ cái ánh nhìn của họ, cô tuyệt vọng với xã hội “người ăn thịt người”, cô đã đeo cái mặt nạ này quá lâu, lâu đến mức cô quên luôn bản chất thật của mình. Cho đến lúc này khi thấy ánh nhìn sạch sẽ như vậy tựa như chuyện cổ tích vĩnh viễn không tồn tại lại làm cho cô luyến tiếc, cô ngơ ngẩn nhìn vị sư già.

”haizz, con thật không ngon Jemmy, chà bù cho em trai con”: bà nhìn đứa trẻ trong nôi thờ dài.

Cô có em trai!!

Jemmy nằm trong nôi sừng sờ trước tin tức đó, cô luôn thấy chứa bất công với cô, tước đoạt những điều tươi đẹp nhất của bản thân, nhưng chưa bao giờ cô thấy người công bằng như lúc này, người cho cô sống lại lần nữa- bỏ qua sự khó chịu khi không tự.... khụ- thì đồng nghĩa em trai đã mất cũng có khả năng ở cạnh cô, thật tốt quá.

Từng giọt nước mắt chảy dọc theo gò má mà ra ngoài, lúc đầu im lặng rơi ra càng về sau thì cô càng khóc to. Chưa bao giờ cô thấy hạnh phúc như lúc này, mọi chuyện trước kia bỏ qua hết đi, dù cho người ta nói cô không có lương tâm ray rứt của kẻ phạm tội, bỏ qua đi, cho nó lui vào quá khứ!! cho cô như một đứa trẻ mà khóc đi!

Vị sư già thấy cô khóc lớn thì sợ hãi bế cô lên, rồi rảo đi nhanh.

”ngon nào, bé ngon nào”: bà vỗ nhẹ vào đứa trẻ, tuy bà rất quý trẻ con nhưng bà chưa bao giờ làm mẹ nên không biết đứa bé này bị làm sao. Có chăng đó là chấp niệm không thể bỏ xuống của bà.

Mà khoan, trong 6 đứa trẻ, đứa nào là em cô? không lẽ lật tả, mà tìm đứa nào có tiểu JJ là em cô em cô à? cái này càng không có khả năng, lỡ đâu sáu đứa đều là con trai hết thì sao? nếu mai một cô lỡ miệng kể ra cô tìm nó bằng cánh này thì có khi nào thằng bé từ luôn “bà chị biến thái” như cô không? phương án này bỏ qua đi.

không lẽ chờ 3 tháng nữa, lúc đó tầm nhìn cô tốt lên thì xem thử trong 6 đứa thì đứa nào giống cô à? tào lao, cô chưa biết hình dạng bên ngoài là ra sao mà đi tìm, chưa nói tận 3 tháng đó!! cô chờ đợi không nổi.

Cô đang suy nghĩ cách tìm em trai mình, thì có tiếng khóc làm cho cô giật mình tắt ngúm tiếng khóc.

”haizz, hết chị rồi tới em, hai cái đứa này”: bà thấy hai chị em quấy phá mà thờ dài.

Cái gì? đũa nằm cạnh cô, cho cô một đánh mới này là em cô à? không lẽ thằng bé này bị bạo lực từ nhỏ? thôi không sao từ từ dạy cũng được.

Cô quay đầu nhìn đứa trẻ nhũn nhặn, chị sẽ bảo vệ em, mọi thứ xấu xa, đen tối nhất thì để chị gánh vác. Em trai! em chỉ cần sống thật hạnh phúc cho chị.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3-2: Ngoại truyện: Người ta xót thương nước mắt của công chúa, mà quên rằng phù thủy cũng biết đau!

Tiếng chuông thánh đường ngân lên chỉ có hai sự kiện quan trọng của một đời người diễn ra, một là ngày trọng đại hạnh phúc của một cặp đôi, đó là hôn nhân là ngày hai con người hoàn toàn thuộc về nhau thứ hai là tiền bước một người đến thế giới bên kia.

Anh ngồi trên băng ghế chấp hai tay cúi đầu nghe vị cha xứ đọc kinh thánh thương tiếc đứa trẻ người quá cố. Phía trên là duy ảnh của cô, vẫn nụ cười rực rỡ đầy trẻ con như vậy, vẫn ánh mắt thuần túy u ám đó. Cả không gian rộng lớn của giáo đường chỉ có tiếng vọng của vị cha xứ. Chỉ có anh cùng lúc đắc vài người thân thiết trong số cảnh sát ngoài ra còn có vài vị bạn học chung với cô ở nước ngoài, phần lớn mọi người sợ dính líu vào “kẻ sát nhân” như cô thì khó mà thăng tiến trong cái xã hội này. Thật buồn cười!!

Ngày Thiên Không mất, báo chí của thành phố nhôn nhao lên như một vụ scandal một ngôi sao lớn hay một vị có danh tiếng trong giới chính trị, họ kể tội về vụ việc của cô, thương xót cho kẻ bị giết hại, lấy cái chết của cô mà đùa bỡn kiếm lời, xâu xé cái chết của cô như một bữa tiệc thịnh soạn, mọi móc lịch sử gia đình Thiên Không, rồi nói cô là đứa trẻ đáng thương không có ba mẹ giáo dục. Đúng là nhục cười! Không lẽ cái chết của cô không cho họ thấy điều gì sao? Họ bảo cô là kẻ điên bị bắn chết là đáng vậy còn họ có phải xâu xé cái chết của cô là chính đáng? Anh nhếch môi cười kinh bi.

Anh nhớ lần đầu anh gặp Thiên Không, cô đang ngồi trước chúa chấp tay cầu nguyện, cả không gian rộng lớn chỉ có một mình cô, cứ đứng buổi chiều vào một giờ nhất định cô sẽ đến dù cho nhà thờ có đông người hay vắng vẻ cô vẫn đều đặn tới, cô như một con triêng ngoan đạo của chúa, anh lại nhắm cô với mấy đứa trẻ con trong có nhi viện phía sau nhà thờ.

Mười ngày sau cô chuyển trường tới khu vực này, anh mới biết cô cùng tuổi của mình tên là Thiên Không, thì ra cô ấy cũng giống anh cũng mất gia đình do tai nạn, cô bị bạn bè trong lớp trêu chọc là kẻ tham lam, lấy cái chết của em trai mình chuộc lợi. Thiên Không chỉ im lặng không một lời giải thích, mọi người trong lớp bắt đầu tẩy chay cô, đồ rác vào học bàn, dấu đi ghế học, rất nhiều việc làm để cô phải bỏ học, tất cả mọi việc làm của lớp chỉ nhận được nụ cười khẩy đầy kinh bi của cô. Mọi việc trong lớp đều diễn ra như vậy cho tới một ngày, lớp xảy sự việc mất đồ có giá trị hàng loạt, mọi người trong lớp đổ tội lên cô, ngay cả giáo viên cũng bắt đầu nghi ngờ cô.

Sau đó anh nhảy vào điều tra vụ này, là còn một công tố viên có tiếng của thành phố nên nên máu liều lĩnh luôn tồn tại trong anh, ngày đó lớp có giờ thể dục, mọi người đều đi ra ngoài chỉ có anh quay trở lại lớp học, anh núp trong tủ chờ đợi kẻ phạm tội tới, một lúc sau cô xuất hiện trong lớp, anh cảm thấy bản thân suy sụp vì đặc niềm tin ở cô, nhưng không cô chỉ đến túi xách của mình, lấy tiền và để nơi dễ thấy nhất trong học bàn.

Cô đang làm cái quái gì vậy? ủng hộ kẻ ăn cắp à?

Anh nhìn cô núp người sau bàn giáo viên, một lúc sau lại có người vào, khá là bất ngờ vì cậu ấy lại tiến đến kiểm tra học bàn của mọi người nhằm tìm kiếm gì đó, một lúc lâu cậu ấy đến bàn của Thiên Không, lục lọi đồ thì đi ra ngoài.

Anh đã rất tức giận về điều này, vì sao cô biết người lấy lại không nói ra cho cả lớp như vậy mỗi nghi ngờ của cô cũng mất. Anh tìm gặp giáo viên để nói rõ vụ việc, nhưng anh lại nhận được câu trả lời chờ đợi, anh hỏi ai là người nói và yêu cầu dấu đi vụ việc. Thì vị giáo viên cho biết là cô yêu cầu. Anh tìm cô để có câu trả lời. Cô chỉ bảo:

“Gia đình cậu ấy bị khủng hoảng tài chính, chủ nợ kéo tới nhà đòi nợ và đập phá đồ đạc trong nhà, nên cậu ấy sinh ra cảm giác nhay cảm với vài việc đặc biệt liên quan với đồ có giá trị, nên cậu ấy mới lấy tiền và đồ giá có giá trị của mọi người, cậu có thể đến khuôn viên sau trường sau, trong hốc cây thông lớn là tìm được đồ mọi người mất. Còn vụ việc của cô ấy, thì có thể âm thầm giải quyết, đây lại là năm quan trọng với mọi người, tôi nói vậy cậu hiểu chứ? ”.

“Vậy sao cậu không giải thích khi mọi người nói cậu là kẻ cắp? ”.

Cô không quay người đi chỉ khựng lại nói với anh: “Càng giải thích càng bị hiểu lầm, tôi không quan tâm họ nói gì về mình, tôi chỉ biết tôi không sống sai giáo lý mà ba mẹ tôi dạy cho, dù cho tôi muốn lấy chút đồ đó cũng có nhiều cách, không cần ngu ngốc như vậy ”.

Trong cái nắng cuối chiều đó, ánh sáng màu hổ phách chiếu sáng cả một bóng lưng cô quạnh, nhưng cũng đầy kiêu ngạo, không quan tâm thế gian này ra sao.

Chỉ có mình cô ấy độc hành trên con đường của mình.

Sự việc diễn ra êm ả, không ai biết thủ phạm dù đồ đạc được giao lại chủ cũ, các bạn học vẫn hiểu lầm cô, còn anh và cô cũng thân thiết hơn rất nhiều.

Cô ấy không còn như trước luôn cho cậu mặt lạnh, mà nhiều cảm xúc tốt đẹp hơn.

Thì ra cô ấy học quyền Thái, thì ra ba mẹ cô ấy mất không phải tai nạn đơn thuần, thì ra cô, chú của cô nhắm đến tài sản để lại ba mẹ cô, thì ra cô rất cô độc, thì ra em trai của Thiên Không bị làm nhục mà chết, thì ra cô không tin tưởng người khác, thì ra cô luôn có khoản thời gian không thể liên lạc vào một ngày cố định dù cho có việc quan trọng như thế nào đều bị cô bỏ qua. Chúng tôi cứ như vậy chài qua những năm cấp hai như vậy, rồi bình lặng vào cấp ba.

Tiếng xào đồn xa, điều tốt lặng tiếng, có lẽ điều đó luôn xảy ra lên trên người cô, Thiên Không vào cấp ba, vì lời đồn thổi của mọi người nên cô lại không có ai chơi cùng, mọi người trong trường đồn nhau là do cô dung tiền nên mới vào được trường chuyên như vậy. Anh từng hỏi cô có ngại không?, cô trả lời.

“Hừm, dù sao tụi nó chỉ thích nghe lời đồn rồi cho là đúng thôi, mình cứ ba năm đứng đầu trường là được, dùng thành tích cá nhân để chết mấy cái miệng họ là ok, coi họ nói được gì”.

Cô luôn như vậy, cao ngạo, bất cần, độc mồm độc miệng, mọi câu nói ra đủ để người khác ghen lời mà nhìn. Cứ như vậy ba năm cấp ba cô cứ đứng vị trí đầu của lớp với đầu trường, làm cho nhiều người tức giận mà tròn tròn mắt mà nhìn. Nhưng không ai trong họ biết cô phấn đấu thế nào để được như vậy, thức suốt đêm làm đề, đến nỗi nhập viện vì kiệt sức.

Sau đó cô ấy bảo anh rằng cô ấy có bằng du học, làm anh rất bất ngờ. Ngày cô lên máy bay. Có lẽ anh cũng không thể nhận ra cả hai đã có hướng đi cho bản thân, đều âm thầm thực hiện nó.

Sáu năm sau cô về nước, anh thì là một tay mới trong sở cảnh sát, cô lại nhận chức ở thành phố, cả hai gặp nhau, đều nhìn thấy trong nhau là nhiệt huyết tuổi trẻ. Năm đó chúng tôi quý trước các vị sư. Một lòng thề hẹn là những con người thanh liêm. Nhưng thật ra đó cũng là ngày mà cả hai thay đổi.

Năm đó chúng tôi hai kẻ bị tổn thương gặp nhau, kẻ kiêu ngạo đầy thương tích, dịu nhau qua đau thương.

Năm đó chúng tôi bùng bùng khí thế ước hẹn đủ điều, năm đó chẳng sợ trời chẳng sợ đất chỉ sợ rớt đại học, năm đó bạn bè một câu chửi hai câu mắng.

Năm đó chúng tôi con người trẻ tuổi nhiệt huyết bùng bùng, liều mạng mà làm việc, mong rằng đem lại công bằng cho thành phố.

Anh nhìn cô được hạ huyết, troi mưa như khóc thương tiễn cô đi, anh bỏ một chậu cây xương rồng, anh nhớ cô bảo cô không thích chăm hoa, vì nó dễ tàn, mỗi lần thay nước lại rất hôi, cô lại không rảnh để chăm non chúng, nên cô rất thích bỏ trong nhà loài cây này. Cũng có thể loài cây này giống cô gai góc, ngạo mạn đứng ở nơi khô cằn, nhưng ai biết nó mềm yếu bên trong.

“Xin lỗi tôi làm phiền một chút được không? ”: Một người đàn ông phương tây lớn tuổi vỗ nhẹ vai anh.

“Không sao, ngài có việc gì sao? ”.

“Anh là Hoàng Phong? ”: Người đàn ông hỏi.

“Vâng là tôi, ngài là... ”: Anh nhìn người đàn ông phân vân trả lời.

“À, tôi là Jack bạn của Thiên Không, tôi có vật này muốn đưa anh ”: Người đàn ông lấy trong cặp táp ra cuốn sách nhỏ chao cho anh.

Đây là một cuốn chuyện cũ kỹ ngả màu, bìa đã sờn rách đã được người đọc nhiều lần, anh biết thứ này là gì.

Anh nhớ, ngày đó anh đến nhà cô dọn đồ giùm cô để cô đi qua nước ngoài, lại vô tình tìm được thứ này. Anh ngỡ như câu nói đó vẫn như ngày hôm qua.

“Này, coi mình tìm được thứ gì này? ”: anh cầm lên cuốn sách đưa lên cao, huyếch sao.

“Câu bao nhiêu tuổi rồi còn coi thứ này, vậy mà bảo người khác trẻ con ”:Anh nhìn cô chêu đùa.

“Mình chỉ coi nó để nhắc nhở bản thân cuộc đời luôn bất công ”.

“nói xem đi nào, ngài triết lý ”: Anh vòng tay trước ngực nghe cô nói.

Cô cầm cuốn sách từ tay anh, nhìn chăm chăm vào bìa sách suy tư bảo.

“không phải lọ lem tốt đẹp lắm sao? mỗi lần có chuyện gì cũng có bà tiên đỡ đầu giúp đỡ, rồi lọ lem cưới hoàng tử, kết thúc thật đẹp? nhưng sự thật lại không như vậy, lọ lem cô tình làm mất chiếc giày thủy tinh, dụ dỗ hai người chị mình cắt gót chân và chọt mù mắt để đi thử giày, nhưng ai có nghĩ họ đáng bị như vậy không? không phải hoàng tử chỉ thấy được lúc lọ lem đẹp để nhất chứ không phải là lúc bản thân cô ta lem luot dơ bẩn? đó là yêu ư? Hai người chị có lỗi ư? ”: Cô nhấp một ngụm trà đặc, nói tiếp.

“Con người chúng ta đều như vậy, nhìn nước mắt người kia rơi một cách tủi nhục lại đi chỉ trích kẻ khác lại không thấu đầu đuôi ngọn ngành, thêm câu bớt chữ, người ta thường xót thương nước mắt của công chúa, mà quên rằng phù thủy cũng biết đau! Các câu chuyện họ viết trái đi không phải là bất công sao? Nên mình mới nói nó không công bằng tí nào, để mình nhớ rằng mình nhớ rằng việc mình làm luôn phải công bằng, phải hiểu rằng thứ mình nhìn thấy tận mắt chưa hẳn là đúng ”: Cô quay qua anh cười, ánh nắng chiếu lên người cô làm cho anh không rõ cảm xúc lúc đó của cô.

Đúng vậy họ luôn thương xót nước mắt của công chúa! Anh nhìn bia mộ cô, một mình đối mặt với cô, như thể anh đáng đối mặt cái tội của xã hội nay. Cậu luôn đứng Thiên Không.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Trong bóng tối ánh sáng vẫn tồn tại

Năm 1929 đến 1933 cả thế giới ngập trong cuộc khủng hoảng thừa, xảy ra đầu tiên ở Mỹ sau đó lan ra các nước Tây Âu, chỉ cần ra đường là thấy xác chết vì đói như chuyện thấy chuột chạy qua đường, có lẽ vì sao thời kỳ đó mang tên khủng hoảng thừa lại có người chết vì đói? Thế giới với những kẻ tư bản chiếm tới 50% là thừa sao? không phải thừa kẻ nhiều tiền, mà ở đây nhưng nhà tư bản chỉ nhắm đến lợi nhuận cao nhất mà liên tục sản xuất ra hàng hóa, trong khi đó giá hàng hóa liên tục bị đẩy lên cao mà mức lương không đủ chi tiêu sinh hoạt của người dân nghèo, cho dù họ có tăng giờ làm đi nữa từ đó dẫn đến bế tắc trong việc tiêu thụ hàng hóa dẫn đến sự rối loạn, nhưng đi đôi với đó là các doanh nghiệp nhỏ không thể trụ vững qua cơn bão tài chính liên tục sụp đổ tình hình tài chính bị đình chệ, cũng khởi đầu cho chiến tranh thế giới thứ hai với chủ nghĩa dân tộc cực đoan.

Jemmy dựa vào tường cố nhớ lại những thứ liên quan đến sự kiện ‘ ngày thứ ba đen tối ’ của thế giới, mắt nhìn theo đôi vợ chồng mới rời khỏi tiệm may cao cấp đối diện. Dày da cao cấp, áo bành tô với đường may tinh tế, băng với nhà tư bản hút máu, chúc mừng hai bạn đã vào tâm ngắm của chị, cô nhanh trong tiến đến cặp vợ chồng. Rồi va vào hai người.

“ Xin... xin lỗi, cháu thật vô ý! ”. Cô cố tình diễn khuôn mặt hoảng sợ, lấy ra khăn tay lau áo cho quý ông.

“ Cút! Thứ chuột dơ bẩn ”. Người đàn ông khó chịu nhăn mặt.

“ Xin lỗi hai vị ”. Cô tỏ vẻ đáng thương rồi bỏ đi, khi quay người lại đã không còn vẻ yếu ớt ban đầu, mà là nụ cười gian manh rồi biến mất ở ngõ rẽ.

“ Oh ~ ho!! ”. Jemmy lấy ra cái ví tiền tung lên cao ăn mừng thành công. Đây là vụ thứ hai trong ngày hôm nay.

“ Xem nào, tuyệt vời! đủ mua đồ ăn cho tụi nhỏ ”. Cô kêu lên một tiếng nhỏ đầy thích thú với xoay một vòng ăn mừng thành công, 300 bảng trong ví như vậy là già từ việc phải nhin đi một bữa ăn ngày hôm nay và ngày mai, cũng không cần phải làm việc này.

“ Chị người làm gì ở đây vậy? ”. Một cậu bé nhỏ nhắn, gầy gò, trên người là bộ đồ củ ngà màu vàng, chấp vá đủ mảnh vì quá cũ kỹ.

“ Tom, xem chị có cái gì này ”. Cô huyt sáo tung cái ví da cho cậu em mình, ánh mắt đầy gian manh của một kẻ trộm.

“ Chia buồn Jemmy! chị chết chắc với Pansy rồi, em không giúp chị lần này đâu ”. Tom mở cái ví ra nhìn rồi liếc nhìn chị gái mình đầy vẻ đáng thương, nhưng nhiều hơn là vui mừng.

Trong khi hai chị em đang tính toán sao để qua mắt vị sơ già ở nhà, thì có một băng nhóm đầy mấy đứa nhóc to con đi tới, văng đá vào trong giới này rồi thì ai cũng có địa bàn hoạt động của mình, nếu bạn không muốn ăn gậy của tụi nó. Một đứa trong nhóm hướng về bên này kêu to.

“ Hey, Jemmy phần của tụi này đâu ”.

Tom nhìn cô đề xĩn ý kiến, Jemmy vương tay lấy lại cái ví trong tay em mình, lấy ra tám phần tiền cho mình rồi quăng chiếc ví về tụi chúng, đó là điều kiện để cô được làm ăn trên khu vực của tụi đó.

“ cái shit gì thế này, thỏa thuận là bày ba cơ mà! ”. Thăng nhóc nhận ví tiền nhũ mỳ cảm tức nhìn cô.

“ Đó là khi tôi bị bắt, mấy người hỗ trợ để tôi chạy trốn, tôi đã nói rõ trước rồi mà ”. Jemmy nhún vai tỏ rõ đó là điều đương nhiên.

“ Con khốn!! mày ăn gian ”. Tên đứng sau cảm gậy đập lên đất gầm gừ.

“ Không muốn thì đưa lại đây, coi như tôi chỉ trả phần tiền địa bàn hôm nay thôi ”. Cô nhìn bọn chúng cười tỏ vẻ có cũng được mà không có cũng song.

“ Mẹ nó! lên cho tao ”. Tên cầm đầu gầm lên, song tới cô phía này.

“ Chị đứng là sao trời ”. Tom chán ghét nói nhỏ.

“ Lên hay bỏ chạy? ”. Jemmy không nhìn em trai mình đang cầu nhàu mà nói, với tính cách của nó thì không có vụ bỏ chạy, với lại nhóm người này không hơn cô là bảo, cô cá sai thì bữa tối này của mình nhường thăng bé.

2.

“Hừ, lên “: Cậu chạy thẳng vào phía trước nghênh chiến, với tinh thần quy ông xui xẻo của cậu việc đánh nhau là chuyện thường tình, mà quan trọng hơn là số tiền đó, có ngu mới để chúng vào tay tội kia.

“Chắc, lại bầm dập cho coi “: Cô chất lưỡi, biết chắc mà chưa cần đếm tới ba thì đã lao vào rồi mà.

Bạn nghĩ xem một đồng trẻ con đánh nhau thì thế nào, nắm tóc, tát, đâm, đá, tất cả chỉ là quơ mấy nắm tay túi bụi vào đối phương, không cho đối phương có khả năng phản đòn, chỉ vậy, không kỹ xảo, chỉ có sức ai hơn kẻ đó thắng. Sau một lúc quần áo đầm đông thì cũng kết thúc.

“Hà, một chết tôi rồi “: Cô thả người ngồi trên đất không thèm quan tâm xung quanh kẻ nằm, kẻ ôm chân lăn lộn la liệt.

“Đưa lại đây, khi tôi còn lịch sự “: Tom hướng tên cầm đầu giờ tay đòi tiền, chân dậm trên người đối phương không hề có sự thô bỉ mà là sự cao quý của người chiến thắng. Nhìn hấn móc cái ví trả lại.

“Còn nữa đâu, móc hết ra “.

Này cái này cô nhớ đâu có dạy cho thằng bé, Jemmy nhìn em trai tròn tròn mắt nhìn chân chó. Thật bối rối mà.

“Thôi đi Tom, tội chúng cũng như chúng ta thôi, ai cũng muốn được ăn no “: Cô vuốt tóc hô to về cậu em trai mình.

“Tha cho mấy người đó, hừ, “: Tom khó chịu hừ nhẹ, trong đầu nghĩ, sao chị lại nhân nhượng chúng như vậy nhỉ?

“Haha lần sau hợp tác tiếp nhé “: Cô cười xối lòi với tên nằm trên đất, khuôn mặt rất đáng ăn đòn. Tay kéo em trai rồi đi.

Thời gian thật đáng sợ, nó đủ sức thay đổi một con người mà không làm đối phương hay biết, rành rành lúc trước cô là một nhân viên nhà nước tiền ăn dư dả, mà giờ lại đi móc túi của người khác thật đáng sợ, không biết bản thân cô có giữ được tính cách của mình như ban đầu không nữa?

Đã năm năm cô sống ở nơi này, nói dài thì không dài, bảo ngắn thì không ngắn, đủ để cô thích ứng cuộc sống của thời đại này – thời đại chủ nghĩa tư bản uống máu người – cô cứ nghĩ bản thân sẽ không vì ai mà quan tâm họ, nhưng sự quan tâm, chăm sóc của sơ Pansy, vị sơ già với tình thương của mẹ, ban đầu cô nghĩ sự quan tâm đó là giả tạo, đến một thời gian là hết. Nhưng không, tình yêu thương đó còn hơn thế nữa, nó vẫn tiếp tục cho tới nay, cô cũng vì vậy mà dần thay đổi bản tính của mình, lại nhìn tới tình thế hoảng loạn. Vì thế cô quyết định làm kẻ móc túi đường phố, cũng vì cô không muốn mỗi ngày lại nhìn thấy cô nhi viện lại có người chết nữa. Đồng thời còn có một chuyện mà cô nghi hoặc không ra, đó là cái tên em trai mình Tom Riddle, cô không biết vì sao cảm giác cái tên này rất quen, có thể do tên Tom rất phổ biến, nhưng mà cái họ lại không trùng hợp như vậy cũng cảm thấy rất quen tại tựa như đã nghe đâu đó mà cô nghĩ không ra, lại bị cô quăng ra sau đầu trước thời thế loạn lạc này.

“Ừm, đi mua bánh mì ăn mừng thôi! “: cô kếp hồ đôi mắt thoải mái ngân nga, cô đã lâu không được ăn rồi, thật nhớ mùi vị của nó.

“Hừ, nghĩ chuyện giải quyết câu hỏi về sự tồn tại số tiền đó đi “: Tom nhìn chị mình thờ dài, giờ này mà nghĩ tới ăn với uống, lần trước biện minh là có người tốt bụng cho, lần nữa lại bảo là cô giúp người ta chuyển đồ được người ta cho, còn hôm nay là cái có gì thì cậu không thể đoạn ra? Ai mà không nghi ngờ khi giữa những ngày đói khát như vậy lại có kẻ mang về, một ổ bánh chứ.

“Không sao, Không sao”: Cô chưa nói hết lời thì đằng sau có tiếng ồn ào.

Không khí vui vẻ của hai chị em bị chậm lại, xung quanh chỉ có sự im lặng đáng sợ.

“Lại có người tự tử “: Cậu nhìn phương hướng mọi người đi đến thờ dài, mỗi ngày chỉ cần ra đường là thấy người chết, bầu trời thì đầy cánh quạ, không khí lúc nào cũng u ám.

“Không sao đâu Tom chúng ta sẽ sống sót mà “: Cô nói cho em trai nghe lại như nói cho bản thân cô, bàn tay nắm chặt lấy nhau lại bị cô siết chặt hơn.

“Jemmy này, Nếu. chúng ta cũng như họ không qua được thì sao? “: Tom cúi đầu lí nhí nói, nếu một trong hai mất đi thì sao? Câu hỏi đó luôn luẩn quẩn trong đầu cậu mấy ngày nay, cậu rất sợ, nếu như điều đó xảy ra cậu không muốn sống tiếp nữa.

“Tom nhìn chị này “: Cô vươn tay ôm chặt hai má để thằng bé nhìn thẳng vào đôi mắt nâu của mình.

“Chị không quan tâm bị thương, quan tâm danh dự bản thân bị bẩn, chị chỉ quan tâm chúng ta còn sống, dù có điều gì xảy ra đi nữa, em còn sống thì chị còn sống, vì chúng ta là song sinh, không có thứ gì tách cả hai ta ra được, kể cả chúa, chị thề với em Tom, tin chị! “: Ngữ khí Jemmy thật khẳng định, như trong lòng cô cũng rất mờ mịt cô không biết có điều tồi tệ nào xảy ra với hai chị em, cô cũng rất sợ hãi điều này.

_____ Chuyện được đăng ở Diễn đàn _____

“Này, cháu mua nhiều như vậy mà không giảm giá hay cho thêm à!! “: Jemmy gào thét trả giá như mấy bà cô già quá lứa lỡ thì ngoài chợ.

“Được nhưng mà chỉ giảm cho 5 xu thôi “: Người phụ nữ mập mạp, khó chịu ép giá.

“Please!! Giảm cho con 10 xu đi, bà Rose tốt bụng cơ mà, ông Happy rất hạnh phúc khi có người vợ nhân ái như ngài mà!! “: Cô ngước mặt 45 độ, làm ra khuôn mặt đáng thương với người phụ nữ, nếu ai làm mẹ đều bị mềm lòng với khuôn mặt đó.

“VẬY là quá rồi “: Người phụ nữ nghiêm mặt quát cô.

“VẬY thì khỏi đi “: Jemmy chép miệng thu lại khuôn mặt đáng thương, chuyển qua giao diện vô lại lưu manh hằng ngày.

“350 BẢNG 7 ổ bánh giá chót, không giảm nữa “: Người phụ nữ nhả mày ra giá chót.

“ĐƯỢC “: Cô cắn răng chấp thuận, tiền của tôi! Bánh của tôi! Linh hồn nhỏ bé của ai kia gào thét đầy trời.

Trước khi rời khỏi tiệm bánh, Jemmy nhón người qua quầy hôn nhanh lên má người phụ nữ, thuận tay lấy hai cái bánh mì gào lên.

“Xem như quà khuyến mãi nhé bà Ros!! Con cho ngãi thêm hai cái hôn là có lời rồi, Chúa phù hộ ngãi “.

Cô nói song câu nói, nắm tay em trai đang mặt liệt nhìn bà chị mình giờ trở vô lại với vợ người ta chạy đi. Đằng sau là bà Rose cầm chày cánng bột đuổi theo gào to.

“Lần sau mà đến bà này tăng giá gấp đôi, hai cái đứa này “: Nói với theo hai đứa nhỏ, đôi lại là tiếng cười lạnh lạnh của hai chị em.

Người đàn ông sau quay đi ra nhìn vợ mình thờ dài, rõ là rất thích hai đứa trẻ này nhưng lúc nào gặp mặt cũng hù dợi chúng.

“Thôi nào em yêu! Không phải chỉ hai cái bánh mì thôi sao, dù sao tụi chúng cũng đâu ăn một mình “: Hai vợ chồng ông gặp tụi trẻ cách đây một năm, Jemmy giúp vợ chồng ông xua đuổi tụi ăn cắp, sau khi giúp đỡ con bé chỉ xin hai cái bánh và bỏ đi đến bên kia đường đưa hai cái bánh có được cho hai đứa trẻ, sau này vợ chồng ông mới biết được con bé là cô nhi lại có em trai mà thức ăn trong cô nhi viện thì luôn túng thiếu, còn đứa trẻ đi cùng lại là một đứa ăn xin ngoài phố.

Ông nhìn với theo hai bóng lưng nhỏ bé chạy đi trong nắng, nghe tiếng cười lạnh lạnh của hai chị em, mong rằng hai đứa nhỏ vẫn như vậy, vẫn giữ được bản chất tốt đẹp trong thời kỳ tăm tối này.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Sau khi rời khỏi tiệm bánh mì, cả hai theo tụi trẻ năm, sáu về cô nhi viện, tụi nhỏ chúng cô đã xin phép sơ để ra ngoài kiếm tiền, số tiền do tài sản của Pansy với tiền từ thiện không đủ chi trả cho năm mươi đứa trẻ và có thể tăng lên, với lại ở thời kỳ này các nguồn đầu tư của cô nhi viện đều bị rút lại. Cô nhi viện gần như không có khoản thu nhập nào ngoài đó ra, nên tụi cô bán hoa hay thuốc lá quanh các khu nhà máy và ngoài nghĩa trang, nó là nguồn thu hiện giờ để cô nhi viện tồn tại.

“Jemmy này!... em lại đi lấy đồ người khác nữa sao, nếu Pansy biết được ngãi ấy rất buồn,... Ừm, em biết mà phải không “: Một cô bé lớn hơn cô một tuổi nhỏ tiếng nói chuyện ánh nhìn đầy lo lắng.

“Không sao đâu Emma, em lấy tiền của người giàu có để mua đồ mà, không phải em chỉ ăn cắp của kẻ cắp thôi sao “: Cô nhìn Emma cười ngây thơ nói, Emma là cô bé chơi thân với cô trong viện, lúc nào cũng dịu dàng như một người chị với cô và Tom.

“Nếu em bị phạt thì chị sẽ lấy phần ăn cho em, nhìn em này! Thật gầy mà! “: Emma tinh nghịch nháy mắt với Jemmy.

“không sao đâu Emma, Pansy không phạt em đâu! Em cá phần ăn của mình “: Cô thì thầm đáp lời, đi lên phía trước xoay một vòng quay nháy mắt với Emma.

“Chị cũng không thèm phần ăn ỉ ỏi của em “: Emma bĩu môi đầy ghét bỏ, phần ăn của con bé này đều có một nửa là đưa cho em trai mình, bản thân cũng rất đói mà lúc nào cũng bày ra đáng dợc chị cả, trong cái cô nhi viện này chả có ai gầy và lùn như Jemmy, nhìn con bé cứ như đứa nhỏ bốn tuổi.

“Nào, nhảy với em một điệu ăn mừng cho bữa tối nay nào! “: Jemmy kéo ta Emma, như một quý ông kéo cô xoay vòng vòng của điệu vang mà cô từng học,

cho tới khi trống hết mặt mày thì buồn ra. Lúc trước cô từng có mơ ước trở thành một vũ công nhưng không thực hiện vì oán hận báo thù, còn bây giờ cô có tất cả, có lẽ cô có thể thực hiện ước mơ tại nơi này.

Ngày dài kết thúc với những đứa trẻ như vậy, không có khổ sở với thời thế, không bị quan, cả đám trẻ ngây thơ cười vang đuổi bắt nhau về nhà u ám, ánh nắng chiều kéo dài bóng hình hòa hợp của tụi trẻ sáng rực một vùng trời.

Đường về nhà càng ngày càng gần hơn, căn nhà của viện cũng dần hiện ra trước mắt. Căn nhà thờ cũ kỹ màu rêu nằm trong một khuôn viên rộng ngoại ô thành phố tiếng chuông nhà thờ ngân vang trong cái nắng đỏ hồng của chiều tà, đàn bò câu đậu trên mái vòng của viện kêu lên những tiếng gù gù như kẻ

mở ngủ giật mình vỗ đôi cánh bay lên do tiếng cười tui trẻ con cuối buổi, tiếng đọc kinh thánh vang vọng của người dân trong khu, tui trẻ chúng cô không thể vào cổng chính phá ngang buổi lễ thành kính, mà đi vào lối của sau của các sơ.

“ Họ về rồi kìa!! “: Một cậu bé cầm chổi quét đám bụi sau cửa kêu to vui vẻ. Làm cho bầy trẻ trong viện cũng túa ra chào đoán.

“ Trông kìa! Họ đang chào đoán chiến công của chị kìa Jemmy “: Tom thì thảo vào tai cô đầy mỉa mai vui mừng khi kẻ sắp bị xiu xẻo.

“ Vui vẻ đi nào em thân yêu của chị, ba ngày nay chúng ta không được ăn rồi “: Cô hết cảm nhìn em trai thách thức.

“ Chị cá là em cũng mong muốn được no bụng mình, đừng tỏ ra cao ngạo nữa quý ông “: Cô huyet tẹt nói ra suy nghĩ trong bụng em trai mình.

“ Chị là con giun trong bụng em à! “: Cậu vui vẻ nhếch môi khi nhìn bà chị gái chuẩn bị sắp bầy.

“ Oh~ la la, em lại bảo chị là ký sinh bám người dơ bẩn phải không? Cưng à, đừng một chiều mà dùng hoài với chị, không có tác dụng đâu, a chị phải đi “: cô nháy mắt với cậu.

Tom nhún vai tỏ ra không thoải mái với cái bầy của bản thân.

“ Nào, đem thứ này về nhà bếp thôi, hôm nay chúng ta được no rồi “: Jemmy giao hết số bánh trong tay cho Tom vỗ vào vai cậu ra hiệu đem đi.

Mọi người xung quanh xoay vòng xung quanh hai người, những đứa trẻ nhỏ hơn thì đứng trong mái hiên nhìn ra ngoài.

“ Hình như trong viện lại có thêm người mới thì phải? “: Cô nhún mắt đưa ra câu hỏi nhưng nhiều hơn là khẳng định.

“ Vâng, hôm nay Pansy lại dẫn về hai người nữa “: Thằng bé mới quét cổng vừa rồi lên tiếng thông báo.

Thoải rồi, vậy là phần ăn của mọi người lại bị giảm đi, Jemmy than thở trong lòng, cô có hay không cho Pansy một liều thuốc ngủ trước khi ra ngoài không nhỉ? Như vậy cô lại yên tâm hơn về dân số của cô nhi viện.

“ Jemmy!! Jemmy Pansy kêu chị lên kìa! “: một đứa bé gái lem luot chạy tới phía này kêu to. Thì mọi người xung quanh cô đều im lặng nhìn cô, cô quay đầu em trai thì nhận được ánh mắt đầy vui vẻ của kẻ xem kịch vui, nay! Cô có thể quay lại lúc nhỏ rồi quăng thẳng em trai “ vô hại” vào sọt rác được không? Cô bỏ qua ánh nhìn của Tom chuyển hướng Emma thì thấy sự cổ vũ trong ánh mắt xanh biển, làm cô mềm lòng.Ồi! Emma chị lúc nào cũng làm người ấm áp.

Jemmy hít sâu một hơi, thẳng tiếng bước đi ra khỏi đám đông, cô tiến thẳng qua hành lang dài nhỏ hẹp lên phòng nghỉ của vị sơ già. Gõ ba tiếng đều đều vào cánh cửa gỗ xam màu rồi mới bước bước vào trong, căn phòng cũ kỹ màu xám, vạt tường có dấu vết loang lổ màu sắc, có vài nét bút bôi loạn trên tường là thành quả lúc nhỏ của hai chị em khi nhỏ.

“ Jemmy Riddie “: người phụ nữ lớn tuổi ngồi trên ghế họ khó khăn nói ra cái tên.

“ Vâng, thưa sơ, người gọi con lên có việc ạ “: Cô chột dạ, thu lại bản lưng thẳng tắp của bản thân, lúc nào cô phạm lỗi chỉ cần đứng trước Pansy cũng là như vậy, không có khả năng phản kháng với vẻ mặt nghiêm khắc của sơ, cô như quả bóng bom đầy hơi bị mở bung sọt su.

“ Lần trước là có người tốt giúp đỡ, lần sau là chuyển đồ, lần này là lý do gì đây cô Riddie “: Pansy tức giận hỏi tội, nhìn đứa trẻ gầy gò hạ xuống bản lưng đứng thẳng của bản thân mình, bà biết Jemmy là đứa trẻ khiêu ngạo và nó đủ khả năng được phép cho bản thân khiêu ngạo, là đứa trẻ bà không lo lắng nhất trong đám trẻ, nhưng bà không muốn vì sự trưởng thành sớm đó mà để con bé đi lầm đường.

“ Như ngài đã biết, con sẽ không biện minh cho tội của mình “: Jemmy thẳng thắn nói ra, bà ấy quá biết rõ cô để có thể hiểu việc làm của cô bây giờ.

“ Haizz, ta biết mọi người đều đói, nhưng những người ngoài kia cũng đói, họ cần tiền để chi trả cho thức ăn của mình, việc con làm nên để ta Jemmy, còn con quá nhỏ cho điều đó “: Bà than thở nhìn cô bé trước mặt, sự lem luot cũng không thể che giấu được sự khiêu ngạo trong xương cốt, khuôn mặt gầy gò không ăn uống đủ cũng không che được đôi mắt trắng đen rõ ràng sáng rực như một vị thần, con bé luôn tồn tại bất đồng về cái xấu và tốt xoay tròn trong con người đó.

“ Vậy ngài định tiếp tục bán đi món đồ cưới của chồng mình sao Pansy, chúng con cũng đủ lớn để có thể phụ giúp ngài, con không muốn tới lúc... ngài biết mà Pansy, sức khỏe của người và thứ con lấy không phải của người nghèo mà của kẻ giàu có “: Jemmy cắn nhẹ môi, kiềm chế sự tuyệt vọng bất lực của bản thân, cô chưa bao giờ cảm thấy tệ như vậy, cô biết Pansy đang dần yếu đi và người sẽ ra đi bất cứ khi nào, cô không muốn đến lúc đó lại để người đi trong hối tiếc với món đồ cưới của người chồng quá cố để lại cho bà, thứ tình yêu mà người có quỳ dưới chúa đi nữa chúa cũng không thể đủ quyền năng xóa bỏ điều đó.

“ Jem con luôn tinh táo như vậy, nếu con có thể vô lo như tui nhỏ,như vậy ta có ra đi cũng vui lòng! “: Bà nhìn Jem nhỏ bé đang cúi đầu, con người bề ngoài càng càng tỏ ra điềm tĩnh trước mọi việc là con người chịu nhiều tổn thương nhất khi bị đau, bà không muốn nhìn thấy con bé như vậy khi bà ra đi.

“ Ta thấy bản thân mình không thể cho con tuổi thơ như những đứa trẻ khác, ta xin lỗi “: Bà nhìn đứa trẻ thờ dài, ngay khi còn bé,con bé chỉ ngồi đó im lặng nhìn theo bà, không khóc không nhao như những đứa trẻ khác, lớn lên một chút lại theo bà thu xếp công việc trong viện cô nhi này.

“ Không! Không Pansy người cho con rất nhiều, cả tuổi thơ và dạy dỗ con, ngài không có lỗi gì cả, là do con không đúng “: Jemmy bước tới ôm chầm lấy người đàn bà già cả đó, cảm nhận sự ấm áp từ bà, cảm nhận sự từng đốt xương trong cơ thể gầy yếu.

“Người đã vì tội con mà nghĩ nhiều rồi Pansy, người chỉ cần nghỉ ngơi đi, con hứa con sẽ không làm vậy” Jemmy khàn giọng mà đáp, có lẽ đôi mắt mắt cô bây giờ đã đỏ lị rồi, cô không muốn Pansy mệt mỏi vì cô và cô không có khả năng giữ bà ấy thoát khỏi tay thần chết, cô chỉ có thể làm bà yên lòng trong những ngày tháng này.

Vị sơ già vỗ nhẹ nhẹ bàn lưng gầy gò an ủi nỗi sợ hãi trong lòng đứa trẻ, bà quá rõ về sức khỏe bản thân mình, bà không còn nhiều thời gian với lũ trẻ, đó là điều lo lắng nhất của bà lúc này.

“Thôi nào, bây giờ con nên ra ngoài với mọi người đi” Bà buồn cô ra nói khẽ.

“Vâng thưa Pansy”

Trước khi ra khỏi phòng Jemmy quay đầu lại nhìn xem bà có ổn không mới ra ngoài, vị sơ già sau khi thấy cô bé rời đi thì cũng quay người vào trong cố gắng ếm lại tiếng ho khan, trên tay bà lúc này đầy máu đen. Bà không còn thời gian với tội nhỏ, bà nên chuẩn bị cho mình thôi.

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Harry Potter]* *Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chúa không cho không ai cái gì !

Jemmy dờ dẫm bước ra khỏi phòng bằng cách nào, cô theo dãy hành lang dài đến nhà bếp, ngồi vào ghế thần thờ trước sự ồn ào nhào nháo sung quanh.

“Ồn chứ Jemmy, em bị Pansy phạt à?” Emma tiến đến nhìn khuôn mặt đại ra của cô bé, mỗi lần con bé đến phòng nghỉ của Pansy thì luôn dờ dẫm như vậy đặc biệt là mấy ngày gần đây thời gian con bé thù người càng dài.

“Không sao chị Emma, hôm nay chúng ta ăn gì vậy?” Sau một lúc dờ dẫm cô cũng lấy lại bình tĩnh của bản thân.

“Rau củ hầm, bánh mì” Emma thật sự rất muốn đẩy Jemmy ra khỏi bếp, với trạng thái bây giờ con bé chỉ có làm lộn xộn lên thôi.

“Vậy bắt đầu thôi” Jemmy nghiêm chỉnh đứng dậy, tiến đến chiếc chảo lớn, kéo chiếc ghế để có thể đứng lên nhìn vào trong.

“Em ổn để làm không vậy? hay em về phòng nghỉ đi” Emma nhú mày lo lắng cho Jemmy.

“Không sao” Cô hướng về Emma gương cười tỏ vẻ không có việc.

Một buổi chiều xâm tới với một đám trẻ bảy tám tuổi nhôn nhao trong căn bếp- trừ cô ra là một ngoại lệ- mùi thức ăn, nhưng câu hỏi về gia vị liên tiếp xoay vòng trong phòng, mùi thức ăn theo những khe hở ra ngoài làm cho tội nhỏ đang chơi đùa bên ngoài cũng phải nhôn nhao cả lên chờ đợi bữa tối trong ba ngày qua chỉ có một bữa ăn toàn rau củ và bột khoai.

“Emma chị ra chuồng gà lấy trứng đi” Jemmy trên tay đang cầm xén đảo thức ăn nói thầm với cô bé bên cạnh, đó là món ăn cô nấu và chỉ dành cho vị sơ già, không ai trong cô nhi viện biết về điều đó chứ Emma và Tom.

“Ừ” Emma lau hai tay vào cái tạp dề xảm màu rách chỉ, leo khỏi ghế và đi ra ngoài.

Cô thấy bản thân thật vô dụng rành rành lúc trước cô học y, sau đó chuyển qua học pháp y, nhưng lại vô dụng trong hoàn cảnh này không thể lấy những kiến thức mà mình có để chữa bệnh cho bà, nhưng giờ đây cô vô dụng đứng đây, cô thấy bản thân sống lại thật thừa thãi.

“Jemmy không ổn rồi, trứng... trứng gà bị mất rồi” Emma chạy vào phòng hét toán lên với Jemmy, rõ là sáng nay trước khi ra ngoài cô cùng chị em Jemmy đã đi kiểm tra qua rồi mà.

Không gian trong bếp như bị đóng băng lại, mọi hành động của mọi người đều dừng lại, đổ dồn ánh nhìn về phía cô, sự im lặng đó đến nỗi tiếng sôi sục của nấu xúp cũng vang lên rõ rang một cách mồn mồn. Họ đều đang chờ đợi cơn giận dữ của người đứng đầu nơi đây- kẻ mà ai cũng tự nguyện quy thuận.

“Mất sao” Jemmy thì thầm nhỏ tiếng như tự vấn bản thân, cặp gà này được cô nuôi từ một năm trước bằng vài đồng tiền lẻ mà cô đi xin trên phố ngoài cả ngày với những kẻ ăn xin. Một thứ có giá trị như vậy trong một nơi kẻ đói thì nhiều thì điều này diễn ra là đương nhiên.

“Vậy chúng ta làm thịt chúng đi” Cô vô cảm nói, khuôn mặt không cảm xúc nhìn về phía trước. Cô lại ngu ngốc quên mất điều này, thứ có giá trị như vậy lại dễ một cách lộ liễu chả khác nào đào lên bản chất tham lam của một con người, đặc biệt trong hoàn cảnh này, ngay cả là một đứa trẻ thì đó cũng là một trong những bản chất nguyên thủy nhất của nhân loại này và ngay sau đó là lòng nghi ngờ dành cho lẫn nhau, sau đó là những bản chất sâu xa nhất, việc giết chết hai con gà là liều thuốc xoa dịu các mặt tối đó, cô không muốn Pansy phải lo lắng thêm.

“Như... như vậy được sao” Emma lo lắng cắn nhẹ vào môi dưới. Cô biết hai con gà đó là để lấy trứng bồi bổ cho Pansy, sau đó khi thời thế ổn định

lại Jemmy sẽ bán và để dành tiền thực hiện ước mơ cho em trai và bản thân.

“ Vì sao không được chứ, coi như là thêm thức ăn thôi “. Jemmy cười đáng yêu, xuống khỏi chiếc ghế bỏ ra chiếc tạp dề của mình.

“ Chị mang chúng tôi đây đi “.

Cả căn bếp nổ ầm lên tiếng hò hét vui sướng, tiếp tục vào công việc với tinh thần hăng hái chuẩn bị bữa ăn thịnh soạn trong hai năm nay. Họ đều chìm trong niềm vui mà không để ý đến ánh mắt tàn nhẫn lướt qua đáy mắt đen, như những dây gai vươn ra cuốn lấy những con mồi non nớt. Đã đến lúc đó những con chim non phải bay lên trong cơn bão, chỉ có những con cố gắng nhất mới quyền sống sót trong cơn bão, con những con rút lại và không chịu bay thì hãy chờ cái chết với mê loạn của chúng. Cô không che chở chúng nữa, chỉ có loài mạnh nhất mới được phép bay trên bầu trời đó.

Bữa ăn cuối cùng bắt đầu, ai nhận phần ăn của người đó, không gian rộng lớn chỉ còn tiến xi xào cầu nguyện tạ ơn về thức ăn mà chúa ban tặng, không khí ngày hôm nay tươi sáng hơn mọi ngày không u ám, ánh sáng niềm tin lẻ loi trong mọi đứa trẻ, chúng nó tin tưởng ở người đứng đầu, cô nhếch môi mỉa mai với sự ngây thơ của bọn họ, nếu không vì Pansy cô đã để họ chết đói trong này với niềm tin với chúa cao thượng của họ, chúa không cho ai cái gì, ông chỉ tạo ra thử thách và chỉ có kẻ qua được thử thách của ông mới đáng nhận những phần thưởng xứng đáng.

“ Ăn đi, còn ngồi chờ người ra đó là gì! việc chị làm là đúng Jemmy! Họ đã nhận quá nhiều sự bảo trợ của chị và Pansy rồi, đến lúc họ phải biết kiếm sống “.Tom vô cảm nhét một miếng bánh mì vào miệng chị gái mình như thử đang cô gắng bịt kín cái suy nghĩ hoặc ám trong đầu chị mình, nó hiểu chị nó hơn ai hết, chị ấy có thể để cậu ăn đoàn bần dập từ một đám con trai để cậu biết cậu mạnh hơn họ mới có quyền lên tiếng và sai khiến kẻ khác. Trong cái đầu nhỏ bé đó lại đầy những thứ đen tối nhất trong cái xã hội và cái suy nghĩ cách bảo vệ cậu tốt nhất.

“ Haizz! Tom của chị trưởng thành rồi, thật xúc động! Chị già thật rồi “. Jemmy ôm chặt lấy em mình ra vẻ rất xúc động và đầy buồn khổ.

Tom khó khăn lắm mới giữ được món xúp không đổ lên người Jemmy, tay giơ cao cái đĩa tô về ghét bỏ nhưng nhiều hơn là ánh rượu song sánh màu nâu ảm áp: “ Bỏ em ra, trước khi chị không có đồ mặc vào ngày mai “.

“ Được rồi, được rồi, tôi biết hành động này là khiếm nhã với ngài, mèo Tom “. Cô giơ hai tay tỏ vẻ đầu hàng, trong mắt nhiều hơn là sự đùa cợt.

“ Thật ghen tị em Jemmy “. Emma từ xa bước lại, khuôn mặt đầy vui vẻ.

“ Chào Emma “

“ Buổi tối tốt lành chị Emma”

Hai chị em đồng thanh lên tiếng chào hỏi Emma, Cô bé tiến về phía này tay cầm phần ăn ngồi cạnh hai chị em.

“ Pansy bà ấy thế nào? “. Tom lên tiếng thăm hỏi, sáng nay cậu dậy khá trễ nên không qua thăm bà Pansy, đến chiều thì mặc dọn dẹp thánh đường.

“ Pansy, không ổn tí nào, ngài ấy vẫn ho khan nặng tiếng, thuốc của Jemmy mua chỉ đủ duy trì hai ngày tới thôi “. Emma nhìn những kẻ vô tâm đang giành giật thức ăn đáng xa đây ảo não, bọn họ không dám đến đây dành đồ ăn của bọn cô, nếu bọn họ đủ dũng cảm.

“ Pansy càng ngày càng yếu, chỉ có thể duy trì tới cuối năm đây thôi “. Jemmy cụp hàng long mi dài của mình che giấu cảm xúc đau khổ.

“ Không sao đâu Jemmy, ngài ấy sẽ qua được thôi “. Tom thì thầm với chị gái mình nhằm xoa dịu đi nỗi đau, mặc dù trong lòng cậu cũng rất khó chịu.

Buổi ăn kết thúc trong không khí ảm đạm, tất cả mọi người đều chờ về phòng sau bữa ăn no nê, hai chị em đi qua dãy hành lang tối đen không được thắp đèn để về phòng, thật ra trong cô nhi viện này các đứa trẻ ngủ chung với nhau, nữ ngủ với nữ, nam ngủ với nam, nhưng chỉ chị em cô là ngủ chung với nhau một phòng, từ trước tới nay chỉ cần thằng bé tách ra khỏi cô là có chuyện, cửa kính không bị vỡ nát thì đồ đạc bị vung vãi lung tung trong phòng, gần như mọi người trong cô nhi viện này đều bảo Tom là ma quỷ chứ bỏ Emma và Pansy họ không tin, có thể một đứa trẻ nào đó chán ghét Tom mà vu oan cho thằng bé và cô chưa tìm ra kẻ đó.

“ Em nhẹ tay cho chị “. Jemmy ngồi ngay ngắn chờ đợi em trai chải tóc cho mình, gần một năm nay việc chải chuốt mái tóc là do Tom lo liệu và một học sinh giỏi lành nghề qua bàn tay chỉ dạy của Emma.

“ Chị không thể tự làm được sao “. Tom nhăn nhày nói kẻ, khó hiểu. Tay cầm lược nhẹ nhàng dùi thẳng mái tóc đen mun rồi bù của Jemmy, cậu thích mái tóc mượt mà nay, nhất là khi luôn tay vào trong. ... Và giật thật mạnh, nghe thấy tiếng kêu thảm của chị gái với vài sợi tóc đen đáng thương trên tay, thật tuyệt vời!. Tóc của Jemmy luôn đẹp hơn tóc cậu và cậu ghét điều tự hào đó của Jemmy.

“ Nếu em không muốn thấy mọi góc ngách trong phòng có tóc của chị “. Jemmy kếp hờ mắt tận hưởng cảm giác chiếc lược luôn vào các sợi tóc, lướt đi trên đó như một ván trượt.

Thật sự là vô cùng thoải mái!!.

“ Em không biết chị có phải con gái không Jemmy, mỗi lần chị đụng vào tóc mình lại xảy ra tai họa “. Tom cầm chiếc lược giật mạnh một đoạn tóc rồi, là cho Jemmy kêu lên đau đớn. Thật thoải mái khi thấy khuôn mặt nhăn nhó của chị gái mình, lần đầu tiên Jemmy chạm vào kéo cắt tóc đã làm hư cả đầu tóc cậu, lần thứ hai là tóc mái trước của chị ấy bị biến thành mái vòm và tuyệt đối không có lần thứ ba để chị ấy biến bản thân cậu cũng như cô thành những kẻ dị hóm.

“Em muốn ám sát chị à? Oa thật đau lòng!! Nếu em muốn mái tóc dài này thì chị sẽ để lại duy chúc là một mái tóc già dài làm từ tóc chị cho mái đầu trọc bóng lũng của em!” “Jemmy cau mày cúi kính, giành lại cái lược trong tay em mình bỏ lên giường rồi vớ cái gối đập vào Tom, đây là cách phát giận của cả hai chị em, như bao nhiêu cặp anh chị em khác.

“Em không thèm cái ổ gà đó, nó chỉ xứng đáng để mấy con gà mái mẹ nằm trên đó thôi!”. Tom né cái gối đập tới, bật cười khúc khích khi thấy sự cáu kỉnh của chị gái.

“Cái Gì? Ổ gà! Rành rành Emma quý mái tóc chị như rong biển!”. Jemmy giả vờ nâng cao cằm đầy tự hào.

“Đúng rồi, rong biển bị phơi khô, đen sì như xỉ than!”. Cậu tỏ vẻ nghiêm chỉnh cho nhận xét.

Cả hai phá lên cười vui vẻ với trò đùa, đó là cách ở chung của hai chị em, đùa cợt và chê bai nhau. Cả hai chị em bắt đầu dọn dẹp lại giường để nghỉ ngơi, ngủ chung giường với nhau đã trở thành một thói quen không thể bỏ. Nguyên nhân là do Tom hay làm râm với những câu hỏi kỳ cục và đặc biệt là vào mùa đông, chiếc nệm mỏng đi lạnh lẽo, chiếc màn cũ kỹ bạc màu với bóng bốn cực bên trong không thể ngủ được vào mùa lạnh, chỉ có thể nằm cạnh nhau dung hơi ấm của cả hai để qua khỏi đêm khuya lạnh cọng

“Jemmy, chị ngủ chưa?”

“Chưa”

“Giờ này mà chưa ngủ”

“....”

Mười lăm phút sau.

“Jemmy, chị ngủ chưa?”

“Rồi”

“Ngủ mà cũng trả lời được à?”

“....”: Cô tổng nó ra khỏi phòng được không?.

Một tiếng đồng hồ sau.

“Jem....”: Tom chưa nói hết câu thì bị giọng nói gắt gỏng của Jemmy.

“Ngủ hay không thì liên quan gì tới em, Tom!” “Jemmy bật người ngồi dậy nhìn kẻ nằm bên cạnh, Thăng nhóc này muốn gì nữa đây? Cô khó chịu trong lòng.

“Em không ngủ được!”. Tom đáng thương nhìn chị gái mình.

“....”: Cô được phép bạo hành trẻ em được không? Thật sự muốn cú đầu thăng bé phiền phức này, không lẽ cô để thăng bé ngủ trưa quá nhiều ư? Hai đứa chỉ ngủ trưa hai tiếng thôi mà!!

“Ngủ!”. Cô bắt lực thờ dài, ngã người xuống giường tiếp tục giấc mộng đẹp của mình.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Năm tháng thoi đưa- Tất cả là một giấc mơ đẹp để

Trong đêm tối ngày hè, gió thổi nhẹ xoa đi cái khó chịu nóng bức của một ngày dài. Đêm nay trời quang mây, những vì tinh tú lấp lánh trên bầu trời đầy thơ mộng. Nhưng đối ba đứa trẻ nó đơn giản là bầu trời đêm sáng, rất nhiều sao và học đòi những người xưa ngắm sao kể khổ chuyện đời. Một vì sao lạc lối sẽ đòi bầu trời sáng với đuôi ánh bạc lấp lánh như tuôn ra từ đũa phép của một bà tiên. Ba đứa trẻ ngồi trên bậc tam cấp nhìn vì sao mới rơi khỏi bầu trời với những con muỗi vo ve bên cạnh sẵn sàng chiếm lấy thời cơ gây rối.

“Jemmy em có mơ ước gì không?” – Cô bé tóc vàng sáng hào hứng hỏi hai kẻ đang dựa vào nhau, cả hai giống nhau như hai giọt nước, chỉ có thể nhận ra sự khác biệt là mái tóc dài của bé gái và ở khóe mắt trái cô bé có một nốt ruồi nhỏ.

“Có chứ!” - Jemmy lười biếng như không xương dựa vào người em trai, tay xé một mảnh bánh mì bơ nhỏ bỏ vào miệng nhâm nhi như một loại thức ăn ngon lành. Trong cảnh nghèo túng đó, thức ăn chính là một thứ đồ xa xỉ. Cuộc sống có bánh ngọt hay kẹo và sữa tươi là vô cùng xa xôi trong tâm trí

Jemmy, chúng mơ hồ một cách đáng thương.

“Một căn nhà có sân đầy nắng, với một phòng đọc đầy sách, ngày ngày ngồi phơi nắng đọc sách, có công việc ổn định, nuôi một con mèo đặt tên Tom và một con chuột tên Jerry, ngày ngày nhìn hai con vật kẻ rượt người đuổi.” - Jemmy cười meo meo, nheo mắt nói xấu.

Tom cau mày, hất kẻ làm biến nào kia ra lạnh giọng: “Không có con mèo nào sống nổi với chị đầu Jem. Nếu có nó cũng không được phép lấy tên của em mà đặt.”

Sinh nhật năm kia, Jemmy có nhờ Emma vẽ cho cậu một bộ truyện hình có tên là Tom & Jerry, con mèo gần như lúc nào cũng thua thiệt trong tay con chuột. Còn cái tên con chuột không phải khá giống tên chị ấy sao? Thật là một trò đùa dai tào tợn. (Livi: cái này có thể coi là một nguyên nhân sau này Tom ghét nhà Gryffindor không nhỉ? * cười*)(ghetBTVN: Cũng có thể đấy, sư tử với mèo cùng một họ mà ^^)

“Không được thì thôi.” - Jemmy tỏ ra tiếc nuối tiếp tục nói tiếp.

“Vậy chị sẽ lấy ga giường treo ở cửa sổ thay cho rèm cửa. Có lẽ nó sẽ rất đẹp.” - Nụ cười xấu xa càng nở rộ trên môi cô.

“...” - Jemmy Riddle chị có cần moi móc chuyện năm trước em tè dầm ra không? Chị không trừ em là sống không được à? Tom ngượng ngùng trong lòng.

“Còn Tom thì sao?” Emma cất lời phá đi cuộc tranh cãi của hai chị em. Jemmy có thói quen mang mọi chuyện xấu hổ ra để đùa cợt và chế nhạo đó cũng là lí do vì sao cuộc tranh cãi của hai chị em nhà này không có điểm dừng. Cách hai chị em họ quan tâm nhau, kì lạ một cách treo ngoe với các cặp chị em khác.

“Nếu được thì em muốn công việc trong nhà nước, dễ thăng tiến.” - Tom nghiêm túc trả lời.

“A, vậy sao không nói em ứng cử tổng thống luôn đi, đi kèm theo đó là bài phát biểu vĩ đại trên phố rằng tôi muốn dẹp sạch sẽ tụi có tiền hách dịch.” - Jemmy bị Tom hất ra nằm chấy thây trên sàn, cố ý hay vô tình nói ra tham vọng của cậu em.

“Jemmy sao em thấy như chị giống như mấy thành phần chống đối xã hội bị dán đầy hình trên phố thế nhỉ?” - Sao cậu muốn “thủ tiêu” kẻ gây rối này như thế nhỉ? Không thèm che dấu sự ghét bỏ của mình đối với cô.

“Vậy còn chị thì sao Emma?” - Jemmy lườm em trai cảnh cáo và nhận được ánh nhìn đầy thách thức.

“Ừm, nếu được chị muốn một nhà hàng do chị quản lý.” - Emma cười dịu dàng, ánh xanh của biển long lanh trong đôi mắt.

“Đúng là những ước mơ cao thượng.”

“Pansy!” - Cả ba đứa trẻ quay người, đồng thanh chào hỏi người phụ nữ lớn tuổi vừa đến.

“Còn bây giờ về phòng và đi ngủ đi các con, nếu không muốn sáng mai cả ba đứa đi đào hố rác.” - Pansy nghiêm khắc cất lời. (livi: từng trải qua việc đi đào hố rác T0T)

“Vậy thì người kể cho tụi con nghe một câu chuyện khuya trước giờ ngủ nhé.” - Jemmy cầm tay áo của bà khi bà ngồi xuống cạnh những đứa trẻ meo meo.

“Được rồi, trông con kia! Bắn chết đi được.”

Giọng Pansy vang lên đều đều về truyền thuyết về vị thần phương Bắc. Bà là vị thần nhan sắc và cái chết, ngày bà cất tiếng chào đời nhân gian dịch bệnh hoành hành, dân chúng sợ hãi bà. Các vị thần xua đuổi bà về vùng đất chết phương Bắc không có thứ gì sống được vì tội bà ra tay giết chết mẹ ruột mình. Ngày tháng qua đi, bà trưởng thành, nhan sắc rực rỡ của bà làm người khác mê muội, các vị thần đua nhau đến cầu hôn bà nhưng bà lạnh nhạt từ chối họ. Nhưng trong đó vị thần phương Đông - vị thần sự sống lại là người kiên trì nhất, lần cuối cùng ông đến cầu hôn bà, ông mang cho bà loài hoa có thể sống ở vùng đất chết. Bà lại nhiều lần làm loài cây đó chết trước lúc ra hoa, nhưng nó vẫn tồn tại và vươn lên mạnh mẽ. Cho tới một đêm khi mặt trời xuống núi bóng đêm ngự trị, loài cây ấy ra hoa tỏa sáng trong đêm tối làm bà ngỡ ngàng. Bà chấp nhận mối hôn sự này, hai người sống với nhau trọn đời.

“Con thấy ông ta thật đáng thương khi phải yêu một người như vậy, một người phụ nữ như vậy.” - Jemmy vừa nói vừa ngáp dài trong tiếng cười của hai người còn lại.

Jemmy mở tròn mắt thức dậy sau giấc ngủ, đã rất lâu rồi cô không ngủ mơ. Đây là lần đầu tiên cô có thể ngủ ngon giấc đến nỗi mơ được một điều cũ kĩ như vậy. Nhìn Tom nằm ngủ co người bên cạnh, tiếng thở đều đều của thằng bé làm cô yên tâm. Đáp lại màn cho thằng bé trước khi bản thân rời giường. Jemmy có thói quen rời giường rất sớm, điều đó hình thành khi cô còn là Thiên Không, bởi vì lúc trước thân hình cô nhỏ bé nên cô cần cố gắng nỗ lực nhiều hơn người khác với việc đeo các cục chì trên cơ thể để tăng trọng lượng và tạo cho mỗi di chuyển của mình nhanh nhẹn hơn. Nhưng ở đây cô chỉ có thể thay bằng bao cát nhỏ đeo trên chân và hai tay, chạy bước nhỏ lên xuống cầu thang, lấy việc lau sàn nhà để tăng mức độ nhanh nhạy của bản thân, tập lại những gì cô còn nhớ về Thái cực quyền.

Sau một lúc luyện tập trời cũng đã sáng hẳn, bên ngoài tuyết đã rơi, những hạt tuyết như lông ngỗng bay tán loạn trong không khí, đẹp một cách kì lạ! Anh Quốc vào đông là lúc đẹp nhất, khi còn học ở Anh chung phòng với một chị khóa trên người Pháp, cứ vào mùa này họ lại rủ nhau đi ngắm sông Thames. Đó là lúc con sông đẹp nhất, đẹp như nỗi buồn man mác hay là nỗi nhớ quê nhà của cả hai. Jemmy thở một hơi dài bỏ đi cái suy nghĩ buồn tẻ đó. Hôm nay là ngày 31 tháng 12, là ngày sinh của cô và Tom, cô nên về phòng trước khi thằng bé thức dậy.

“Chúc mừng sinh nhật, Tom” Jemmy vừa về phòng đã hét lên một tiếng vui vẻ.

“Không có quà đâu! Đừng có chúc mừng. À, chúc mừng sinh nhật, Jemmy.” - Tom cuộn mình trong màn mùng có ngái ngủ dẫu đi sự lằng lằng hạnh phúc, dù có trưởng thành sớm thì cậu vẫn là một đứa trẻ, vẫn mong muốn có người chúc sinh nhật mình vào ngày này.

Đã nửa năm trôi qua, tình hình kinh tế đã phát triển trở lại, Emma được ba mẹ nhận về. Cậu và chị gái cũng rất ít khi ra ngoài, vì nguyên do đó họ trách cứ việc Jemmy không ra ngoài đồng nghĩa là không có thức ăn trong nhiều ngày và điều ấy bị Jemmy làm lo. Pansy ngày càng yếu, bà không thể đi lại nhiều gần như chỉ có thể nằm trên giường, những cơn ho thường xuyên hơn dù cho có dùng thuốc. Cô nhi viện được mua lại bởi một người phụ nữ với giá rẻ với điều kiện là cho tụi trẻ có thời gian chuyển đi.

“Quà của em đây Tom” - Jemmy giao ra hộp quà nhỏ không có giấy gói, buồn cười với cánh tay vươn ra màn nhận quà và cơ thể cuộn tròn từ đầu tới chân.

Vì đây là sinh nhật đầu tiên của cả hai!!

“Quà của chị dưới gối đầu đó!” – Tiếng Tom nói bằng giọng mũi vọng ra, tay run nhè nhẹ mở hộp. Bên trong là cây bút máy đen tuyến thân bút khắc tên cậu một cách tao nhã, như vậy thật quá đồi tuyệt vời!

Jemmy sau một lục lọi dưới gối đầu của mình tìm quà thì cũng tìm được. Rõ là tối qua cô ngủ không thấy gì đâu cả cơ mà, có lẽ Tom chờ cô ra ngoài rồi bỏ vào. Jemmy mỉm môi cổ nén nụ cười, cảm giác hạnh phúc tràn đầy các tế bào trong cơ thể. Tom là một đứa trẻ vụng về trong việc bộc lộ cảm xúc cá nhân và điều đó xảy ra trên cả hai người, nhưng khi tiếp xúc nhiều mới biết rõ cậu lúc nào cũng đầy tình tế cả! Trong tình cảm cũng như trong cuộc sống, luôn là một người em trai dịu dàng, can trọng trong mọi việc.

“Tuyệt!... mà khoan hộp nhạc này ở đâu ra?” - Với sự tinh tế của chiếc hộp nhạc nhỏ phong cách thế kỉ 19 nổi bật với đường nét dây leo khắc nổi, nhỏ xinh xung quanh hộp bạc, một cô vũ công Bale thủy tinh sắc sảo xoay tròn thì giá trị nó không hề nhỏ.

“Một miếng phomat và một khúc thịt hun khói với Maria.” - Tom vẫn cuộn người trong màn nói lí nhí, một món đồ xinh đẹp như vậy lại ở trong tay “bà cô kiều ngạo” ngu ngốc kia thì thật uổng phí giá trị của nó, đặc biệt là trong tay một kẻ không coi trọng giá trị của món đồ này và cậu biết chị mình thích món đồ chơi phát ra âm thanh này.

“Tom của chị lớn rồi, thật buồn khi sẽ phải gả em ra ngoài à nha!” - Jemmy vui vẻ phóng lên giường cổ tình dè lên con “đà điều” nào đó.

“Jemmy! Xuống ngay cho em, chị là con heo à, nặng chết đi được!!” - Cậu cau có hét lên một tiếng nhỏ kháng nghị với người ở ngoài chăn, không khí trong chăn gần như bị hút cạn vì một cái siết chặt của Jemmy buộc cậu phải bò ra ngoài, quơ lấy gối đầu đập lấy kẻ nằm trên cậu.

Một tháng sau, sơ Pansy sau cơn đau ốm kéo dài ngai cũng rời đi khỏi thế gian. Chúa đã đến bên người đem người đến với người chồng yêu quý của bà. Ngày hôm đó, tụi nhỏ quây quanh bà, những tiếng nức nở vang vọng cả căn phòng. Jemmy nức nở hồng cấn chặt môi để không phát ra tiếng nức nở, Tom ở bên cạnh đã khóc òa. Bà thờ dài bất lực trước hai đứa trẻ, chúng còn một đường dài phải trải qua phía trước với sức mạnh kỳ dị của cả hai trong thế giới này thì đó là một sự đau khổ to lớn và đó là điều bà lo lắng.

“Ngoan nào, đừng khóc nữa các con.” - Pansy thủ thỉ dỗ dành tụi nhỏ.

“Các con ra ngoài hết đi, Tom và Jemmy ở lại với ta.”

Tụi nhỏ kéo nhau ra ngoài, cố gắng giữ yên tĩnh cho người phụ nữ trên giường bệnh, cả căn phòng vừa rồi còn chật chội giờ lại rộng lớn đáng sợ.

“Hai đứa là những phép màu kì diệu, trân trọng chúng và sống thật hạnh phúc, nhớ tự chăm sóc cho bản thân...” - Pansy vươn tay run rẩy gỡ đi sợi dây chuyền trên cổ trao cho cô bé lớn, đó là ngôi sao phía Bắc, ngôi sao sáng dẫn lối cho kẻ lầm đường. Jemmy là đứa trẻ ở ranh giới giữa tối và sáng, bà không muốn con bé đi lạc lối vào bóng tối đó. Từ lúc còn nhỏ bà đã thấy sự kì lạ với nhiều đứa trẻ khác, đứa trẻ có cô độc đến vô tận, mọi thứ liên quan đến tương lai của con bé trắng xóa và bà không hề thấy điều gì xuất hiện ở tương lai con bé.

Pansy ra đi trong im lặng, tới lúc hơi thở của người không còn, Jemmy òa khóc, tiếng khóc nghẹn lòng đau đớn vô tận, tay cô nắm chặt ngôi sao phương Bắc mà lòng đau nhói. Ngai biết con khác với những đứa trẻ khác, ngai biết con là đứa trẻ cô độc bước ra từ bóng tối, cô độc như vị thần phương Bắc ngai thường kể cho con, người muốn con tin tưởng vào tương lai, nhưng người mới là tương lai của con đã mất.

Vậy vì sao ngai lại muốn con tin vào nó, Pansy??

Hôm đó trời đầy tuyết, tuyết ngập muôn nơi, tụi nhỏ nối bước theo sau chiếc quan tài gỗ đi ra nghĩa trang. Lễ tang diễn ra đơn giản chỉ có tụi trẻ tụm lại với nhau khóc lóc và một vị cha xứ lầm rầm đọc kinh cầu phúc. Số tiền còn lại không đủ để mua một chiếc áo quan rẻ tiền cho Pansy. Jemmy cắt bỏ mái tóc dài của mình bán đi để gom đủ số tiền mua áo quan, Tom chẳng còn sức lực để cất lời trong lúc này, cả hai đều đau khổ. Jemmy đứng trước mộ của vị sơ già một lúc lâu, trong lòng cô đầy rối rắm suy nghĩ. Cô vung tay vứt số tuyết đọng trên vai xuống nhìn chúng tan ra trong tay.

Đối với cô Tom là mục tiêu để cô sống còn Pansy là tương lai để cô có thêm hy vọng sống!

Tom và cô dựa vào nhau ra về, tiếng quạ kêu đầy tang thương như một khúc nhạc hát siêu thoát cho người đã ra đi. Tháng giêng, năm 1931, Pansy mất, hy vọng tốt đẹp tương lai chết. Jemmy sáu tuổi, Tom sáu tuổi.....

Chương 8: Tác giả tuột cảm xúc

Hôm nay là một ngày đẹp trời, bầu trời London trong xanh, cao vời vợi, đâu đó có tiếng hót thanh thót của các loài chim. Đã một tháng từ ngày Pasny qua đời, hôm nay là ngày cuối cùng chúng cô ở lại nơi này trước khi buộc phải đi như giao hẹn.

Mọi đứa trẻ đứng trong đại sảnh thấp thỏm chờ đợi vị thân sĩ đến đây và tổng khứ tụi cô ra ngoài. Tiếng xe ô tô gầm rú ngày càng gần như thể máu trong người đang chạy marathon vậy. Cuối cùng tiếng xe im đi, một vị phu nhân cao gầy, bước vào đại sảnh, theo sau bà là một người phụ nữ lớn tuổi, thân hình tròn chịa tay cầm vali tiếp bước.

Jemmy nắm chặt tay Tom, ít nhiều trước khi rời đi cũng nên biết người sẽ quản lý nơi này tiếp theo. Mấy ngày nay cô đã suy nghĩ về nơi ở của cô và Tom, sau đó kiểm một việc làm ôn hòa cho cuộc sống của hai. Cô có thể đi kiếm việc làm nhưng Tom thì cô không cho điều đó xảy ra, thằng bé cần đi học!

Hai người các nàng dừng lại tầm một mét trước tụi cô. Người phụ nữ cao gầy, có ánh nhìn lạnh nhạt lướt qua tụi trẻ trong cái ánh nhìn đó loé lên tia tính toán, khoe môi hơi rừ xuống đầy sự nghiêm nghị bật ra lời nói.

“Tụi nhỏ các mi có thể ở lại đây nhưng.” tiếng nói của bà vọng khắp đại sảnh, thanh âm không quá to lại vì đánh bật của các bước tường tạo nên tiếng vang làm cho Jemmy thoát khỏi suy tính của cô.

“Chúng ta không nuôi không tụi mi, tụi nhỏ các người phải làm việc để đổi lại thức ăn, người nào không đồng ý có thể rời đi”. Giọng vị thân sĩ đầy gay gắt và khinh bỉ như thể bà đang nhìn một con chuột chết đang bốc mùi hôi.

Sau câu nói của vị phu nhân là sự im lặng, không một ai lên tiếng, mọi người như ngầm chấp thuận ý kiến vị phu nhân, ít ra như vậy họ còn có chỗ để ở, trong thời gian này chả có nơi nào chứa chấp tụi nhỏ chúng nó!

“Vậy coi như tụi mi chấp thuận. Các người có thể gọi ta phu nhân Clofer”. Vị nữ thân sĩ giọng trầm gay gắt kéo dài thanh âm khi nói đến tên mình.

“Còn vị này là Mathar, bà ấy quản lý việc bếp núc nơi này, còn bây giờ tụi mi phải tách ra, các cô bé sẽ ở chung một chỗ, bé trai ở vào một chỗ”. sau khi nói xong, phu nhân Clofer bước qua tụi cô rồi đi.

Tụi nhỏ lục đục kéo đồ về phòng, Jemmy giao đồ cho Tom giữ, đi về hương của vị phu nhân mới rời đi. Sau một lúc lâu giải thích, xin xỏ phu nhân Clofer về việc hai chị em được phép ở chung một chỗ nhưng không được chấp thuận. Jemmy ảo não quay về, cho tới lúc nào không hay cô đã về tới sảnh đường.

“Bà ấy không cho phép?” Tom thấy Jemmy quay lại cất tiếng hỏi nhưng nhiều hơn là sự khẳng định.

“Ừm”: Cô vươn tay vuốt nhẹ tóc Tom, đó là cách làm cho em trai mình có thể yên lòng.

“Không sao đâu Tom, chúng ta đều sống chung một đây lâu mà”.

“Không muốn”: Tom xì mặt nói, cậu biết chỉ cần cậu tách ra khỏi Jemmy thì cái thư quái vật trong cậu lại điên cuồng tuôn ra ngoài, cậu không muốn để chị cậu biết điều đó. Cậu không muốn Jemmy cũng ghét bỏ cậu như những người khác!

“Lại trẻ con! Em bao nhiêu tuổi rồi Tom?”. Jemmy buồn cười lấy tay đánh nhẹ vào gáy cậu trêu chọc.

“Cái này không liên quan tuổi tác”: Tom bị ăn đau nhãn mặt, tay thì xoa chỗ bị đánh.

Cả hai người tụi cô cùng với tụi trẻ mất cả một buổi chiều dọn dẹp lại các căn phòng dưới sự giám sát của phu nhân Clofer và Mathar. Ánh chiều tà đỏ gắt chiếu qua cửa sổ vào phòng, tiếng chim kêu sau một ngày kiếm ăn mệt nhọc. Jemmy thở dài một hơi sau khi sắp xếp lại mọi thứ và bây giờ cũng đến giờ ăn tối.

Tụi trẻ tập chung tại phòng ăn, không khí không còn căng thẳng như mấy ngày nay thay vào đó là tiếng trò chuyện thoải mái to nhỏ. Jemmy sau khi nhận phần thức ăn ít ỏi trong đĩa rồi rời đi tìm chỗ ngồi. Thứ bột sền sệt, nhào nhẹt của tính bột ngô có màu vàng nâu chả khác gì keo gián giấy. Cô cảnh giác mức lên một muỗng cái thứ “Thức ăn” này, trông nó chả khác thức ăn cho gia súc. Đôi mắt cô lia nhiều góc độ kết cấu không có sự đàn hồi của thứ hỗn hợp đó đưa lên mũi hơi hít vào một hơi rồi nhăn mặt xem nó có thể độc chết cô không, nó có mùi chua như mùi đồ thiu lâu ngày kết hợp với màu sắc này thì chứng tỏ đây là xác bột ngô lên men của các nhà máy rượu hay bán lại cho các trang trại gia súc. Kết luận, không độc chết mà là say chết người.

“Ăn đi, không chết đâu”: Tom ngồi cạnh cô, lấy chiếc muỗng gõ vào tráng cô. Cậu thừa biết chị gái mình, đối với thức ăn luôn bị chị ấy đánh giá một vòng mới cho vào miệng, nếu nó có nhận thức đã ôm ngực hét vào mặt chị cậu hai từ “biến thái” này rồi. Có thể đây là thói quen xấu của Jemmy, cậu cũng không thể chỉnh lại cái tính sấm soi đó của cô mình.

“sau một lúc nghiên cứu, tôi xin kết luận trước hội đồng thẩm định. Thứ này có thể ăn, nhưng không được ăn nhiều vì tác dụng phụ của nó, nên vậy tối nay tôi không thể dành một phần thức ăn cho ngài, thật đáng tiếc thưa ngài!” Jemmy về mặt tỏ ra nghiêm túc diễn thuyết đầy đùa giỡn của mình với cái nhướn mày đầy chán ghét.

“Ồ! Đây là kháng cáo cho tội tham ăn của cô à? cô nên giữ lấy điều đó cho phiên tòa tối nay” Tom đùa bỡn Jemmy, nhưng sức nhớ ra bản thân cậu với chị mình đã không còn ở chung nữa. Tom cụp mí mắt đi sự ưu buồn. (Livi: lúc gõ câu này thấy hơi bị mờ ám sao sao đó * cười*)

Jemmy vươn tay ôm cậu vào lòng, mặt cô gác trên vai cậu thì thầm.

“Dù cho chúng ta có bị tách nhau ra đi nữa, thì thứ chảy trong huyết quản chúng ta đều cùng một dòng máu, chỉ có thể chết đi mới tách được hai đứa chúng ta, cậu em ngốc!” Jemmy nhìn ra xa xăm, đôi mắt thường ngày trắng đen rõ ràng trong phút chốc màu đen tuyền lan tràn đầy trong hốc mắt cô. Chỉ còn một mảnh đen âm u vô tận, ngay cả bản thân cô cũng không nhận ra, chúng chỉ xuất hiện trong một cái chớp mắt của bản thân cô.

Sau giờ ăn, tụi nhỏ chúng cô được bà Mathar đưa về phòng ngủ, như thể đang đưa tụi gia súc về chuồng. Cái ý nghĩ đó chợt lóe lên trong đầu cô làm cô thấy buồn cười. Trước khi vào phòng Jemmy đưa mắt nhìn thẳng em trai mình như thể hỏi rằng việc thẳng bé ở một mình không có cô bên cạnh có ổn không? Cho đến lúc khi mọi người chìm vào giấc ngủ, Trong lòng cô vẫn không khỏi lo âu. Cả chiều nay từ lúc cô và Tom tách ra đã có một sự kỳ lạ trong lòng cô nó như một con nai bị nhốt trong chuồng, nhón nhao bức dọc một cách khó chịu ngay cả cô cũng không rõ. Trời đầu xuân tuy có nắng ấm nhưng về đêm vẫn còn cảm giác hơi lạnh, Jemmy cố gắng cuộn chặt người trong tấm chăn bông cũ, thôi miên bản thân phải đi vào giấc ngủ không bao lâu thì có tiếng ồn ào từ phòng bên. Jemmy khó chịu ngồi dậy, mọi người trong phòng cũng vì vậy cũng bị đánh thức dậy, bên ngoài đàn có người đập cửa phòng liên tục một cách dồn dập.

Có chuyện gì sao? Jemmy tự hỏi trong lòng.

Cô bức chân trần xuống giường đến mở cửa, cửa chỉ vừa mở chút thì người bên ngoài đã xông vào phòng. Khi hắn phát hiện cô là người mở cửa thì xùng lại, trong ánh mắt lướt qua sự hoảng loạn, sợ hãi.

“Có chuyện gì vậy?” Jemmy giọng mũi hỏi.

“Tom... Tom... h” đứa trẻ vừa đến lấp bắp trả lời.

Jemmy kịp nghe hết câu thì cô đã chạy ra khỏi phòng, cô không quan tâm cô đang chạy chân trần trong hành lang lạnh ngắt mà chạy nhanh hết mức có thể để đến phòng tụi con trai.

Không lẽ thẳng bé bị ức hiếp?

Trong đầu cô cả đồng câu hỏi xoay vòng vòng vì lo sợ, nếu thẳng bé có chuyện gì thì cô không sống nổi nữa! Khi Jemmy tới trước cửa phòng thì đón chào cô là một chiếc cốc bay nhanh đến chỗ cô, May mà cô lạnh lẽo né thoát.

Chuyện gì thế này?

Jemmy cẩn thận tiến vào trong phòng, chứng kiến sự việc xảy ra trước mắt mình, cửa kính bị vỡ tan mà không có ai đụng tới nó, đồ đạc trong phòng bay tán loạn trong không trung như mấy bộ phim kinh dị hồi trước cô hay coi, mọi thứ trong phòng loạn cả lên. Jemmy nhìn Tom đang ôm đầu ngồi trong góc phòng, một tia sáng lóe lên trong đầu cô, những hình ảnh như thước phim trắng đen không rõ chảy vùn vụt làm đầu óc cô nổ tung lên.

Tom Marvolo riddle..... Thế kỷ XX..... Voldemort...

Vết sẹo....Harry Potter.....

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bị đuổi

Jemmy bước nhanh đến vị trí của Tom, mặc cho cái thứ kí ức hỗn loạn trong đầu cô.

“Đừng tới đây” - Tom gào toán lên qua những kẽ răng đang căng chặt, cậu không muốn bản thân lúc này làm bị thương Jemmy.

Cậu rất sợ! Rất sợ làm Jemmy ghét bỏ cậu giống như bọn họ!!

Jemmy mặc lời hét lớn của Tom. Cô vẫn tiến về phía cậu, ngồi xuống cạnh cậu, vung tay ôm lấy cơ thể run rẩy của cậu vào trong lòng cô. Jemmy siết chặt vòng tay của mình để vỗ về cậu em, đó là cách duy nhất cô có thể làm lúc này.

“Không sao đâu Tom. Chị đây rồi. Mọi chuyện ổn rồi.” - Cô dịu giọng, tay vỗ về lưng Tom nhằm xoa dịu nỗi sợ của thằng em trai cho đến khi mọi chuyện ổn định trở lại.

“Ôi Chúa ơi! Hai bọn mi là đồ ma quỷ.” - Tiếng hét lớn hoảng sợ của Clofer phu nhân vang vọng cả căn phòng.

Jemmy dù cơ thể vẫn còn hoảng sợ của Tom đứng lên khỏi sàn nhà tiến về phía cửa phòng.

“Phu nhân ngài...” - Jemmy nở nụ cười cứng ngắc định giải thích thì bị cắt ngang vì tiếng hét hoảng sợ của bà ta.

“CÚT!!”

Phu nhân Clofer nắm lấy vai cô hát hai chị em cô văng ra khỏi căn phòng. Vì cú hát đó mà Jemmy mất thăng bằng và va vào tường làm bà vai cô nhói lên.

“Đi ra khỏi nhà tao! Mathar, tổng cổ thú quỷ quái này đi cho tôi!!” - Sau tiếng hét lớn đầy mệnh lệnh với Mathar là lời lầm bầm chửi rủa trong miệng của bà.

Tom dìu chị cậu đứng dậy, cú hát vừa rồi cũng làm cậu bị té nhưng phần nhiều đều do Jemmy đỡ cho cậu.

Cậu căm ghét họ! Những con người nơi này!

Mathar lôi cổ cả hai chị em cô tổng ra khỏi căn nhà rồi đóng sầm cửa trước mặt hai chị em. Bên ngoài bây giờ rất lạnh, trời vừa tối lại có thêm sương mù. Dù cho cô có gõ tay lên cũng không thấy được hướng chỉ là tìm đường để đi.

Bây giờ họ cần một nơi đủ ấm đã qua đêm nay!

“Xin lỗi Jemmy.” - Tom cúi đầu lí nhí xin lỗi. Tất cả là do cậu, nếu không vì cậu thì Jemmy cũng không bị đuổi ra ngoài giờ này.

“Không sao mà, em không có lỗi.” - Cô cầm hai bà vai em trai để thằng bé có thể nhìn thẳng vào mắt mình mà có nhìn đến lời con mắt cũng chẳng thấy gì.

“Chị không mang giày?” - Tom chợt nhớ đến đôi chân không mang giày của Jemmy. Cậu thật là vô dụng mà, rành rành cậu là con trai phải là người bảo vệ chị của cậu, nhưng năm lần bảy lượt cậu lại là người được Jemmy bảo vệ.

“Không sao.” - Jemmy nói dối, cô biết bàn chân cô đã tê rần vì lạnh. Có lẽ nó đã đỏ lựng lên rồi.

“Bây giờ mình đi đâu?” - Tom nhăn mày hỏi Jemmy.

Jemmy không trả lời câu hỏi, đưa tay vuốt nhẹ cằm, suy nghĩ tìm nơi để qua đêm nay, cô sắp không chịu nổi rồi! Còn cái gì kia thì nằm qua một bên đi! Bỗng có cái gì đó lóe lên trong đầu cô.

“Nhà thờ!”

“Nhà thờ!”

Cả hai chị em đồng thanh nói, rồi bật cười toe toét vì sự kết nối của hai người. Cả hai nhanh chân chạy đến nhà thờ ở phía trước, nơi này trước kia là nơi làm lễ hằng tuần, nhưng từ ngày Pansy mất thì nơi đó bị bỏ hoang. Dân khu vực bên cạnh đã nhiều lần kiến nghị nên để cho một vị mục sư đến nơi này cai quản nhưng chẳng thấy ai tới.

“Xong chưa Jemmy?” - Tom ôm hai tay xoa mạnh để cơ thể ấm hơn nhưng nó không có hiệu quả. Mặc dù ban ngày có nắng nhưng về đêm vẫn rất lạnh. Nên cảm thấy may mắn rằng hai chị em không gặp phải mưa đầu mùa, như vậy thì rất rét.

“Một chút nữa thôi. Vững ơi mở ra nào!” - Jemmy khom người nhìn vào ổ khóa của cánh cửa dù không hề thấy gì, hai tay theo cảm giác điều khiển hai thanh sắt mỏng nhỏ cạy ổ khóa. Dù sao đây là nghề vật lúc trước của cô. Bạn nghĩ muốn giết người tại nhà họ mà để à? Không đâu xông vào nhà người ta là ăn đạn vào đầu ngay! Vì vậy nên cô có thêm nghề phụ là cạy khóa cửa này. Cái này là cô học từ Jack một anh bạn cùng lớp, anh ta là người hay quên chìa khóa hay một vài đồ, nên việc cạy cửa là chuyện như cơm bữa của anh ta. Nếu Jack có ở đây thì cô đã ôm hôn anh ta một cách đầy nhiệt tình (cái anh này có ở ngoại truyện)

“Cách.”

Một tiếng kêu nhỏ vang lên trong không gian, sau câu nói của Jemmy. Cả hai chị em mau chóng đi vào trong, đi qua đại sảnh làm lễ. Len lỏi qua các dãy ghế và lần mò đến nhà kho, vì ở nơi ấy có giá nệm với vài tấm màn treo cửa trong các ngày lễ quan trọng. Jemmy lại một lần nữa cạy khóa cửa phòng. Cả hai từng bước đi vào trong.

Bên trong tối đen như mực, cô cần tìm giá nệm để thấp sáng với sưởi ấm cả hai. Jemmy dùng tay lần mò theo vách tường theo vị trí cô nhớ.

“Tìm thấy không Tom?” - Jemmy rì rầm hỏi Tom đang tìm ở phía đối diện.

“Chưa.”

Jemmy tiếp tục tìm kiếm, rê chân tìm đường đi để không bị vấp té. Bỗng cô cảm nhận có thứ gì đó trơn trơn lạnh lạnh trườn qua lòng bàn chân, một con rợn người chạy dọc theo sống lưng cô lên thẳng đầu đánh tan con buồn ngủ.

Ch...chuột!!

“Đau chết tôi rồi!!” - Một tiếng hét nhỏ chói tai vang lên bên dưới cô.

“Xin lỗi! tôi không cố ý!!” - Jemmy nhảy cẫng lên né tránh, theo bản năng nói lời xin lỗi...mà khoan!

Cô vừa nói chuyện! mà Tom thì không có ở đây!

“Ai vậy?” - Jemmy run run hỏi.

“Oa! Người nói chuyện được với ta?” - Một tiếng rì rầm nhỏ nhỏ đặt câu hỏi cho cô.

Jemmy chờ người tại chỗ. Cô không ngờ rằng bản thân mình đang tê tê nói chuyện bằng xà ngữ một cách vô ý thức lại rơi vào tầm nhìn mờ ảo bởi cây nến trên tay Tom làm cho cậu khó hiểu. Cậu chưa bao giờ thấy Jemmy tái đi như vậy, trừ khi chị ấy gặp mấy con chuột!

“Chị lại đâm phải chuột à, Jemmy? “: Một câu hỏi nhưng nhiều hơn là khẳng định.

“...”: Chuột a!! Tom! Chị vừa nói chuyện với chuột! Đứng rồi ảo giác! Tất cả là ảo giác! Bối rồi đi ینگ~!

“Để em coi nào!” - Tom cầm đèn hạ thấp xuống dưới chân Jemmy.

Thật bất ngờ đi!

Thứ Jemmy đâm phải không phải là một con chuột béo tròn, thứ rơi vào tầm mắt cậu là một con rắn nhỏ màu xanh lục đang “hạnh phúc” nằm dưới chân chị gái cậu. Tom thiếu điều bật ngửa vì con rắn xanh đó, nó vẫn trong tư thái há miệng khoe “răng đẹp răng xinh” nhọn hoắt ánh lên tia sáng sắc bén dưới ánh nến.

“Ôi chúa ơi! Rút chân ra ngay Jemmy.”

“Ừ.” - Jemmy nhìn cậu em trai mình mặt trắng bệch không còn chút máu nào vì cái thứ dưới chân cô.

“Tom ơi đập chết nó cho chị đi!” Jemmy trong lòng gào khóc vì cái thứ trơn tuột dưới chân.

Jemmy theo ánh sáng mờ mờ của cây nến nhìn xuống, cô khẽ thở phào nhẹ nhõm. Thì ra là một con rắn lục chứ không phải con chuột bẩn thỉu nào cả. Con rắn lớn tầm một ngón tay cái người lớn, dài khoảng 20 cm. Jemmy đảo mắt một vòng tính kế.

“Ô~la~la chúng có thịt ăn rồi đi!” - Jemmy nhanh tay chop lấy đầu con rắn dưới chân cầm giơ cao như chiến công vinh quang của mình. Khóe miệng cong tới tạt mang tai rất ư đáng ăn đòn.

“...” - Cái này cũng ăn được ư? Tom trở mắt bắt lực nhìn chị mình.

Livì: các nàng coi chuyện của mình thì cho mình cái bình luận một cái để mình biết ngôn từ của chuyện có được hay không, nhân vật có nhảm không, để livì rút kinh nghiệm cho cách viết của bản thân.

Cảm ơn các nàng đã đọc

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Nagini

“...” - Hình như tôi là nạn nhân của vụ này thì phải, đây là dòng tâm trạng của một con rắn vô tội.

“Biết thế vừa rồi ta cắn chết mi cho rồi!” - Con rắn nhỏ bị cô túm chặt trên tay “tê tê” đe dọa.

“...” - Hình như mình vừa nghe nó nói thì phải, Tom nhìn chăm chăm vào con vật trên tay chị gái tự hỏi. Trong lòng cậu như có sóng lớn vỗ mạnh.

“Bỏ qua đi. Vì sao mi lại xuất hiện trong này vậy?” - Nếu cô nhớ không lầm thì bên cạnh Tom có một con rắn. Đừng có bảo là cái con rắn oai phong kia

là cái thứ ở trên tay cô nhé. Đúng là ác mộng mà!

“Đi kiếm ăn, trong này có rất nhiều chuột, ngon lắm nha!” - Con rắn nhỏ tê tê vui vẻ bảo.

“...” Chuột!! À chuột!!! Cái âm tiết mà con rắn vừa phát ra như có ma thuật bay vòng vòng trong đầu cô. Thật đáng sợ mà!!

“...” - Xong rồi!! Đêm nay Jemmy sẽ không cho cậu ngủ!! Cậu không muốn đâu à!!

Cả căn phòng vì câu nói của con rắn nhỏ mà trở nên im lìm đến nỗi cả hai người có thể nghe thấy tiếng chim lợn kêu “éc éc” “đi kiếm ăn ngoài kia, lại rơi vào tai Jemmy như một sự chế nhạo.

“Em đi tìm mấy tấm màn”: Tom nhét cây đèn cầy vào tay Jemmy. Cậu biết chị gái cậu sợ chết đứng tại chỗ này. Trên đời này có hai dạng người khi rơi vào nỗi sợ, một là họ sẽ co rút người trốn tránh, hai là phản kháng đến hơi thở cuối cùng và bà chị đáng kính của cậu rơi vào dạng thứ hai. Một là con chuột bị như đòn nếu rơi vào tầm ngắm của chị cậu, thật đáng buồn lắm sao!!

(Chuột) “...”: chúng tôi có ăn thịt cô ta đâu.

Jemmy cứng đờ người tại chỗ, tay phải cầm đèn tay trái cầm con rắn đang thè lưỡi hù dọa, đáng đứng rất ư là nghệ thuật.

“Mi tên gì vậy” - Sau một lúc Jemmy cũng lấy lại thần hồn của mình.

“Tên? Là cái gì? Ăn ngon không?”

“...” - Mười câu thì bảy câu của con rắn này hỏi thức ăn, cô không còn gì để nói với nó rồi. Hình như con này trên sao hỏa rớt xuống. Ai trả đĩa bay cho nó đi!!

“Cái đó không phải ăn, ừm nói sao nhỉ... Đó là cách giao tiếp thân mật.” - Jemmy lục lọi trong đồng ngôn từ của mình giải thích.

“Vậy à!! Ta không có tên, từ ngày ta nở ra là đã vậy rồi” - Con rắn nhỏ tê tê buồn rầu nói.

Jemmy nhìn quanh cố tìm một góc sạch sẽ để ngồi. Cô có nên cảm thấy bản thân may mắn khi trong phòng có một chiếc ghế sofa cũ không nhỉ? Jemmy tiến lên ngồi vào ghế, rụt cả người lại để có thể ấm lên một chút, chiếc ghế vì sức nặng của cô mà kêu lên một tiếng nhỏ như phản đối cho bộ xương già cội của mình.

“Ta tên Jemmy Riddie, người vừa rồi là Tom Riddie, em trai ta.” - Jemmy giới thiệu đơn giản.

“Hèn chi nhìn hần thuận mắt hơn nhìn người, ài!! Hần thật lịch sự” - Con rắn nhỏ làm bầm than thờ.

Nó chắc chắn là con cái, không đúng không ăn tiền!

“Mi là cái hay đực?” - Cái suy nghĩ vừa loé lên trong đầu cô bị cô buột miệng hỏi thẳng thừng.

“Thật khiêm nhã quá đi, một quý cô thì không nên hỏi điều này!!” - Con rắn nhỏ dùng chiếc đuôi vỗ lên tay cô, như thể hiện sự khó chịu trước câu hỏi.

“Xin lỗi ta không cố ý.” - Jemmy nhăn mày tỏ vẻ biết lỗi. Cô không nghĩ một con vật như vậy lại để ý vấn đề giới tính.

“Jem nhìn này!” - Tom quay trở lại trên tay là hai tấm màn xanh xẫm. Hình ảnh một người một rắn vô thức nói chuyện nhiệt tình rơi chọn vào mắt cậu. Hình như Jemmy thích nó, nên để lại nuôi thì tốt hơn, nó có thể bắt chuột cho Jemmy. Quyết định vậy đi!!

Cô không biết rằng chính cái suy nghĩ này của Tom mà họ đã có thêm một tên đồng bọn theo đuôi vào sinh ra tử.

Cô nhận tấm màn từ tay cậu em, lui ra một bên nhường chỗ cho Tom. Cậu ngồi xuống cạnh cô, cả hai người quán hai tấm màn ngồi sát vào nhau để ấm hơn.

“Chị, nếu một ngày em trở thành kẻ xấu thì sao? Chị có ghét bỏ Tom hay không?” - Cậu bé cúi đầu cắn môi, ánh mắt đầy rồi rầm nhìn chị gái mình.

“Chị nói trước nhé! Nếu em có những hành động trái pháp luật như vậy...” - Cô nghiêm mặt nhìn đứa em mình rồi nói tiếp. tay trái buông con rắn nhỏ ra.

“... thì nhớ rù chị theo, đã phá hoại thì đi nhiều người mới vui.” - Jemmy ngây thơ nháy mắt với em trai mình. Cô không muốn một lần nữa mất đi em trai, một lần là quá đủ.

Dù cho có hủy diệt cả mọi thứ đi nữa!

“...” - Chị đây có phải là cách giáo dục đúng đắn với trẻ nhỏ hay không vậy? Tom không ngờ rằng chỉ vì câu nói đó mà trong tương lai không xa vì cậu mà chị gái cậu gần như làm giới phù thủy Anh Quốc biến mất khỏi bản đồ phù thủy thế giới. Tom run tay đánh vào trán Jem, làm cô la đầu đón.

“...” - Mình nói sai gì à?

“...” - Hình như hai tên này quên mất mình rồi.

Một tiếng tăng hắng nhỏ đầy bất mãn của kẻ bị bỏ quên qua một bên như nó. Thật đáng thương mà, chẳng có con rắn nào cả gan bỏ qua nó cả.

“Ngươi thật phiền phức!” - Jemmy hất con rắn xuống ghế. Con rắn thiếu năng này thật phiền phức quá đi.

“Đồ con gái vũ lực!” - Con rắn nhỏ nhẹ rắn đe dọa kẻ nào đó.

“Có thể cho ta biết vì sao các ngươi nói chuyện được với ta không?”

“...” - Cái này thì biết đi hỏi ai đây? Chẳng khác nào câu hỏi trứng có trước hay vịt có trước cả? Trả lời kiểu nào cũng bị sai.

“Không biết, bản năng thôi.” - Jemmy nhún vai tỏ vẻ bất lực.

Tom bỏ qua Jemmy cúi người nhặt lên con rắn trên đất hỏi:

“Vậy mi có muốn ở lại với chúng ta không?”

“Ta chỉ ở với ngươi thôi, ta không muốn hằng ngày bị bầm dập.”

“...”: Cô chưa ý kiến mà! Cô mất địa vị trong lòng em trai rồi sao? Nhanh vậy! Jemmy trong lòng về vòng tròn tử thần, hình như em cô có Rắn quên chị rồi. Con trai lớn phải gả ra ngoài mà!! Thật đau lòng!

“Vậy mi có tên không?”

“Không”.

“Jemmy chúng ta đặt tên cho nó đi?” - Tom nhìn Jemmy nói. Dù sao con rắn nhỏ này là thú cưng của cả hai.

“One, Two, Three, Four.....A, B,C...” - Jemmy cau có phun ra một chuỗi kí tự. Rắn, rắn lại rắn, lại còn tên, rắn thì gọi là rắn chứ tên tuổi làm gì.

Kẻ nào kia đang ghen tuông với một con rắn. Dù sao em trai cô còn nhỏ không thể gả đi sớm như vậy!

“...” - Ai đó bịt kín cái miệng xấu xa kia dùm cái đi! Đặt tên cũng không nên thất trách như vậy chứ.

“Gọi ngươi là Nagini đi!” - Tom bỏ qua kẻ nào kia còn đang huyền thuyên bằng chữ cái.

“...” - Cô không thể ngăn lịch sử lặp lại sao? Ngay cả một cái tên? Thật thất bại quá đi!!

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Đúng và sai

Buổi tối “tâm tình đêm” kết thúc với việc Jemmy phát hiện ra một con chuột qua đường và Nagini bị cô cầm ném ra khỏi ghế đến chỗ con chuột. Cuối cùng thì bạn rắn nhỏ dễ thương đã nuốt luôn con chuột đó.

Jemmy trở mình thức dậy vì tiếng động bên ngoài. Có ai đó đang đến đây! Tiếng bước chân ngày càng gần tới cửa hơn.

“Je...” - Tom định cất lời nhưng bị Jemmy bịt miệng và ra dấu im lặng.

Cô nhắm mắt lại tiếp tục giả vờ như đang ngủ, cố gắng làm cho hơi thở nhịp nhàng. Dựa vào tiếng bước chân thì có thể biết người đó hẳn là một người đàn ông nặng khoảng 70kg. Tiếng nắm cửa sứ được vặn mở tạo nên một âm thanh chói tai.

“Ôi Chúa ơi! Hai đứa các con làm gì ở đây!!” - Người đàn ông làm dấu thập tự giá trước ngực hoảng sợ kêu lên.

Hai chị em cô được ông ta đưa ra ngoài mới biết được ông ta là mục sư tiếp quản nơi này, vì mấy hôm trước có chuyện gia đình nên hôm nay mới tới. Ông tên Cameron Mackenzie, một kẻ mất vợ mất con và đặt lòng tin ở Chúa. Cameron là một người đàn ông trung niên có vóc người cao to vạm vỡ khác với những người đàn ông lớn tuổi bụng phệ chậm chạp. Ông ta có nước da hơi đỏ, tóc đen và đôi mắt tí hí. Theo những gì cô thấy thì ông ta có vẻ là một người Mỹ bản địa(người da đỏ).

Vì sao ông ta lại xuất hiện ở đây? Trên đất nước Anh này? Đúng là một điều khả nghi!

“Tuyệt quá!” - Jemmy kếp hờ đôi mắt ngập nước, thở ra một hơi đầy thoải mái như một cô mèo nhỏ được vuốt ve cưng nựng. Cái hương vị này! Thật lâu rồi đi! Cái mùi trà hảo hạng này! Cô thấy các thiên thần đang nhảy múa quanh cô, thật tuyệt vời!

“Cảm ơn ngài cho tụi con dùng bữa” - Tom bỏ lơ bà chị gái tâm hồn đang bay bổng của mình, lịch sự cảm ơn người đàn ông trước mặt.

“Ồ không sao. Mà sao các con lại ở trong đó vậy?” - Cameron lướt mắt đánh giá hai chị em trước mặt. Ông thấy ở hai chị em nhà này có một thứ gì đó rất sắc bén của những chiến binh Viking bất cứ lúc nào cũng có thể đột kích một cách âm thầm vào một ngôi làng thời trung cổ. Một thứ rất quen thuộc ở những người đàn ông trong gia đình Mackenzie.

Jemmy cup mắt dấu đi sự tính toán cũng như ngấm hiểu rõ bản chất con người trước mặt. Ở ông ta có cái ánh nhìn giống cô, cái nhìn của những kẻ đi săn đêm tuy đã được dấu đi rất kĩ càng.

“Chúng cháu bị phu nhân Clofer đuổi đi, hiện giờ tụi cháu không có nơi nào để đi cả.” - Jemmy cố rặn ra mấy giọt nước mắt, tỏ ra đáng thương tiếp lời.

- “Ngài có thể cho tụi con ở lại không ạ! Chúa rũ lòng thương nơi Cha!” - Jemmy ra chiều phủ đầu, ngược lên đôi mắt to tròn đầy nước người thấy người thương.

“....” - Ông vừa bị một con nhỏ đánh phũ đầu trắng trợn!

“Ngài là môn đồ nhân hậu của chúa, hãy rũ lòng thương chúng con.” - Cô tiếp tục đục khét lòng người.

“Thôi được rồi.” - Ông mà không cho hai đứa này ở lại thì hồng danh tiếng quá. Cũng coi xem con bé có phải viên ngọc hay chỉ là viên sỏi nhất thời ông nhận lầm.

“Con cảm ơn ngài!” - Jemmy vui vẻ tiếp lời. Cô không thấy ở người đàn ông này sự nguy hiểm đối với cả hai chị em, có thể nhờ ông ta giúp đỡ

Ngày hôm đó cô và Tom dành cả ngày cho việc dọn dẹp nhà thờ và đòi lại đồ đạc của bản thân. Khi đó phu nhân Clofer nhìn cô và em trai đầy sợ hãi như nhìn thấy dịch bệnh. Con người, khi họ nhìn thấy một thứ gì đó không thể dùng khoa học mà họ tự hào để chứng minh hay giải thích chúng tồn tại, từ đó họ sinh ra sự sợ hãi cùng căm ghét.

Lịch sử thế giới cũng từng vì vậy mà khiến cho bao nhiêu người chết oan uổng, họ có thể chữa bệnh bằng một loại thuốc mới, bệnh dịch xuất hiện, gia súc chết hàng loạt đều bị quy về do phù thủy làm ra. Đúng thật nực cười khi những kẻ tự nhận là môn đồ của Đấng tối cao bắt đầu thay thế những dạy dỗ thanh sạch của Chúa bằng những giáo lý giả dối và mê tín, họ mở đường cho những tội ác khủng khiếp hoành hành thì “đường lối của sự thật bị phi báng” tựa như một món hàng rẻ tiền ở chợ...lạc đề rồi!

Nói sao cũng thấy may mắn vì cả hai đều lấy lại được đồ, nếu như gặp tụi người mấy chục năm sau đòi lại đồ chả khác gì nằm mộng.

Cuộc sống bình lặng của cả hai chị em tốt hơn khi không ở lại nhà Clofer, ít ra chị em cô có thể công khai ăn thịt của mấy con chim bồ câu chứ không phải lén lút như trước. Sự căm ghét thường ngày trong lòng cô vì vậy cũng bớt đi nhiều. Điều thú vị nhất là ở vị cha xứ của nhà thờ kể ra thì cách đây không lâu.

Hôm đó cô như mọi ngày, thức dậy thật sớm chạy bộ xung quanh nhà thờ. Tuy rằng bây giờ là tháng năm nhưng trời buổi sáng ở London vẫn rất nhiều sương mù, chúng mờ ảo che khuất tầm nhìn chả khác gì một tấm màn bằng bạc, chỉ cần đi vào trong bạn sẽ lạc mất phương hướng. Chính trong đám sương mù đó, hình ảnh của vị cha xứ trung niên luôn lịch sự trong các buổi thuyết giảng đang sắc bén quơ hai thanh gậy trên tay. Từng động tác đều rất nhanh, cô chỉ thấy được bóng mờ được tạo ra của hai thanh gậy.

Là Amis*?! Ôi thánh thần ơi! Jemmy thét lên đầy sợ hãi nhưng cũng đầy phấn khích. Cách đánh bằng gậy này được các đặc nhiệm FBI hay dùng, lúc trước cô cũng định học môn này nhưng không có thời gian.

*: Amis (còn gọi là Kali, Eskrima, Escrima) là một môn võ thuật sử dụng vũ khí của Philippines. Môn võ này cũng đã có mặt tại một số quốc gia Đông Nam Á dưới những tên gọi khác như Krabi Krabong hay Trumbu. Ngoài ra cũng có một số tên gọi thông dụng khác như Kali và Amis de Mano (áo giáp bọc tay); đôi khi người ta cũng dùng chữ viết tắt FMA (Filipino Martial Arts, võ thuật Philippines). Eskrima và Amis là tên dùng chủ yếu tại Philippines ngày nay. Tên trong tiếng Việt hiện nay là võ gậy.

Jemmy như bị thôi miên vào từng đường gậy của vị mục sư. Đường thủ chắc chắn, tấn công nhanh. Đánh tạt ngang hông cực kì tốt. Cô thật sự muốn đấu với ông ta một trận ra trò. Sự tập trung cao độ đó làm cô quên mất người đàn ông trước mặt đã dừng lại động tác.

“Trông con khá thích thú nhỉ?” - Một câu nói với sự khẳng định tuyệt đối.

“Amis” - Jemmy đi thẳng vào vấn đề, cô hơi ngập ngừng nói tiếp - “Một môn võ truyền thống của Philippines.”

“Con hiểu biết thật đấy” - Tiếng cười khan nhiều hơn là sự cẩn thận và nghi ngờ cô.

“Còn từng thấy trong một cuốn sách” - Jemmy ngây ngô cười, cô càng làm căng thì càng nguy hiểm. Họ đều là những con người sẵn sàng bịt đầu mỗi khi có sơ hở. Cô nuốt khan hỏi: “Người có thể dạy con không?”

“Vì sao con muốn học nó vậy?” – Ông nhìn thẳng vào mắt cô, cái nhìn xoáy sâu trong đôi đồng tử đen mang theo sự đánh giá sắc bén như dao cạo

Ông muốn biết cô bé này có thể đào tạo không? Ở cô bé này ông thấy được bản chất của một sát thủ. Khung xương mềm dẻo, phản xạ nhanh, có thể bất cứ lúc nào cô bé muốn cũng có thể làm cho người khác không nhận ra sự tồn tại của cô ở bên cạnh, nếu đào tạo không đúng thì đó là một con quỷ đầy nguy hiểm. Ân núp trong đêm và cắn chết nạn nhân.

“Để có thể bảo vệ những người con yêu thương!” - Cô quyết đoán trả lời.

“Vậy con có nghĩ về tâm hồn mình hay không?” - Vị cha sứ tiếp tục đặt câu hỏi.

“Tâm hồn!” - Jemmy như rơi vào sương mù. Một hình ảnh miên man hiện lên trong đầu cô. Đó là một cô bé trong bộ đồ võ thuật, khuôn mặt ủ dột, khó chịu, trên cổ cô bé là một tấm huy chương bạc lóe lên ánh sáng dưới ánh nắng. Người đàn ông đứng cạnh cô khuôn mặt như bị che kín từng từ nói với cô.

Chúng ta có thể nghèo nàn về thể xác, nhưng tuyệt đừng để tâm hồn mình trở nên nghèo nàn!!

“Thể xác con có thể nghèo nàn, nhưng con không muốn tâm hồn con mục rữa!” – Cô kiên định lặp lại câu nói trong đầu mình. Võ học không có mạnh nhất, mà nó chỉ có bản năng tự do, tùy tâm ra đòn không đúng cũng không sai mà theo bản năng làm giàu tâm hồn bằng những triết lý của võ học. Đó là điều ba cô đã dạy trước kia.

“Ngày mai chúng ta bắt đầu luyện tập.” – Trong ánh mắt của ông nhiều hơn là sự hiểu rõ. Cuối cùng con bé nên biết làm gì đối với mình. Võ học mà không có linh hồn chỉ hướng đến sức mạnh đứng đầu thì chẳng khác nào con rối gỗ chỉ biết sao chép động tác của kẻ khác nhưng khi có linh hồn đó mới tạo nên sức mạnh vô tận.

Jemmy không biết rằng chính ngày hôm nay đã buộc chặt cô vào một chuỗi âm mưu quỷ kế, một cuộc chiến khốc liệt của đúng và sai, của đạo đức và nhân cách bản thân trong tương lai. Không chỉ riêng cô mà của nhiều số phận khác. Những bánh răng của vận mệnh đã bắt đầu bị cô làm lệch hướng đi.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Âm mưu khởi động

“AAAAAAAAAAAAA!!!”

Jemmy bị vật té ngã trong vòng tròn trắng, cả khuôn mặt thân mật với mặt đất. Đất cát vì vậy vào cả trong miệng và mũi của cô, chúng làm cô cực kỳ khó chịu.

“Thiếu cảnh giác” - Cameron một tay khóa trụ hai cánh tay Jemmy, một tay nhấn đầu cô xuống đất.

“Lại thua rồi à!!” - Nagini nằm trong túi áo của Tom tê tê nói. La lên kiểu đó thì đau lắm đi?! Cô nàng rần nhò rứt người khi nghĩ đến nỗi đau của Jemmy.

“Ừm.” - Tom nhìn chăm chăm vào hai người trong vòng tròn. Khuôn mặt hồng hào đẹp đẽ tựa như được điêu khắc bởi một nghệ sĩ tài cao không một chút cảm xúc nhìn cảnh trước mắt.

Đã ba năm kể từ ngày cả hai ở lại nhà thờ với vị mục sư. Mọi thứ trong cuộc sống như một phép màu tốt đẹp, ông ấy còn dạy cho cả hai rất nhiều điều về kiến thức rộng lớn, về kỹ năng sinh tồn và về mọi thứ ông ấy biết. Cả hai chị em lại chẳng khác nào miếng bọt biển hút sạch sẽ những kiến thức đó. Đặc biệt là Jemmy. Chị ấy mê tíu những cuốn sách mà Cameron mang đến. Chị ấy thậm chí có thể ăn ngủ với nó. Tom nhìn chị gái mình ở đằng xa kia, nhìn cô bé năm nào gầy yếu xám xịt giờ đây đã nhiều hơn sắc hồng hào, gương mặt vì mệt mà đỏ hồng trông vô cùng đáng yêu. Ở chị ấy cũng nhiều lên sự trưởng thành ranh ma.

“Ta đã bảo con rồi, không phải lúc nào ta cũng có thể chiến đấu ở nơi rộng rãi...” - Ông dùng đầu gối chân trái đập mạnh vào mạng sườn Jemmy.

“AAA ... ồ... đau.” - Jemmy ăn đau tại mạng sườn là cô không còn sức lực đối kháng phải cam chịu nhận thua, đập tay lên nền đất ra hiệu thua cuộc.

Carnero buông Jemmy ra để cô nằm nhoài trên mặt đất cất lời:

“Không phải lúc nào đấu trường do chúng ta quyết định, nên hãy chắc rằng bản thân phải thích nghi các dạng chiến đấu.”

“Khụ ... khụ ...” - Jemmy ho liên tục hồng hồng đất cát trong miệng ra. Cô cần mạnh hơn nữa!

Cả hai gần như dành một buổi sáng cho luyện tập cận chiến. Việc tập luyện cận chiến như thế này giúp cô phản xạ nhanh nhất có thể. Thêm vào đó là việc thích nghi với các không gian chiến đấu. Jemmy mệt mỏi ngồi trên bậc thềm thờ hỗn hèn. Chỉ cố gắng mới có thể nắm chắc vận mệnh bản thân và người thân trong tay!!

Ánh chiều tà rực rỡ. Lũ chim kiếm ăn đang lần lượt quay về tổ. Những vạt nắng đỏ rực cuối ngày đổ dài trên các mái nhà cổ kính. Xa xa vẫn nghe được tiếng chuông đang đổ từng hồi dài của nhà thờ kế bên.

Jemmy như mọi ngày mang ná cao su đi bắn mấy con bồ câu. Cũng chính vì điều đó mà lũ chim lúc nào cũng cảnh giác, đi kiếm thịt ăn cũng khó hơn. Vì vậy cô liêu lĩnh qua khu cô nhi viện. Khi đó cô đang nhắm đến một con chim bồ câu đang làm tổ trên cây sau vườn của viện nhưng không ngờ lại nghe được một đoạn đối thoại chẳng khác nào tiếng vọng từ địa ngục.

“Cũng đến lúc nên tổng tụi nhỏ đó đi rồi.” - Phu nhân Clofer nhỏ tiếng nói, vì quay lưng nên bà ta không biết họ đang bị nghe lén.

“Vâng, bên kia cũng yêu cầu cần thêm người. Nhưng lũ trẻ này quá đông, không thể phân đi hết được một lần, rất dễ bị phát hiện ra.” - Mathar khó chịu lên tiếng.

“Ngoài các nhà chứa ra còn có mấy khu mỏ trái phép thì ta mới tìm ra một nơi mới có thể thu mua tụi nhỏ này.” - Clofer ánh mắt lẻ lên sự tham lam. Nuôi tụi nhỏ này thế là quá đủ, số tiền tụi nó kiếm ra không đủ chi tiêu cô nhi viện, chi ra thì nhiều mà thu vô không được bao nhiêu.

Jemmy nghe tới đây thì có cảm giác lạnh người. Không ngờ hai người đàn bà đó lại thâm độc như thế. Theo như cô nhớ thì thời kì này vẫn còn mại dâm, các nhà chứa phi pháp do Mafia làm chủ hiện diện trên khắp châu Âu. Họ coi mạng người như cỏ rác, giá trị sinh mạng con người còn không bằng một viên đạn.

“Nơi nào vậy?” - Mathar hỏi đầy tò mò. Họ chỉ mới dò hỏi ra được hai nơi có thể thu mua tụi nhỏ này.

“Đầu trường BDA.”

BDA? Nó là cái gì? Tuy lịch sử thế chiến cô biết rõ nhưng BDA thì cô chưa từng nghe qua. Jemmy trong lòng sàng lọc các thông tin bản thân biết đến.

“BDA? Nó là cái gì vậy?”

“Đầu trường sinh tử. Nơi đó họ mua tụi nó. Ta chỉ biết nhiều đó thôi.” - Clofer nhún nhệ vai tỏ vẻ bản thân cũng không rõ.

Không khí xung quanh cô như bị rút hết, sự tức giận cũng như rồi rắm trong lòng dày xéo Jemmy. Dù sao tụi nhỏ này cũng sống chung với cô một thời gian, không có tình cũng phải có nghĩa. Đồng thời đạo đức nghề nghiệp vẫn còn trong con người cô cũng không cho phép.

Jemmy quay người toan rời đi nhưng cô không biết dưới chân có một nhánh cây khô nên đã phát ra âm thanh làm tụi chim bồ câu kêu loạn lên. Trong khi tình hình nguy cấp một cánh tay túm lấy cô kéo đi.

“Suýt.”

Jemmy nghe theo kẻ phía sau. Đúng là một con người kì lạ. Trình độ ẩn núp cao siêu ngay cả cô không phát hiện ra.

“Chỉ là tụi bồ câu thôi.” – giọng Mathar vọng ra đầy nhẹ nhõm.

Cả hai người núp sau một gốc cây trong vườn chờ đến khi tiếng bước chân không còn. Jemmy dùng hai tay luồn từ dưới lên trên để phá gọng kìm của kẻ phía sau. Nhanh chóng nâng đầu gối đá vào vùng nhảy cảm ở phía dưới. Kẻ kia cũng không tầm thường nhanh chóng đoán ra hướng tấn công của cô, dùng tay đánh mạnh về phía xương sườn.

Cảm thấy nguy hiểm Jemmy nhảy người về sau, đánh giá kẻ đối diện. Đó là một người đàn ông to con mặc trên người bộ đồ đen, đôi mắt xanh lam ngạo theo bản tính tự nhiên đầy cảnh giác của chiến binh. Hơi thở đầy nguy hiểm của một con báo săn trong đêm tối từng bước vô thanh tiến đến con mồi tất cả bản năng không khác cô là bao.

“Anh là ai?” - Jemmy ánh mắt đầy cảnh giác nhìn kẻ trước mắt. Một nét quen thuộc nào đó ở đối phương làm cô nghi hoặc.

“Cô bé, em đứng là cô học trò giỏi của ba tôi.” - Người đàn ông ánh nhìn đầy thích thú cũng như tìm tòi ở cô.

Cameron!!

Một ý nghĩ điên cuồng lóe lên trong đầu cô làm Jemmy choáng váng. Đừng nói tên trước mặt này là con của ông chủ lịch thiệp kia nhé!! Ai giải thích giùm tôi đi!!

Bạn đang đọc truyện [Đổng Nhân Harry Potter] Suýt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Thân phận – Bí mật của jemmy

Kết quả là Jemmy thua trong tay người đàn ông đó. Có lẽ thần may mắn không yêu thương cô nữa rồi. Jemmy suy tư khi đầu bị chúc xuống đất, từng bước đi của tên to con này nảy lên làm cô choáng váng.

Con bà nó!!!

Không để cô đi bình thường được hay sao mà vác cô như bao tải thế, còn cái khăn tay đen đúa trong miệng cô thì sao!!! Phép lịch sự ở đâu?!....

Bình tĩnh, bình tĩnh đâu rồi...

Quăng cho heo ăn đi!!

Cô bé nào nằm vắt vẻo trên vai người nào kia bức dọc giả chết. Cả hai theo cửa sau vào nhà thờ. Giờ này Tom đang chuẩn bị đồ ăn nên trong nhà thờ chỉ có Cameron một mình ở bên trong. Người đàn ông vác cô đi lại trong nhà thờ nhanh nhẹn như đi trong nhà mình. Thoải mái không hề có sự đề phòng nào.

“Rầm” - Cửa bị đập mạnh vào trong, kèm theo đó là ánh nhìn đầy bất ngờ của vị cha xứ.

“Ôi thần linh ơi! Con là gì ở đây vậy Chance?” – Cameron dừng lại động tác rót trà, ánh nhìn rực sáng.

“Ông già, quản lý tốt học trò của mình đi!” - Người được gọi là Chance né tránh ánh nhìn vị cha già của mình. Anh thật sự không muốn thấy ông ta.

“Chú... Sung...zi...(cho xuống đi)” - Jemmy bị quên đi sự tồn tại giờ đây lên tiếng. Nếu không cho cô xuống gấp thì khả năng nôn lên người tên này là rất cao đấy nhé. Lúc đó thì đừng có trách cô!!

Hai người đàn ông trong phòng cuối cùng chú ý đến vật thể thứ ba mà họ vẫn cố tình (hoặc cố ý) lơ đi. Cameron vội kéo Jemmy thoát khỏi vai con trai mình. Sau một lúc tranh luận đến nỗi thiếu điều là hai người đàn ông duy nhất trong phòng nện nhau thì Jemmy lên tiếng. Bàn tròn chính trị ba nước hình thành trong căn phòng nhỏ bằng mắt muỗi.

“Giải thích cho con chuyện gì đang xảy ra ra vậy?” - Jemmy cầm tách trà bằng hai tay gần giọng hỏi. Chuyện quái quỷ gì xảy ra ở đây vậy? Cô cần một lời giải thích.

Cameron ho nhẹ hai tiếng như không biết bắt đầu như thế nào, ông cất lời:

“Đây là Chance Mackenzie - con trai bác. Nó là...”

“Công việc của con không cần ba giải thích.” - Chance nói chen vào một cách cộc lốc.

“Vậy BDA là cái gì?” - Jemmy đi thẳng vào vấn đề. Cô là người không thích lòng vòng. Nó làm cô không thể phân tích các vấn đề liên quan theo sau.

“Nhóc con, nên ở đúng vị trí của em đi!” - Chance tức giận thiếu điều hất ngã bàn trà. Anh đã mất đi hai người bạn năm vùng, việc điều tra gần như không thể tiếp tục diễn ra. Mà thứ này lại liên quan đến quốc gia của anh, giờ lại thêm con nhóc này.

“Anh là nằm vùng của Hoa kỳ tại Anh Quốc. Đã có rất nhiều đứa trẻ bị bán đi mà giờ tự nhiên lại có người đi quan tâm. Với lại... đừng mang theo súng bên người như vậy, rất lố liễu đấy ông chú!” - Jemmy nhếch mép cười khinh bỉ, ánh mắt đen xoáy tròn như đầu mũi khoan xé rách hàng phòng ngự. Cô thật không giữ vững bình tĩnh được với tên này!!!

“Vậy còn nhóc?! Kê vận chuyển thuốc lá, kim cương ăn cắp, ăn cắp, móc túi, dẫn mối cho gái làng chơi trong khu phía Đông thành phố. Cảnh sát thành phố này sẽ cảm thấy thật hạnh phúc khi thấy tôi dẫn em đến cho họ đấy!” - Chance kéo dài âm thanh đầy mỉa mai. Anh biết rõ cô bé trước mặt. Nó không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu. Có thể làm ăn trong khu phía Đông thì không thể là một kẻ bình thường được. Dù đã bỏ công việc đó cách đây hai năm thì cô bé vẫn có tiếng tăm đấy. Nếu con nhóc này tham gia với anh.... Thôi bỏ đi!!

“Haha chúng ta thật hiểu rõ nhau.” - Jemmy phá lên cười như thể cô nghe được điều gì đó rất hài hước vậy. Nhưng giọng nói lại không có chút cảm xúc nào. Ngay sau đó sắc mặt cô trở nên âm trầm như London ngày vào đông.

Cô ghét tên khinh người này!

“Chết tiệt!!!” - Jemmy vứt sạch cái cảm xúc thân thiện vừa rồi, cất tiếng nói như oan hồn, rút con dao ăn trên bàn phóng đến tên trước mặt.

Tên kia cũng chẳng kém gì cô. Hấn nhanh tay rút con dao giấu trong ống tay áo chĩa về phía cô. Toàn bộ cơ thể cô đã dán lên mặt bàn với con dao đặt ở cổ đối phương và một con dao đặt trước trán cô. Bất cứ lúc nào cả hai cũng có thể lấy mạng đối phương. Một con rắn độc hiền hoà nằm bất động và một con báo đen đã lộ mảy móng vuốt sắc bén.

“Hai đứa thôi ngay!!” - Vị cha xứ nãy giờ không lên tiếng quát. Trước mắt ông là hai kẻ liều mạng. Trong tay mỗi đứa đều có một con dao, chỉ khác

nhau là dao ăn hay dao găm thôi.

Tình thế thuốc súng đầy phòng rốt cuộc cũng bị Cameron đánh gãy. Hai tên tăng động cuối cùng cũng chịu ngồi yên nói chuyện uống trà. Ôi cái không khí thật hài hòa trong mắt ông.

BDA vốn dĩ là một võ đài Boxing ngầm dưới danh nghĩa sòng bạc. Nhưng một năm trở lại đây nó trở thành đấu trường chết chóc. Đánh bạc cá cược vẫn là chính, khác là ở đây họ lấy sinh mạng con người ra làm các con xúc xắc chết, như cách ví von của Chance. Các tên tâm thần, từ tù, trẻ con và cả phụ nữ đều được mua về. Không chỉ vậy nó còn mua bán mại dâm, xác chết, nội tạng. Hai người bạn của anh đã bị giết ở đó và anh tìm thấy xác của họ trong chợ đen.

“Khó nhí?!” - Jemmy lạnh nhạt phản. Việc mua bán xác chết không quá hiếm gặp ở giai đoạn này, chưa có luật cấm buôn bán xác chết. Ngay cả trong thời hiện đại, sinh viên khoa y như tụi cô cũng có thể mò ra được nơi buôn bán thứ hàng hóa phi pháp, cấm mà như không này. Có người mua thì có kẻ bán, phần lớn để phục vụ cho mấy nguyên cứu khoa học điên rồ hay những kẻ ái tử thi. Việc này khi còn đi học cũng được tụi cô đàm luận khá nhiều, chưa nói ai khá giả có thể đi mua một cái thực hành để mau lên tay nghề. Có tiền thì cái gì mà không mua được cơ chứ?!

“Vi vậy việc điều tra đang bế tắc.” - Cameron hoàn toàn khẳng định nói với cậu con trai.

“Vâng, có lẽ sẽ phải dừng lại.” - Chance vò đầu bứt tai nói một cách cẩu gắt như mấy bà cô già.

“Em tham gia vào được chứ?” - Jemmy điềm tĩnh nhìn sâu vào nước trà màu hổ phách sóng sánh trong ly.

“Không!!!” - Hai người đàn ông đồng thanh hét về phía cô, âm thanh thật sự rất to. Nó có thể kéo Tom lên đây.

“Vi sao không được?” - Jemmy đặt ly trà kêu một tiếng thanh thúy trong không gian im lặng. Từng chút một ngược nhìn hai người đàn ông trước mặt đánh giá cũng nhiều hơn là kiên định. Việc này cô đã quyết không bỏ qua.

“Bác...” - Tom mở cửa định kêu Cameron đi dùng cơm thì hơi bất ngờ vì ba người trong căn phòng. Cậu không biết rằng nhà thờ có khách.

“À không có gì, mọi người đi dùng bữa nào.” - Cameron hơi bất ngờ vì sự xuất hiện của Tom. Không chỉ mình ông mà là cả ba người trong phòng hiện giờ cũng vậy. Có thể thằng bé nghe được cuộc nói chuyện của cả ba.

Cả ba nhìn nhau. Jemmy có cảm giác chột dạ vì sự xuất hiện bất ngờ của Tom. Cô đứng dậy và rời phòng theo hai người kia ra ngoài. Không lâu sau khi cô cất bước chân cuối cùng ra khỏi phòng thì Tom lên tiếng:

“Chúng ta cần nói chuyện, Jemmy!!”

Cả hai người đàn ông đứng lại nhìn về phía cô với ánh nhìn hiểu rõ. Trong đó Chance thiếu điều găm gù lao về phía cô như một con thú khi ai đó biết được bí mật của nó.

“Hai người đi trước đi.” - Jemmy không nhìn về sau cất lời. Dù sớm hay muộn thằng bé nên biết sự thật và quyết định của cô.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Cả hai chị em nhìn theo bóng lưng của hai người đàn ông đã đi khuất thì Tom cất lời.

“Jemmy chị muốn đi đâu?” - Tom nhăn mày gần giọng lạnh lùng hỏi.

Cậu biết chỉ cần cậu để cô đi thì chị của cậu có thể sẽ không quay về.

“Em nghe thấy hết rồi?” - Jemmy dò hỏi em trai mình, hình như thằng bé không nghe hết cuộc nói chuyện của họ.

“Em chỉ nghe được chị muốn đi đâu đó với họ.”

“Vậy thì cũng đến lúc cho em biết Tom.” - Jemmy lạnh nhạt nói, khuôn mặt không hề có sự dao động.

Cô kể hết câu chuyện họ đã nói khi nãy trong phòng. Tất cả mọi thứ kể cả chuyện cô dấu thằng bé bấy lâu nay.

“Chị không đủ khả năng chống đối họ, chị có thể ích kỷ Jemmy” - Tom biết tính chị gái mình. Rất rõ là đằng khác. Ở Jemmy có một sự rối loạn về nhận thức không hề nhẹ chút nào.

“Chị sẽ đi, Tom. Dù cho em nói sao đi nữa.” - Tính cách cô là vậy rất bướng bỉnh. Cô không thể bỏ mặc tội trẻ ở ngoài kia. Hình ảnh Pansy cứ như được lập trình sẵn trong óc cô, Chúng hiện lên hằng đêm. Từng câu nói, từng lời dạy dỗ. Và cô không thể kháng cự lại. Hơn nữa nếu cô để nó diễn ra thì không chỉ lũ trẻ đó mà cô và Tom cũng là nạn nhân. Đồng thời còn một lý do khác...

“Vi Pansy sao? Đó chỉ là cái có thôi Jemmy! Chúng ta không thể cứu họ” - Tom nhìn cô đầy giận dữ, con giận như một con quỷ đói khát nuốt chửng lý trí cậu.

Jemmy bất lực quay người bỏ đi vào nhà. Cô không thể kháng lại tiếng gọi trong linh hồn cô khi nghe tới cái tên đó. Nỗi ám ảnh bởi công lý như một loại bản năng nguyên thủy trong con người cô.

Hai ngày hôm đó, cô và Tom xảy ra chiến tranh lạnh. Tom không thèm nhìn đến cô, đó là một cuộc giận dữ đầy tội tệ. Việc cô đòi tham gia với Chance đã được chấp thuận. Anh ta đồng ý cho cô đến đó với điều kiện nửa năm theo anh ta luyện tập và thời gian cô dành cho Tom không hề còn nhiều nữa.

Đêm ở lại cuối cùng Jemmy tỉnh giấc lúc nửa đêm. Cô không thể ngủ được nữa vì những suy nghĩ trong lòng và con giận của Tom. Ngay cả Nagini cũng không chịu nổi điều đó nên cô nằng nặc khuyên cô hãy là người xuống nước trước.

“Trông nhóc không ngủ được nhỉ?”

Câu nói đột ngột trong đêm làm cô giật mình thoát khỏi mơ suy nghĩ lộn xộn.

“Vâng, anh cũng vậy nhỉ?”

Ánh sáng đỏ của đèn thuốc lá lập lòe trong bóng tối như mắt quỷ. Khói thuốc lượn lơ dưới ánh vàng của chiếc đèn điện duy nhất trên hành lang làm cho Chance càng mờ ảo. Ở trong anh ta có một nỗi đau buồn của kẻ trải đời, một nỗi đau không bao giờ lành lại.

“Nhóc này! Tôi có một người em gái, em ấy giống như nhóc, sinh ra đã là một chiến binh vĩ đại. Chẳng có một anh chàng nào không điều đứng khi thấy nó, nhưng rồi...” - Chance bỏ lửng câu nói, anh ta rít một hơi dài, tàn thuốc rơi rớt trong không khí như tuyết đầu mùa tang thương. Ánh nhìn xa xăm sòng sánh như mặt hồ nước từng chút một rồi động thành một vùng nước tù.

“Năm con bé 15 tuổi, em ấy được bạn ba tôi dẫn đi. Ba năm sau con bé quay về, nhưng rồi những hồi ức của mà con bé từng trải qua ở Italia làm em ấy mất đi lý trí. Cuối cùng nó tự tử.” - Hình ảnh con bé nằm trong quan tài, gương mặt đầy nhẹ nhõm khi được giải thoát nỗi ám ảnh.

“Đó là lý do Anh không muốn tôi đi?”

“Nếu có chết thì không ai lo liệu cho nhóc đâu.” - Chance vút đèn thuốc xuống sàn dùng mũi chân dẫm cho tàn hẳn. Ánh nhìn lạnh lẽo.

“Chúng ta vốn dĩ là những kẻ điên ông chú ạ! Anh bị cái chết em gái mình đeo bám...” - Jemmy nhìn sâu vào người đàn ông trước mắt: “Tôi điên cuồng vì em trai mình và điều đó là nghị lực để tôi sống tiếp ông chú!” - Đến phút cuối cùng của nhịp đập trong lồng ngực cô.

Ánh sáng của bóng đèn hành lang chiếu xạ trên khuôn mặt nửa sáng nửa tối của cô bé sau lớp khói thuốc ma mị và hoang dại đến đáng sợ.

Chance bảo một điệp vụ không phải lúc nào cũng mang một viên đạn trong một thỏi son hay một con dao trong đế giày nhưng nhất thiết phải làm cho bản thân như không tồn tại trước mặt đối phương.

Vậy sao không dạy luôn cho cô làm sao không tồn tại trước một tên tâm thần đấy? Đặc biệt tên này là một tên điên thông minh!!

Tình cảnh bây giờ là cô với chín đứa nhỏ khác đang trong lòng sắt cao ba mét vây kín. Đối diện đó là một tên tâm thần đang điên cuồng đếm số và hai cái xác chết bê bết máu đối diện cô. Tiếng người dẫn chương trình cứ vang vọng bên tai cộng thêm tiếng cười nói của vài à đ**** ngồi cạnh mấy lão có tiền làm cô ừ ừ cả tai.

“Một, hai, ba... tám” - Kẻ điên đứng trong góc sàn đầu đếm từng con số, rồi lao vào đứa trẻ số tám mà lão đếm được. Túm lấy con bé rồi chém xuống để mặc nó vùng vẫy. Tội nhỏ tự lại vào một bên như bầy cừ non run lập cập. Cô nghe thấy cả tiếng răng tội nhóc va đập vào nhau còn cô thì đứng riêng một góc dờ dẩn.

“Luật chơi trong đêm hôm này là: một trong số trẻ trong lồng có thể sống sót trèo ra ngoài lồng thì người đó được vào vòng trong. Vâng kính thưa quý ông, quý bà ở đây hãy thưởng thức đêm tỏa sáng!!”

Tiếng MC đầy tươi vui như bán được hàng cứ đánh vào não cô là cô phát khùng lên như một con thú. Dòng máu mạng Adrenaline (*) chạy rần lên như loài ngựa được thả khỏi chuồng, nó làm cho cô sợ hãi.

(*) Một hormone có tác dụng trên thần kinh giao cảm, được sản xuất bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái làm cho nhịp tim của bạn đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại nguy hiểm.

Từ bao giờ cô thấy sợ nhỉ? Thật xa xôi làm sao!

Hắn lại bắt đầu đếm số, máu của đứa trẻ vừa rồi còn văng lên cả mặt hắn rơi vào trong miệng mà hắn không hề có chút cảm xúc. Đôi mắt vô hồn nhiều

hơn là thích thú. Xác dừa nhỏ tụt xuống như một con búp bê vải rơi xuống, máu tràn ra từ ổ bụng đem đứa và hôi tanh.

“Một, hai ... mười.” – Ngón tay đếm số chậm rì rì dừng lại trước cô như con cơ trong bản cầu hồn người chết.

Bà nó!

Hắn lao nhanh về phía cô. Con dao gươm lên cao chém xuống trước mặt Jemmy nhằm chém đôi cô ra làm hai. Jemmy nhanh chóng né tránh cú chém, may là nó chỉ là rách một bên chân váy của cô. Máu theo đó tứa ra, dọc theo gò má xuống cằm. Những giọt máu dồn lại tại cằm chảy lên rồi đỏ rực nhiều từng giọt lên áo và mặt đầy chuyên nở rộ như hoa đầu mùa.

Jemmy đồ dẫn nhìn theo những sợi tóc trước mặt bị cắt rơi rớt trên sàn đất. Những sợi tóc mỗi đêm Tom chải cho cô, sự tức giận từ từng sợi tóc nở bùng lên trong đầu cô. Ngọn lửa đỏ tức giận sáng rực lên trong mắt cô. Jemmy chuyển người lao nhanh về tên điên cũng bị kích thích lao vào cô. Một đá thấp người của Jemmy vào vùng bụng làm hắn lùi lại. Mặt sàn đất vì lực chống đỡ cơ thể mà rạn nứt như mạng nhện.

Cô phải giết hắn!!

Bầu trời đêm tối không một chút ánh sáng bỗng chốc phía Bắc sáng rực lên bởi một chòm sao hình con rắn cuộn trong ngậm đuôi trong đêm như báo hiệu điều gì đó.

“A! Cuối cùng cũng xuất hiện!” - Người đàn ông quay lưng nhìn bầu trời giọng nói trầm thấp nhìn con rắn từ từ nhả chiếc đuôi ra duỗi thành một hình zíc zắc trên bầu trời.

“Giáo sư, có cần tôi đi tìm người đó không?” - Một cô gái nhỏ trong bộ đồ thời Victoria dựa vào lan can đá của lầu đài tung lên đồng xu trong tay tạo thành những đường cong duyên dáng.

“Đương nhiên rồi, chúng ta cần người đó.” - Như vậy những dự định của ông mới hoàn hảo thành công được: “Còn nếu không thể kéo hắn về phe chúng ta thì người cũng tự hiểu chứ?”

“Vâng, giáo sư.” - Người con gái cúi người tuân lệnh như một đứa con ngoan đạo. Cô quay người rồi đi trong bóng đêm, cả cơ thể như bị màn đêm nuốt chửng như chưa hề tồn tại tại nơi đây. Chỉ còn lại âm thanh đồng xu được tung lên vang vọng.

“Ồi Merlin, sao giờ này cô lại đến tìm tôi vậy?”

“Ngài ấy đã trở lại!” - Samantha Trelawney đồ dẫn, hai tay vịn mép áo như gấp ác mộng.

“Vào đây đi Samantha, chúng ta nói chuyện.” - Albus né qua một bên nhường đường cho cô vào.

Khi cả hai yên vị trên ghế với ly trà nóng khói nghi ngút, không cần ông mở lời hỏi thì bà đã cất lời.

“Bạn thân mến! đêm nay tôi đã thấy ở phương Bắc, ngài ấy đã trở về.” - Samantha mù mịt nói.

“Ai cơ?” - Ông biết bạn ông là người như thế nào và mỗi lời tiên đoán của bà.

“Fate, một Fate thứ hai trên thế giới này!!”

“Fate?”

“Vâng, bạn có thể hiểu họ là những người không có số mệnh, không có một số mệnh cố định cho họ, không một lời tiên tri nào cho tương lai của họ, họ gần như không thể tìm thấy được.” – Bà run rẩy nói như một kẻ mắc bệnh lâu năm, từng lời nói ra như rút hết sức lực của bà.

“Vậy họ có ảnh hưởng gì không?”

“Họ có thể là phép thuật đem lại ánh sáng cho nhân loại, cũng có thể là kẻ hủy diệt thế giới này, sức mạnh của họ là vô tận bạn à! Và Merlin từng mang số mệnh đó, bạn thân mến.”

“Vậy có thứ gì nói trước về họ không?”

“Có đấy, đây này!” - Samantha đưa cho ông một tấm da dê cũ kĩ như được đào lên từ lòng đất vậy, tấm da dê chỉ có một nửa với những ngôn từ vô nghĩa:

Bay lượn giữa bầu trời

Dừng mặt trời về ra đêm tối

Ta và người như tấm gương phản chiếu ánh sáng

Lấp lánh như hai ngọn lửa

Cùng thấp sáng khoảng không kia

Cái tên thân thuộc của người

Khuôn mặt thân quen của người

Quá khứ và hiện tại trong khoảnh khắc này đan xen

Bài ca chúng ta hát vĩnh viễn không ngừng lại

Hãy đốt cháy những trang kí ức dìm ta

Ta không thể xóa đi những kí ức ngủ say

Hãy vỗ về tâm hồn ta

Đánh thức kí ức này cho ta

Một lần nữa điên đảo

Bạn đang đọc truyện [*Đông Nhân Harry Potter*] *Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Đây là đâu? Cô nhớ là bản thân mình đầy thương tích, các vết thương quá sâu làm cô mất máu và thân nhiệt xuống thấp chứ không phải ở cái sa mạc về đêm này. Đây không phải là một giấc mơ! Các cảm giác đều rất thực tại!!

Jemmy lê từng bước chân nặng nề qua những đồi cát cao. Các cơ vì căng thẳng mà trở nên nhức nhối đòi được nghỉ ngơi, mệt mỏi, mất sức, mất nước... tất cả chúng đánh sập hàng phòng thủ của cô. Đồi cát mờ dần vì buồn ngủ, từng chút từng chút một mờ dần đi.

Leng keng!

Cô bật người tỉnh dậy, tiếng lục lạc nhặt nhòa lúc có lúc không được gió đưa đến tai cô. Tiếng lục lạc như rớt vào các cơ quan trong cơ thể như vón dĩ đó là nơi ở của chúng. Trong không gian rộng lớn đó, từng hạt cát ánh lên thứ ánh sáng vàng dưới trăng, từng chút dần dắt Jemmy về phía trước. Những bước đi không còn nặng nề vì cát cuốn chân, những dòng cát trên đồi cuộn trào nâng đỡ từng bước chân cô về trước như có phép màu.

Xa xa, Jemmy nhìn thấy một người thiếu nữ đang nhảy múa, một vũ điệu mà cô không hề biết đến trước đây. Điệu nhảy uyển chuyển như chim nhận bay trên bầu trời, một điệu xoay tròn của các vũ công Belly dance (1) đầy ma mị, mỗi góc vẩy được đánh lên mang theo những hạt cát tạo nên một cảnh bướm hoàng đế cao ngạo.

Đẹp quá!!

Jemmy gần như nín thở nhìn chăm chăm vào cô gái đó. Đó là một vũ điệu tuyệt đẹp mà cô chưa bao giờ thấy, không một vũ công nào có thể thổi hồn vào điệu múa như vậy. Cô ta như được sinh ra cho các điệu nhảy vậy. Người vũ công đột ngột dừng lại như nhận ra sự hiện diện của Jemmy, mặt đối mặt với Jemmy.

Jemmy chết lặng trước khuôn mặt đó, khuôn mặt đó giống hệt cô chỉ khác ở màu mắt tím đá của cô gái đó. Những dây leo trên nền đất từng chút một nở rộ những bông hoa trắng bụi vàng quấn lấy chân cô gái và Jemmy như đang giam cầm cả hai. Jemmy như bị dính trụ tại chỗ không thể phản kháng lại. Người phụ nữ xa lạ mang gương mặt quen thuộc đó tan thành những hạt cát đánh về phía Jemmy làm hơi thở của cô như nghẹn tắc trong phổi.

Cái chết khởi nguồn của sự sống!

Đến với tôi nào.

Năm tháng sau

Jemmy ngồi trong phòng chờ của giải đấu. Tiếng nhạc Jazz (2) với tiết tấu nhanh của các nhạc công quện vào cái không khí sôi động đầy chờ đợi của đêm này.

“Kính chào quý ông, buổi tối tốt lành!” - Jemmy vuốt ve hình xăm con rắn trên mu bàn tay cô. Hình xăm này bắt đầu hiện diện từ đêm đó, Jemmy được nghe kể lại rằng sau khi họ đưa cô về phòng, thì một trong các mạch điện của sông bạc bắt đầu xảy ra vấn đề. Máy đánh bạc chạy loạn lên rồi tủa ra các đồng các, lũ con bạc thì nhảy nhót ăn mừng, cả sông bạc trở nên hỗn loạn.

Đúng là chuyện vui!!

“Chào” - Một con rắn đen từ ống thông khí tụt xuống đất thè ra thụt vào chiếc lưỡi đỏ.

“Ngài tìm được gì không?” - Jemmy không cảm xúc hỏi con rắn đang trườn trên sàn nhà. Tay vẫn tiếp tục vuốt ve hình xăm trên tay. Con rắn xăm như có sinh mệnh trường vào lòng bàn tay cô, phần thân quấn quanh cổ tay.

“Ồ! Tôi nghe tụi bảo kê bảo nhau là tối nay có ông chủ đến coi thi đấu đấy.” - Con rắn đen cuộn người vào một góc khuất tê tê nói với cô.

“Ông chủ!” - Mục tiêu mà tụi cô nhắm đến đã xuất hiện rồi! Năm tháng cô ở đây đã điều tra được nhiều thứ. Rằng sông bạc này được mua lại từ một người Đức và ba kẻ vào được bán kết sẽ được chuyển đi đâu đó. Các thông tin về họ đều được xóa sạch sẽ. Kẻ mua lại nơi này thì chưa bao giờ ghé qua hay quản lý nó. Đó là tất cả những gì cô biết về đầu trường trả hình này.

Nó quá mờ ám!!

“Két.....”

“Tạm biệt Jac.”

Cảnh cổng cuối cùng cùng mở ra, đêm nay là đêm định mệnh của cô. Đêm nay cô sẽ trúng đậm ván bài hay làm cho cả nhóm chết cùng. Tất cả phụ thuộc vào cô. Jemmy bước ra khỏi cánh cửa, ánh sáng của sàn đấu như nuốt chửng cả cơ thể nhỏ bé. Tiếng reo hò của khán giả tham gia trận đấu đêm này. Một cô gái trong bộ đồ lót gợi tình tiến về phía cô mở còng sắt trên tay cô. Jemmy vô cảm xoa nhẹ cổ tay ánh nhìn vào cô gái phía bên kia sàn đấu.

“Xin chào quý ông, quý bà, chào mừng đến chung kết BDA. Bên phải sàn đấu là quý cô đáng yêu Popy, bên trái của sàn đấu là bóng ma Lucia. Hãy đặt cược tất cả gia tài bạn vào họ tối hôm nay!!”

Tiếng người dẫn chương trình sang sảng bên tai Jemmy. Nó làm cho cô nhức nhối trong lòng.

“Xin chào, tên tôi là Popy.” - Đôi phương vươn tay tươi vui chào hỏi.

“Lucia.” - Jemmy nắm lấy tay đối phương khuôn mặt tĩnh lặng như nước.

“Tôi nghe nói cô thắng 53 trận đấu mà không giết một mạng người nào, thật là đáng nể!” - Popy chấp hai tay nói đầy nể phục.

“...” - Jemmy không đáp lại mà quay người rời đi.

Một luồng gió đánh úp từ phía sau Jemmy, cô nhanh nhẹn né người sang phải một đám vào đùi đối phương.

“Tôi không thích chút nào. Chào hỏi là vậy đó ư?!” - Jemmy lạnh giọng nói. Ánh nhìn đánh về phía trái khán đài. Ở đó có một người đàn ông béo phệ đang ngồi và một cô gái bảo kê trong bộ đầm thời Victoria với chiếc váy lụa nịt ngực và váy lót trong, đeo mặt nạ hình con quạ. Cô gái đó cho Jemmy cảm giác thân thuộc từ linh hồn nhưng nhiều hơn là đau đớn và oán hận. Một chuỗi cảm xúc hỗn tạp trong lòng làm cho Jemmy lãnh trọn một đám vào mặt.

“Đừng căng thẳng vậy chứ! Thư giãn trước khi cô chết đi nào!”

Đối phương không dừng ở đó mà tiếp tục đánh một đám đến bên cô. Lần này Jemmy không né tránh nữa, cô nhanh chóng dùng chân khóa tay cô ta, nhảy người lên đùi đầu gối đánh vào bụng đối phương làm cô ta lui lại, tiếp đó đánh vào mạn sườn, cảm nhận chiếc xương sườn bị rạn nứt dưới cú đâm

1 tiếng.

Cô ta cũng không hiền lành gì, tay trái luồn lấy tóc cô giật mạnh về sau làm cho Jemmy phải buông cô ta ra. Popy nhanh chóng đánh ngã cô ra sàn đấu, cầm lấy đầu cô đập mạnh xuống sàn. Làm cho máu từ trong mũi của cô tuôn ra.

Còn 30 phút.

Jemmy vươn hai chân móc lấy cổ đối phương mượn lực bật dậy theo đó kéo Popy xuống sàn đấu. Vì cái đập vừa rồi bây giờ hai tai cô ù cả lên. Cô còn 1 phút nữa để duy trì khi nhóm của Chance ập vào. Cô kẹp tay đánh vào khí quản của cô gái dưới cô, sau đó luồn tay vào vùng xương sườn vừa bị đánh, bẻ gãy nó trong tiếng hét của cô ta. Ít nhiều nó giữ cô ta nằm im trong một lúc khi cô hành động.

“Phụt”

Toàn bộ đèn trong khán đài vụt tắt chỉ còn lại một mảnh tối đen. Đã đến lúc!! Jemmy nhanh chóng rơi khỏi sân thi đấu. Trước khi vào đây cô đã đánh giá trước vị trí của bảo an ở bốn góc sân đấu tổng cộng có mười người trong tầng hầm này, ngoài ra, bên ngoài là một tầng phòng thủ dày kín. Cô cần giải quyết năm tên gần cửa nhanh nhất. Nhóm của Chance chỉ có thể giữ nguồn điện tắt trong 5 phút.

Jemmy nhanh chóng leo ra khỏi lồng thép. Hạ thấp người men theo vách sân đấu di chuyển nhanh chóng đến vị trí cửa ra vào. Mượn lực ở bức tường cô phóng đến tên thứ nhất bám vào người hắn và bẻ gãy cổ trước khi hắn kịp kêu lên.

Đã xong một tên!

Jemmy tụt khỏi người tên vừa rồi, một cú đá móc chân làm kẻ thứ hai bên cạnh là hắn té ngã. Cô nhanh chóng khóa tay hắn về sau, một đánh vào gáy làm hắn ngất đi. Tiếp đó mở khớp tay và vai, một trong những thứ tổn thời gian.

Đã xong ở cửa! Còn 3 phút!

Jemmy lách người qua các hàng ghế tiến đến hai tên có súng khó giải quyết nhất. Một cú đá cao đầu dứt khoát, cô một tay đánh rút súng của đối phương, một tay chụp lấy cổ tay tên đứng cùng nổ súng về phía tên kia. Thuận theo cơ thể xoay nửa vòng tròn dùng khuỷu tay đánh về mặt làm hắn choáng váng. Jemmy cảm nhận có tiếng gió lao về phía mình. Cô nhanh chóng lách người né, theo đó móc tay từ bên dưới lên khóa tay tấn công của đối phương, đoạt lấy con dao và cho một nhát vào cổ hắn. Thuận đó một chân đá về sau hạ tên vừa tỉnh lại.

Dãy ghế vì tiếng nổ súng mà hỗn loạn, quá thích hợp để họ hành động. Đèn vụt sáng trở lại, tiếng súng bắt đầu nổ liên hồi trong tầng hầm. Một nhóm người rất nhanh chóng đổ vào tầng hầm.

“Lâu rồi không gặp ông chú!!”

Chú thích:

(1) Belly dance hay múa bụng (tiếng Ả Rập: رقص شرقي, raqs sharqi, nghĩa là “múa phương Đông”; tiếng Anh: belly dance) là bộ môn nghệ thuật múa truyền thống của các nước Trung Đông, còn được gọi là múa Ả Rập. Cụm từ “belly dance” được dịch từ tiếng Pháp “danse du ventre” để chỉ điệu múa trong thời đại Victoria. Khi người ta múa, ngoài các bộ phận khác của cơ thể thì phần bụng và hông được sử dụng nhiều nhất. Tại mỗi quốc gia và các khu vực địa lý khác nhau thì múa bụng lại có những phong cách khác nhau như phong cách Ai Cập, phong cách Ả Rập, phong cách Thổ Nhĩ Kỳ,...

Trang phục múa bụng thường hở bụng và được đính hạt cườm lấp lánh, có khi là những quả chuông nhỏ đeo quanh hông tạo thành tiếng kêu vui tai.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Jemmy đứng bên cửa thoải mái dựa vào góc khuất chào hỏi Chance. Thân hình nhỏ, gầy trong bộ áo lông quần đùi, chân mang tất mỏng thường thấy trong giải đấu, ngay cả đồ chỉ có nội y cô cũng từng bị bắt mặc qua.

“Cái áo đó có vẻ hợp với nhóc đấy!” - Chance mĩa mai Jemmy từ đầu đến chân trong bộ đồ lồ lộ. Đặc biệt là vết sẹo bên trái chân mảy, rất chói mắt.

“Cởi ra!” - Jemmy ra hiệu cho Chance cởi lớp áo rằn ri bên ngoài. Cô ngán mặc mấy thứ này lắm rồi.

“Nhóc con...” - Một thành viên đi cùng thấy sự vô lễ Jemmy thì lên tiếng. Dù sao người kia cũng là một truyền thuyết trong giới của các anh.

Cả Chance lẫn Jemmy đều không hề nói gì. Kẻ bị coi vẫn phải cởi, người nhận vẫn thoải mái nhận. Khuôn mặt như không có chuyện gì giữa các luồng đạn xung quanh.

“Nhóc! Ông già đưa cho em này!” - Chance đưa cho Jemmy hai thanh gậy bảo vệ. Chỉ khác là nó có độ cứng và độ mềm dẻo cao, thêm vào đó có thể ráp lại thành một gậy đơn.

“Tốt.”

Có thứ này thì tiện hơn rồi!! Jemmy hạ thấp người phóng đi. Hai vai hạ thấp như một con sói sẵn phát động hết sức mạnh về phía con mồi. Mà con mồi ở đây không ai khác chính là những tên bảo kê.

Chance chấp hai tay lại tạo thành một đòn bẩy dùng lực của cả người đẩy Jemmy bật lên cao. Nhờ lực đẩy của ông chú, Jemmy lộn một vòng trong không trung, phóng mạnh hai gậy về hai tên bắn tia của đối phương làm đánh chệch đi nòng súng. Tiếp đất, lăn người, xoạc thấp chân đánh ngã đối phương. Tất cả chỉ vùn vện trong vài chục giây.

“Con nhóc...” - Đó không phải là một đứa trẻ nữa, đó là một con quỷ. Không một ai có thể phản xạ nhanh như con bé. Ra tay vô cùng dứt khoát, lại phối hợp với đồng bọn rất ăn ý.

“Cậu bị con bé lừa rồi.” - Chance biết con bé là gì. Nửa năm đào tạo, những bài tập thừa sống thiếu chết con bé này cũng có thể vượt qua. Có thể ngồi lên từ đồng xác chết mà lên thì không thể nào kẻ bình thường.

Jemmy lia mắt tìm kiếm thân hình đó. Cô ta có một hơi thở của kẻ đã trải qua sống chết, nhưng nhiều hơn trong Jemmy là sự e dè một đối thủ mạnh. Màu đỏ rực của mái tóc lướt qua mắt cô. Đẹp đẽ mà độc địa! Theo sau cô ta là tụi người bảo kê. Tàn độc và u ám!

Quen thuộc!

Hai từ vừa lóe lên trong đầu Jemmy đã bị cô đánh gãy. Đây không phải lúc để suy nghĩ lung tung, Jemmy! Tập chung vào nếu mày không muốn dính đòn! Tự cổ vũ bản thân, Jemmy liền hét về phía Chance đang bảo vệ cô phía trước.

“Yểm hộ tôi! Chúng đang chạy vào thang máy!”

“OK”

Mặc cho làn đạn vây quanh, cô liều mạng chạy hết tốc lực về phía cửa thang máy đang khép lại. Trực giác cho cô biết nếu bỏ lỡ cơ hội này thì sẽ không thể nào có được đáp án cho thứ đã lôi kéo cô tới nơi quỷ tha ma bắt này! Mượn lực bức tường một cú đá xoáy hạ gục tên canh cửa. Cửa thang máy đã khép lại một nửa. Jemmy thả người một cú trượt dài trên sàn vào kịp lúc, ra móc cổ chân tên béo làm hắn té ngã vào thành thang máy.

“Kể từ khi nhìn vào mắt cô...” - Cô gái trong bộ đầm Victoria đứng né một bên dùng cùi chỏ đánh về phía kẻ đột nhập. Jemmy không đáp lời mà dùng lòng bàn tay đỡ đòn làm tan đi lực của cú đánh.

“...thì tôi đã thấy căm ghét cô rồi! Đồ con hoang!”

Cô ta luồn tay khóa lại cánh tay ra đòn của Jemmy vặn về sau luồn vào dưới xương bả vai Jemmy mà tách ra. Hình xăm con rắn đen như ngọc được nạm trên da. Trắng đen đan xen làm cho cô thật sự nhức mắt. Một cảm xúc muốn hủy diệt theo bản năng ủa lên.

Cô ta muốn có thứ giống cô! Kẻ mà giáo sư muốn tìm!

Con đầu xé phổi như muốn giết chết Jemmy. Cô đá vào cửa để có thể lấy lại lợi thế của mình, bắt lấy cánh tay đối phương làm một cú vật qua vai làm cô ta té ngã.

“Tôi cũng vậy! Thấy rất chướng mắt về cô” - Jemmy khóa cô ta nằm trên sàn thang máy.

“Cô nghĩ lại điều cô làm đi! Đồ chó săn của Muggle! Cô cho rằng điều cô đang làm là đúng sao. Cô không hề biết rằng những kẻ đồng loại của mình lại chẳng bao giờ có được tự do – thứ mà cô vẫn luôn miệng nói đến...”

Tiếng thờ dóc của cả hai là thứ duy nhất tồn tại trong cái thang máy chật hẹp này. Và còn tên béo nằm lê lết trong một góc do bị dính đòn lấy của cả hai người.

“Bọn họ trốn chui trốn lủi như những con chuột không có tự do, không thể nào thoát mái ra khỏi vùng đất họ đang sống để lũ Muggle kia biết được sự tồn tại của chính mình. Những đứa trẻ mang sức mạnh kỳ diệu, mạnh mẽ bị đánh đập như thú vật...” - Cô càng nói thì càng oán hận. Lũ Muggle thấp kém, hèn hạ, tham lam và đầy ích kỷ.

Từng câu nói như có ám chú vào đầu Jemmy. Một vài ngôn từ quen thuộc mà cô không thể nhớ rõ. Một cái bật người làm cho Jemmy buông tay đang giữ cô ta.

“...và lũ Muggle đó xứng đáng phải trả giá cao hơn sự việc chúng làm với những con người thần kỳ!” - Cô ả đưa ống tay áo lau vết máu ở khóe miệng.

“Đó là công lý cô đi tìm?” - Jemmy cúi mặt không rõ cảm xúc, những thứ cô ta nói thật mê hoặc. Đó cũng là thứ cô cũng đang đi tìm. ... Chỉ là hai hướng khác nhau mà thôi.

“Đúng! Đi theo giáo sư, cô sẽ thấy công lý cô đi tìm” - Chỉ có ngài ấy mới đem lại ánh sáng cho thế giới phù thủy này.

Giáo sư?!

Cô ta chụp tay Jemmy khóa lại đằng sau lưng, ép cô vào trong góc thang máy. Jemmy móc vào mắt cá chân cô nằng rồi hất mạnh làm cô ta mất thăng bằng kéo cô ngã theo. Nhanh trong vùn vụt, trở người là một cú húc đầu gối vào mạng sườn.

“Baubillious”. (Bùa bắn sét)

Tia sét xanh lớn từ một chiếc đĩa không biết bị cô ta lấy ra lúc nào bắn về phía Jemmy như muốn đoạt lấy mạng sống của cô làm cho Jemmy lạnh sống lưng. Jemmy nhanh chóng lách người né đi. Thang máy vừa mở cửa. Cô ta lao nhanh ra ngoài, Jemmy định chạy theo để ngăn cô nằng lại nhưng một tia sét nữa lại bắn về phía cô nhanh hơn tia sét vừa rồi ép cô quay về phía trong thang máy.

“Hãy nhớ! Tên tôi là Amelia Grindelwald”

Cô ta đứng ngoài thang máy nhắc vảy tao nhả nhún người. Ánh mắt nhìn xoáy về cô qua khe cửa đang đóng lại. Cô sẽ nhớ rõ cái ánh nhìn đó, cái tên đó, con người đó.

Kẻ sẽ cướp đoạt yên bình của cô, người thân của cô, chiến hữu của cô ... người yêu của cô!

Vĩnh viễn!!

Amelia Grindelwald!!!

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thư nhập học

Tiếng gót giày không nhẹ không nặng va vào nền sàn lâu đài, len lỏi qua hành lang dài dưới ánh đèn rực rỡ nổi vào đại sảnh. Làn váy dài tao nhã cong lên những đường vòng cung trên mặt sàn theo từng nhịp bước đi của cô gái trẻ.

“Học tỷ.”

“Học tỷ Grindelwald.”

Những cô gái trong đại sảnh nhún người chào hỏi cô đứng chuẩn mực, các nam sinh bỏ mũ kính cẩn cúi đầu. Ở nơi này chỉ có kẻ mạnh mới được tôn trọng! Amelia không mặn không nhạt gật đầu thay lời chào, phong thái ngạo nghễ, lạnh nhạt bước qua, chỉ để lại bóng lưng thẳng tắp kiên nghị. Cô đẩy ra cánh cửa to lớn sát đất, bên trong ánh sáng mờ ảo đầy âm u.

“Hmm, cô vẫn vậy, luôn chính chu, Grindelwald.” - Người đàn ông đứng dựa lưng vào tường nhìn cô chế diễu.

“Cảm ơn lời khen.” - Amelia không quan tâm hấn, tên điên cuồng với các cuộc thử nghiệm hắc ma pháp.

“Con ỏn chứ Ami?” - Người đàn ông quay lưng về phía họ, tay cầm con hậu vuốt ve như người tình lâu năm, cất lời thăm hỏi.

“Con ỏn giáo sư! Vụ việc...” - Amelia gỡ chiếc mặt nạ xuống, khuôn mặt sắc sảo như được đẽo gọt từ dao mà thành, đôi mắt mèo to tròn hơi xéch lên, đen như một mê cung chỉ cần nhìn vào đôi nó thì cũng đủ đánh mất linh hồn. Thế nhưng nó quá lạnh lẽo, như nước da trắng bệch như giấy có thể nhìn thấy các mạch máu của cô, làm nổi bật đôi môi nhỏ nhắn đầy đặn như cánh hồng tỷ muội sáng mai còn vương hơi sương. Mong manh nhưng cũng đầy cao ngạo. Nếu ai đó thân quen với Jemmy, nhìn thấy gương mặt đó có lẽ cũng nhầm cô nằng là người chị thất lạc của Jemmy.

Quá giống nhau!! Chỉ khác ở màu tóc và ánh nhìn.

“Không cần giải thích Ami, ta biết.” - Ông đặt con cờ lên vị trí con vua nằm giữa bàn cờ, vì lực quá mạnh mà vụn vỡ. Đã tới lúc gấp lại ông bạn thân rồi!

“Ami cho ta coi con răn nào”.

Amelia thuận theo ý ông, kéo ống tay áo lên đến khuỷu tay lộ ra con răn hình xăm bằng ngọc đen lẫn lộn với lớp da.

Jemmy ngồi lọt thỏm vào trong ghế, tay vuốt ve gáy cuốn sách chậm rãi lật từng trang một. Ánh đèn sợi tóc mờ ảo vừa đủ để đọc sách đồng thời làm nổi bật làn da trắng nhợt xanh xao không khác một người chết vừa chui ra khỏi quan tài đá là mấy. Mà đúng như vậy còn gì? Cô chỉ vừa thoát chết một tháng trước. Tia sét của cô gái kia làm cô gần như hấp hối và điều kì diệu là cô lại không chết.

Jemmy lật qua một trang sách lại miên man suy nghĩ. Hai tuần ở bệnh viện và về nhà là cả một chuỗi ngày nhộn nhịp. Tom tới tận bệnh viện chăm cô dù thằng bé vẫn còn rất giận, cho dù trước đó cô không còn sức mà vẫn nắm cổ áo Chance đe dọa là không nói cho thằng bé. Về tới nhà lại phát hiện bản thân có thêm cái đuôi ‘Mackenzie’ trong chuỗi tên họ dài quá khổ của cô lúc nào không hay cho dù cô đã phản đối Cameron, nhưng dù cô có phản đối thì mọi thứ cũng vào trong giấy tờ nhà nước và điều đó làm cô bó tay.

Ngoài việc đó ra thì cô cũng vừa thích nghi xong việc mình bị lừa vào trong một đại gia đình với nhiều anh, chị em họ, tính tổng hết là 12 người. Với 7 người con của em trai ông “bố nuôi” và 5 người con của cô em gái. Đúng là ác mộng khi cả một đại gia đình như vậy trong một ngày đổ bộ đến nước

Anh và đập sập cửa nhà cô như một cuộc đánh lén đầy bất ngờ của một đoàn thổ dân Da đỏ cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Đặc biệt là em gái của Cameron - di Fith - và ba cô con gái của bà đã nhảy bổ vào hai chị em cô như mấy cô sư tử mẹ ngay lần đầu gặp mặt rồi 'tha' cả hai đi từ shop đồ này đến cửa tiệm khác. Trong khi cô vẫn còn đang ngơ ngác tiêu thụ dòng thông tin khổng lồ đó.

Jemmy rùng mình khi nghĩ tới bộ tứ đó quay quanh cô với những bộ đồ bé gái đáng yêu luôn miệng kêu lên đầy yêu thích với một linh hồn đã già cả. Đặc biệt là Tom trong đôi tai mèo....ừ thì... rất dễ thương!

Bề ngoài lolita cũng là một cái họa!!

"Jemmy, con không ngủ sao?" - Ông "bố nuôi" đi lấy nước nhìn cô hỏi. Ông thật sự sợ con bé sẽ làm vài việc điên rồ như đứa con gái quá cố của ông.

"À, không có gì đâu ạ..." - Jemmy định thoái thác nhưng cô thật rất cần một người tâm sự - "...chỉ là con không ngủ được, con thấy mình bất lực, mọi thứ con làm trong giải đấu gần như không có tác dụng gì cả, con..." - Jemmy thờ dài cùi đầu.

Cameron ngồi vào ghế bên cạnh cô. Bàn tay to lớn như gấu vồ về bà vai đã hơi trùng xuống của Jemmy. Ông hiểu cảm giác đó, ở những đồng đội đã mất của mình.

"Ngày hôm qua bản thân con đã cứu lấy một mạng người trên sàn đấu, qua ngày hôm sau họ lại chết trên chính sàn đấu đó. Con vô dụng lắm phải không Cameron!!" - Jemmy nhìn ông với ánh mắt đầy đau khổ. Thứ tình cảm nào đó day dứt trong cô, nó ăn mòn lý trí của cô từng chút một trong đêm tối khi giấc ngủ đến.

"Không đâu con gái! Con không phải thánh nhân, con không phải là Chúa Giêsu treo mình trên cây thập tự giá cứu nhân loại. Con đã làm hết sức mình để cứu họ nhưng số mệnh buộc họ phải trở về bên Ngài, Jemmy à!" - Ông nhìn vào đôi mắt vô hồn vì không ngủ đủ mà thâm đen với những tơ máu trong tròng mắt - "Con đã làm những điều cao cả Jem à! Con cứu được nhiều hơn những người đã ra đi, nếu tổ chức đó còn thì số người chết không chỉ có như vậy đâu."

Cameron hai tay ôm mặt Jemmy nhìn thẳng vào đôi mắt đen của cô, gần từng tiếng - "Con đã làm hết khả năng của mình, Jemmy! Và không có gì đáng để con dằn vặt mình cả."

Đúng vậy! Cô không phải là thần, ban đầu cô tới đó để không cảm thấy day dứt. Nhưng cô đã làm hết khả năng của mình, cô không có gì để dằn vặt. Cô đã làm tất cả để bản thân có thể không cần một lời cảm ơn. Đó là những gì cô đã muốn đạt từ đầu khi quyết định tới đó.

"Cảm ơn...ba." - Đó là tiếng 'ba' đầu tiên trong cả hai tuần qua. Đêm này cũng là đêm cô có thể yên giấc.

"Nhóc, không ngờ em nấu ăn ngon như vậy!" - Chance nhướn mày tán thưởng cô nhóc trong bếp.

"Chào Tom, sinh nhật vui vẻ!" - Jemmy bỏ lơ lời khen của Chance, chào cậu em

"Sinh nhật vui vẻ! Jem" - Tom nhìn chị gái mình hôm nay rất có tinh thần. Chút ít sắc hồng hiện diện trên mặt cô làm cậu vui vẻ. Cậu biết rõ chị gái cậu mất ngủ hằng đêm và việc cậu nhờ Cameron khuyên chị mình là điều đúng đắn.

"Chào Jemmy, sinh nhật vui vẻ!" - Tom lặp lại rồi đến cạnh Jemmy trong bếp xem cô làm món gì cho bữa sáng nay.

"Trứng ốp, thịt hun khói với bánh mì đen." - Jemmy bung bữa sáng của cả hai ra bàn ăn. Cameron nâng cốc cà phê chào hai chị em khi vào bàn.

"Quà của chị, Jemmy!" - Tom chia cho cô một phong bì đầy tao nhã. Cậu đã nhận quà vào sáng nay. Một cặp kẹp tay áo và kẹp cà vạt với thiệp chúc mừng. Jemmy không phải là một người thích thể hiện tình cảm công khai.

"Ôi! Thần linh ời!" (ghetBTVN: *phutttt* Có phải Jem cũng xem 'Góa phụ nhí' hay 'Cô dâu 8 tuổi' không hả, livi oi!!!) - Jemmy kêu lên đầy thích thú. Đây không phải là vé vào xem buổi biểu diễn ballet sao? Lại là vở 'kẹp hạt dẻ' nữa chứ!! Tuyệt vời!!

Jemmy đang chìm trong tâm trạng lâng lâng vui mừng thì có cái gì đó màu bạc bay nhanh vào bằng cửa sổ phòng bếp. Cô chụp ngay cái đĩa ăn trên bàn phóng ngay vào thứ vừa đột nhập. Ánh mắt đầy sát khí.

"Quác?"

Tiếng chim cú đáng thương kêu lên, tiếp bộp của vật nặng tiếp đất. Một con cú nằm trên mặt đất, ánh nhìn hoảng hốt với chuyện vừa xảy ra. Một con khác vọt vào trong phòng, đậu trên ghế của Tom thả ra một phong bì da dê dày và nặng trĩu, địa chỉ được viết bằng mực xanh biếc. Thư không dán tem

Ông Tom Riddle

Phòng bếp

24 đường Rotatory

Tom lật lại lá thư thì thấy một dấu dấu khấn sếp màu tím mang huy hiệu: một con sư tử, một con ó, một quân hàm và một con rắn quấn quanh mẫu tự H.

“Thật xin lỗi, tao không có ý đầu!!” - Jemmy ôm lên con vật đáng thương bị cô hù dọa vẫn còn run rẩy rớt mấy chiếc lông.

“Quác!!” - Thật đáng sợ!! Nó muốn bỏ việc ở trường, không công với chả vụ chi hết. Học trò năm nay thật là đáng sợ quá rồi!

“Thư nhập học.” - Tom mở thư hướng mắt về chị gái ý muốn hỏi và câu nhận được tín hiệu hãy đọc bức thư.

Chuyện gì đến cũng phải đến!! Jemmy than thở trong lòng.

HỌC VIỆN PHÁP THUẬT VÀ MA THUẬT HOGWARTS

Hiệu trưởng: Armando Dippet.

Kính gửi cậu Tom Riddle,

Chúng tôi rất hân hạnh thông báo cho cậu biết rằng cậu đã trúng tuyển vào học viện Pháp thuật và Ma thuật Hogwarts. Xin vui lòng xem danh sách đính kèm về toàn bộ sách và trang thiết bị cần thiết.

Khóa học bắt đầu vào ngày 1 tháng 9. Chúng tôi đợi cú của cậu chậm nhất là ngày 31 tháng 7.

Kính thư,

Giáo sư Dumbledore

Phó hiệu trưởng.

HỌC VIỆN PHÁP THUẬT VÀ MA THUẬT HOGWARTS.

ĐỒNG PHỤC.

Học sinh năm thứ nhất cần:

1. Ba bộ áo chùng thực tập (màu đen).
2. Một nón đỉnh nhọn (đen) đội ban ngày.
3. Một bộ găng tay bảo hộ (bằng da rồng hay tương tự).
4. Một áo chùng mùa đông (đen, thắt lưng bạc).

Lưu ý đồng phục của tất cả học sinh đều mang theo phù hiệu và tên.

SÁCH GIÁO KHOA.

Tất cả học sinh đều phải có sách liệt kê sau đây:

- Sách thần chú căn bản (lớp 1) của Miranda Goshawk.
- Lịch sử pháp thuật của Bathilda Bagshot.
- Lý thuyết pháp thuật của Adalbert Waffling.
- Hướng dẫn biến hình dành cho người nhập môn của Emeric Switch.
- Đề cương phép lạ và độc dược của Arsenius Jigger.
- Một ngàn thảo dược và năm mốt phép thuật của Phyllida Spore.
- Quái vật kỳ thú và nơi tìm ra chúng của Newt Scamander.
- Những lực lượng hắc ám: Hướng dẫn tự vệ của Quentin Trimble.

TRANG THIẾT BỊ KHÁC

- 1 cây đũa phép.
- 1 cái vạc (bằng thiếc, cỡ số 2)

– 1 bộ chai hũ ống nghiệm thủy tinh.

– 1 kính viễn vọng.

– 1 bộ cân bằng đồng.

Học sinh có thể đem theo một con cú hoặc một con mèo hoặc một con cóc.

LƯU Ý PHỤ HUYNH LÀ HỌC SINH NĂM THỨ NHẤT KHÔNG ĐƯỢC PHÉP CÓ CHỖ RIÊNG.

Tom đọc xong lá thư nhìn Jemmy đầy dò hỏi. Cameron đặt báo xuống bàn chiếu ánh nhìn hiểu rõ về phía cô, Chance nhìn cô qua miệng ly cà phê đầy trên trục. Còn Jemmy thì bình tĩnh nhìn ba người còn lại.

“Cũng nên đến trường thôi!!” - Jemmy thông báo, quay người đi lấy giấy bút viết thư trả lời.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Hẻm xéo

Đừng nói những gì con biết! Con yêu. Họ sẽ căm ghét con, họ không sẽ hiểu con là một vị thần.

Đừng gờ mặt nạ trước mặt mọi người, khuôn mặt đó sẽ gây họa cho con.

“Reng!!!”

Tiếng chuông ngoài cửa làm cho Jemmy tỉnh giấc. Cô hoang mang nhìn quanh. Thì ra cô ngủ quên trên sofa phòng khách. Lại là những giấc mơ kì lạ nhưng cũng vô cùng hiện thực!!

Jemmy ngồi dậy dụi hai mắt đi ra mở cửa nhà. Hôm nay trời mưa, cả London âm u buồn bã, mây đen ứ nước xám xịt ục ịch như bày lộn mội bay ngang qua thành phố. Đúng là một ngày nhảm chán!

“Chào ngài, tôi có thể giúp gì cho ngài?!” - Jemmy đưa mắt đánh giá người đàn ông ngoài cửa.

Đó là người đàn ông trung niên, cao và gầy với mái tóc và râu màu nâu được tỉa tốt gọn gàng và chiếc mũi ưng gầy cúp như thể từng bị ai đó đâm vào vậy. Có thể mô tả của cô khá kinh khủng về chiếc mũi nhưng đó là sự thật trước mắt cô. Theo kết cấu của khung xương sụn ở mũi thì ít nhiều từng bị đâm gãy hai lần rồi.

Dừng, dừng! Jemmy à mày lại tào lao rồi!

Bộ đồ vest nâu đất với kiểu dáng trong phim “Bến Thượng Hải” với khăn choàng dài trên vai.

“Chào con. Ta là Albus Dumbledore giáo sư của trường Hogwarts”.

Albus Dumbledore!?

Albus ... à... à... Nhớ ra rồi!

“Ồ vậy sao?? Mời ngài vào!” - Jemmy đứng né qua một bên để vị giáo sư bước vào nhà.

Hôm nay là cuối tuần nên Cameron đã đến nhà thờ để làm lễ. Chance có lẽ đã đi đâu đó ở trên nước Anh rồi. Trong nhà chỉ còn cô với Tom. Dù khả năng để làm khó dễ vị khách này.

“Ai vậy Jemmy?” - Tom từ trong bếp đi ra, ánh nhìn đầy tò mò. Nếu như là kẻ xấu thì Jemmy đã cho hắn ta như từ rồi chứ không lịch sự thế này đâu.

“Là giáo sư của trường Hogwarts đó!” - Jemmy đáp - “Em đi chuẩn bị chút trà bánh nhé Tom!” - Ít nhiều hoãn lại cuộc gặp mặt giữa hai vị Boss này đồng thời khéo dài thời gian để thẳng bé chuẩn bị tinh thần.

“Mời ngài ngồi giáo sư! Thật xin lỗi vì trong nhà không có người lớn.” - Jemmy che miệng nhỏ nhẹ nói mời vị giáo sư vào ghế kết hợp với đôi mắt mơ màng như một cô bé ngây thơ thứ thiệt. Cô học được chiêu này từ một cô bé trong lớp Ballet. Nó hiệu nghiệm 100% với người lớn bất kể giới tính. Lần đầu tiên cô tập nói kiểu này, cả Cameron với Tom đều nghĩ cô bị bệnh mà nháo nhào cả lên.

“Không sao đâu đứa nhỏ.” - Ông thật sự đánh giá cao tính lễ phép của cô bé này. Rất có phong phạm, giáo đường tốt. (Livi: Giáo sư à! ngài bị con tôi nó lừa rồi. Cái mặt nai đó chỉ giỏi dụ trai thôi) (ghettBTVN: Công nhận!!!)

Tom bung khay trà từ phòng bếp ra ngoài, hai phòng đều nối liền với nhau nên rất tiện lợi. Cậu ngồi cạnh cô đầy cứng ngắc và đề phòng. Jemmy nắm lấy tay em trai mình, ngón cái vuốt ve mu bàn tay cậu giúp cậu bớt đi căng thẳng.

“Em tên là Jemmy Riddle” - Jemmy đưa mắt đến em trai, giới thiệu: “Còn đây là em trai em Tom Riddle rất hân hạnh được gặp ngài!”

“Ta là giáo sư Albus Dumbledore được học viện Pháp thuật và Ma thuật Hogwarts cử đến dẫn dắt các con.” - Albus từ tốn giới thiệu bản thân ông.

“Chắc ngài tới đây chưa kịp dùng bữa, con có thể mời ngài ở lại dùng bữa trưa với tụi con không ạ?” - Jemmy bung cốc trà tao nhã nhấp một ngụm. Ừm~ Tay nghề của Tom càng ngày càng tốt rồi.

“Ồ cảm ơn con, nhưng chúng ta có lẽ không có đủ thời gian cho bữa ăn đâu.” - Albus nhấp ngụm trà tiếp tục nói: “Chúng ta cần đi mua một số đồ dùng để các con nhập học.”

“Haizz...” - Jemmy tỏ vẻ ngập ngừng cân nhắc đề nghị của Albus, hơi cụp mi dẫu đi tia sáng lướt qua đáy mắt: “Như ngài biết giáo sư, trong nhà con không có người lớn đi cùng vậy nên...”

Cô dừng lại nhìn về ông đầy vẻ lưỡng lự có nên hỏi không.

“Ngài có thể đưa cho con xem giấy công tác dạy học ở trường Hogwarts không ạ?” - Chứng minh đi lão già, không dễ đưa hai đứa tôi đi đâu!!

“...” - Chị gái lại đỡ chứng rồi!!

“Ồ! Ta hiểu mà đứa nhỏ! Ta cũng nghe tới mấy vụ bắt cóc trẻ em gần đây. Biết đề phòng là rất tốt!” - Cô bé đúng là một người chị tốt, rất có trách nhiệm với em trai mình.

Rất có phẩm chất tốt!! Ánh nhìn của vị giáo sư càng dịu dàng về cô bé trước mặt này. Một người chị bé nhỏ, mong manh tựa pha lê như nhắc ông đến cô em gái của mình.

“Đề ta xem nào!” - Giáo sư Albus nhìn quanh phòng khách. Ông dừng ánh nhìn ở ly trà trước mặt.

Jemmy không nghe rõ ông làm bầm gì trong miệng. Ông hơi vẩy nhẹ chiếc đĩa. Ngay sau đó thì cốc trà vọt lên một ngọn lửa vàng rực rỡ.

“Ồ trông giống một kiểu ảo thuật nhỉ?!” - Giống mấy trò lừa đảo hơn, Jemmy trong lòng ghét bỏ: “Có phải trên chiếc đĩa kia của ngài có CaC2 không vậy giáo sư?” - Jemmy mở lớn mắt đầy tò mò cũng như gạt gù nhận xét.

“...” - Hình như ông không đủ lòng tin để cô bé này tin tưởng cho lắm!!

Ông lại nhìn tách trà, lại vẩy đĩa và chiếc cốc nổ vụn. Như vậy thì nhanh hơn, ông không có đủ thời gian cho hôm nay. Ông còn phải dẫn một đứa trẻ ở xa nữa trong ngày hôm nay.

Cao tay!!

“Ái chà chà!!” - Jemmy tặc lưỡi lắc đầu như sợ hãi nói: “Chiếc cốc này là chiếc cốc mà ba nuôi con rất thích. Con sẽ phải cố dọn nó trước khi bị phát hiện ra thôi!”

“...” - Jemmy à, em nhớ chiếc tách này là cốc trà của Nagini mà! Ở đâu ra cốc của của ba nuôi vậy?

“...” - Hình như ông gây họa cho đứa nhỏ rồi!! Ôi, cái tính của tôi!

Albus lại tiếp tục công việc tiêu tốn thời gian là biến lại chiếc tách trở về như cũ. Trước ánh mắt chắc chắn của đứa nhỏ. Ông đánh giá cao cô bé này, rất thông minh nhưng cũng lương thiện khi nghĩ giúp ông việc đầu đi tách trà bị vỡ. Rất có tinh thần nhà Gryffindor.

Cả ba bước đi trong màn mưa. Con mưa không quá nặng hạt nhưng lại rả rích từ sáng sớm tinh mơ cho tới giữa trưa. Tom cầm ô đi cạnh cô. Tính ra thì cô thấp hơn thằng bé một cái đầu nên việc gì cần chiều cao thì em trai sẽ lãnh hết. Nước mưa rơi xuống nền đường vắng tung tóe làm một bên áo của Tom bị ướt nước mưa. Cô có đề xuất bắt xe đi nhưng vị giáo sư này không đồng ý cho lắm.

Giáo sư Ablus làm nhiệm vụ dẫn đường cho cả hai. Tom và Jemmy tiếp bước theo sau ông.

“Đến rồi! Đây là quán Cái Vạc Lùng, nó tọa lạc tại đường Charing Cross. Có thể coi nó như một cửa ngõ để tới Hẻm Xéo...” - Ablus cười đầy bí hiểm với cả hai: “...và nó chỉ có thể thấy bởi phù thủy.”

Cả hai chỉ em chỉ nghech mặt lên mà tiếp thu kiến thức cơ bản về giới phù thủy. Nhưng nhiều hơn ở Tom là sự thích thú và tò mò về nơi họ sắp đến. Quán Cái Vạc Lùng có vẻ ngoài khá cũ kỹ và tối tăm với màu tông nâu những có lẽ vì lâu ngày nhiễm bụi đã ‘tiến hóa’ thành xám xịt. Phía trên treo bảng hiệu với dòng chữ “Quán Cái Vạc Lùng” mà khó khăn lắm Jemmy mới đọc được.

“Vào trong thôi hai đứa!” - Ông quay lại nhìn nói nhỏ giọng với cả hai trước ánh mắt cú vọ của những người Muggle xung quanh.

Bước chân bám theo vị giáo sư chỉ dẫn. Cả hai chị em cô đi vào trong quán. Ấp vào mắt cô là không gian chẳng khác nào ấn tượng bạn đầu về nó, đầy âm u và có chút bẩn. Ablus đi thẳng đến quầy pha chế chào hỏi người đàn ông to béo đang chùi lau quầy hàng.

“Chào ông Tom”

Nghe thấy tiếng chào người đàn ông dừng lại động tác trên tay, ngược nhìn lên, miệng cũng nở một nụ cười thân thiện.

“Chào giáo sư Ablus, ngài dẫn dắt học trò mới à?!”

“Tôi mang hai đứa nhỏ đến đây để mua đồ dùng nhập học.” - Ông hướng mắt về sau chỉ cho ông chủ tiệm biết hai đứa nhỏ.

“Ai chà, một cặp song xinh đẹp thế đấy!” - Ông đánh giá cặp đôi xinh đẹp như đồ gốm sứ đắt tiền mặt đầy thích thú.

“Chào ngài con là Jemmy Riddle.” - Cô cảm váy thẳng lưng nhún người chào hỏi.

“Chào ngài con là Tom Riddle.” - Tom ôm mũ chào.

Hành động của hai người được ông chủ tiệm đánh giá rất cao, ông cười lớn đầy vui vẻ: “Ta là Tom. Chào hai con. Là tân sinh năm nhất khá vât và đấy. Đặc biệt phải cẩn thận đó nhé!”

“Tom, ông không nên dọa bọn nhỏ.” - Tội mà mắt học trò là do ông đó.

“Được rồi, đứa nhỏ, đi theo ta nào.”

Cả 3 chào tạm biệt ông Tom. Đi theo giáo sư đến một bức tường phía sau quán, một cái thùng rác nằm chổng chơ bên cạnh mấy bụi cỏ dại. Giáo sư Albus rút ra một cây đũa phép từ trong túi áo chùng rồi gõ nhẹ vào một cục gạch nhẹ giọng nói:

“3 dọc, 2 ngang, bên phải. Nhớ kĩ nhé, đứa nhỏ! Lần sau các con sẽ phải tự đến đây đó.”

Những viên gạch của bức tường dường như sống dậy, chúng bắt đầu co lại, co lại. Mãi cho đến khi hình thành một cái cổng vòm rộng lớn. Albus quay đầu lại nhìn Tom và Jemmy, ông có vẻ vui vẻ trước vẻ hiếu kỳ của chúng:

“Chào mừng đến với Hẻm Xéo, đứa nhỏ của ta”

Tom và Jemmy đứng trước cái cổng vòm. Một sự hân hoan và hiếu kỳ tột độ đang chạy rần rần trong máu của cả hai. 3 người bước qua khỏi cánh cổng, đặt chân lên con đường bằng đá cuội phía bên kia. Cánh cổng lập tức đóng lại sau khi giáo sư Albus bước qua. Trước mặt là Hẻm Xéo mà chúng vẫn hay nói với nhau, một nơi tập nập người qua lại và các cửa hàng thần kỳ đang chào đón chúng.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18-2: Hẻm Xéo (2)

Nắng vàng mượt mà như mái tóc người con gái lướt trên từng nóc nhà. Trái ngược với nhưng con phố đầy ắp xe cộ và khói bụi trong thời kỳ phát triển. Ở đây, các mái nhà ngói được phủ lên ánh vàng rực rỡ, mọi người nhộn nhịp trong các chiếc áo chùng rộng thùng thình. Thật kì diệu!!

Nhưng nó cũng nhắc cô biết rằng tương lai trước mắt cô còn một cuộc chiến không có căn nguyên ở trong thế giới thần tiên này...

Thế giới càng yên bình, cuộc chiến càng ác liệt.

Tom thích thú liếc nhìn khắp nơi. Cho dù cậu đã cố tỏ ra điềm tĩnh hết mức có thể nhưng ánh mắt sáng quắc và bàn tay nắm lấy tay chị gái đang run rẩy đã tố cáo sự kích động của cậu.

Giáo sư Ablus cũng không lấy làm lạ với phản ứng của cặp đôi này. Từ khi ông làm giáo sư cho tới nay đã dẫn dắt rất nhiều học trò lần đầu nhìn thấy thế giới phù thủy rồi. Dù đang rất kích động nhưng vẫn rất điềm tĩnh, cố gắng kìm lại sự tò mò. Ông chỉ mỉm cười hiền hòa với hai chị em.

“Chúng ta đi đâu vậy?” - Nagini ù ừ cạc cạc chui ra từ túi áo khoác của Tom hỏi.

Jemmy không quan tâm đến sự hiện của cô nàng cũng như vị giáo sư đi phía trước. Dùng ngón tay nhấn đầu con rắn nhỏ lại vào túi áo. Tom quay mặt nhìn cô, cực kỳ phản đối sự ngược đãi động vật một cách vô nhân tính của kẻ nào đó. Kẻ nhẫn tâm tình, người (rắn) chui cật lực, hai bên chơi tới nghiện luôn.

Tom chỉ có thể thờ dài nhìn hai kẻ đang ‘chơi vui’ bên cạnh. Nếu Nagini là con chuột chũi, thì Jemmy sẽ là quý cô cần búa tạ đập cất lực vào mấy con chuột chui lên khỏi hang.

Cô đưa mắt liếc nhìn em trai mình. Mặc cho thằng bé lơ đi ánh nhìn đầy dao cạo của cô. Tom bắt lực mặc kệ ánh mắt như oán phụ của Jemmy thờ dài.

“Em cho Nagini đi cùng, chị đừng trách nó.” - Tom ghé vào tai cô nhỏ giọng thì thầm thông báo.

Cái con của nợ chỉ biết ăn với ngủ này khi nào thì học được bám người vậy? Rõ là cô đã rũ áo khoác của thằng bé mấy lần để đề phòng con ‘ham ăn’ này bám theo rồi cơ mà. Jemmy khó chịu, trong lòng phi báng.

Vị giáo sư đi trước bỗng dừng lại trước một cửa tiệm, quay người lại phía sau bước hai tên đang “vui vẻ” nhập lại vai diễn của mình.

“Các con sẽ có dịp quan sát vào một dịp khác. Còn hiện giờ chúng ta cần đi đổi tiền cho các con và chuẩn bị các dụng cụ học tập cần thiết cùng với sách giáo khoa. Chúng khá nhiều đấy!”

“Vâng thưa giáo sư!” - Cả hai chị em đồng thanh.

Giáo sư Albus dẫn cả hai đi đến một tòa nhà trắng như tuyết, cao vượt lên những tiệm quán thấp lè tè ở hai bên. Thầy thông báo:

“Đến rồi đây, Gringotts – ngân hàng phù thủy, nơi an toàn nhất giới phù thủy để ta ký gửi tiền bạc của cái do yêu tinh quản lí. Tất nhiên, ngoài Hogwarts. Các con có thể đổi tiền tại đây.”

Đứng bên cạnh cánh cửa đồng bệ vệ, trong trang phục màu tía và vàng, là một sinh vật thấp hơn một chút so với Jemmy. Nó có một làn da ngăm đen tình quái, một chòm râu nhọn, chân cẳng và ngón tay của nó rất dài.Ồ, đây hẳn là yêu tinh rồi. Nó cúi chào khi cả ba đi ngang qua. Họ đối diện với hai cánh cửa khắc bằng bạc, với những dòng chữ này khắc trên cánh cửa:

Khách lạ, mời vào, nhưng chú ý:

Hễ tham thì thâm.

Những ai hưởng mà không hiến,

Đến phiên thì trả gấp nhiều lần vay.

Vậy cho nên nếu khám phá được.

Dưới sàn, kho tàng không phải của mình.

Thì, quân trộm cắp, hãy coi chừng.

Cái mi lãnh đủ không phải kho tàng đâu.

‘Một lời đe dọa khá hữu hiệu đấy!’ – Jemmy thầm nghĩ.

Hai tên yêu tinh lại cúi chào ba người khi họ đi qua cánh cửa bạc. Đằng sau một cái quầy dài, hàng trăm tên yêu tinh ngồi trên những cái ghế cao, hí hoáy viết những cuốn sổ cái, chăm chú cân bạc các bằng những chiếc cân đồng, cẩn thận kiểm tra những viên đá quý qua những con mắt kính. Có vô số cửa dẫn ra các hành lang, và nhiều yêu tinh nhộn nhịp hướng dẫn khách ra vô các cửa ra này. Giáo Sư Albus dẫn hai chị em tới một cái quầy, nói với yêu tinh phía trong:

“Chúng tôi muốn đổi tiền Muggle sang tiền phù thủy.”

“Đồng vàng gọi là Galleons, mỗi đồng vàng ăn 17 Sickles bạc, và mỗi Sickles bạc ăn 29 Knuts đồng. 1 Galleons bằng 5 bảng, 1 Sickle bạc được 120 xu, 1 Knuts đồng được 4 xu. Quý vị muốn đổi bao nhiêu?” – Yêu tinh kia nói.

“Đổi cho tôi thành 70 Galleons, 200 Sickles và 500 Knuts. Cảm ơn!” – Jemmy đưa số tiền đã chuẩn bị trước cho yêu tinh.

Sau khi đổi tiền xong và ra khỏi ngân hàng, Jemmy và Tom hỏi Albus: “Thưa Giáo sư, tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu ạ?”

“Các con cứ vào ‘Tiệm áo chùng của Madam Malkin cho mọi dịp’ đặt đồ. Sau đó ta sẽ gặp các con ở tiệm đũa phép Ollivander.”

Cả hai gật đầu biết rõ. Jemmy và Tom tạm biệt giáo sư rồi theo kế hoạch mà tiến hành. Mà cũng may mắn vì giáo sư Albus đã dẫn hai chị em cô gần đến tiệm nên việc tìm kiếm cũng không quá lâu chỉ tầm năm phút cả hai đã nhìn thấy tên tiệm. Từ bên ngoài có thể thấy được bên trong bán những gì: Áo chùng đủ màu sắc, quần áo đạo phở hay những bộ đồ rất bình thường ở “ngoài phố”.

“Đến rồi.” - Tom theo phép lịch sự, thân sĩ mở cửa cho Jemmy vào trước mới nói bước vào sau. Vì cánh cửa được mở nên tiếng chuông cửa ở phía trên kêu ‘leng keng’ nhắc nhở bà chủ tiệm đang nói chuyện với khách hàng của mình. Người phụ nữ sải bước về hai chị em.

“Ồ! chào hai con, ta có thể giúp gì cho hai đứa không?” - Người phụ nữ với vẻ ngoài mập mạp, hơi thấp lĩa ảnh nhìn đánh giá cả hai vị khách nhỏ của mình.

“Phu nhân, một ngày tốt lành.” - Jemmy mở lời hơi cong môi cười nhạt: “Chúng con là học sinh năm nay của trường Hogwarts, chúng con được giới thiệu về đồng phục trường ở tiệm ngài.” - Cô vẫn rất điềm đạm trước ánh nhìn của người phụ nữ dù cô biết rõ trong đó chẳng có ý tốt lành gì.

Hôm nay cô ra ngoài với chiếc váy dài qua gối màu rêu, xếp nếp nhẹ nhàng với áo thùy thủ tay phồng nhẹ màu xanh bạc hà cổ áo viền trắng. Mái tóc thì tùy ý buông sau lưng, một vài sợi tóc nghịch ngợm còn nằm trên vai áo. Chân nhỏ mai gày vải mềm, đúng kiểu em gái dịu dàng thanh lịch.

“Vậy hai đứa đến gian trong để ta lấy số đo nhé. Rất nhanh sẽ có đồ thôi” - Bà nhả nhận cười nhưng rất u sầu trong bộ áo chùng màu tím cà.

“Cảm ơn phu nhân.”

Tom và Jemmy theo bà vào phòng trong. Bước ngang qua vị khách trẻ tuổi của bà. Đó là một thiếu niên với mái tóc màu nâu, hướng ánh nhìn về phía cô tò mò. Jemmy hơi gợn môi một nụ cười lịch sự, gật đầu thay lời chào hỏi. Dù sao cũng là người một trường trong thời gian tới.

“Ưu tiên phụ nữ.” - Tom hướng ánh nhìn về chiếc bục cao, nắm tay cô dắt lên trên.

Sau một lúc quý bà Malkin để một chiếc thước dây phép thuật vô cùng hào sặc lướt qua lướt qua lướt lại trên người cô thì cuối cùng cũng xong. Jemmy dám khẳng định rằng cô phát hiện cái thước này còn loay hoay trên mông cô đến mấy lần đấy. Cô cứng người lại và thậm chí còn đỏ mặt hì hì rùng rùng trong suốt quá trình đó. Việc đó còn khó hơn cả nhảy múa. Cô thà rằng mua đồ may sẵn hơn đi may đồ kiểu thế này.... Và cô chắc chắn 100% rằng Tom ưu tiên cô tuyệt đối là cố ý.

“Một lúc nữa các con trở lại nhé!!” - Bà Malkin tiễn cả hai chị em cô ra khỏi cửa hàng.

“Vâng, cảm ơn phu nhân.” - Jemmy cầm váy nhún nhẹ chào tạm biệt bà. Rồi cả hai quay người rời đi khỏi tiệm.

Cả con phố sáng rực ánh sáng vàng ấm áp. Những bụi hoa ông lão(*) tím hồng trải dài trên bậu cửa sổ khoe sắc.

“Này, người ta đi rồi mà còn nhìn à?!”

“...”

“Cậu thích cô bé đó hả?! Sớm muộn gì cũng gặp lại thôi!”

“Không, chỉ là thấy ở cô ta có hơi thờ chết chóc thôi.”

...Đúng vậy, hơi thờ chết chóc này, không lẫn vào đâu được!

“Haha cậu nhạy cảm quá rồi đó.”

Chú thích:

(*): Cây Hoa Ông Lão – Clematis có Tên khoa học là Clematis uncinata, thuộc họ Ranunculaceae, xuất xứ từ Châu Âu và Trung Quốc.

Ông lão thuộc loại cây dây leo hóa gỗ, sống lâu năm, nhánh tròn, không có lông nhưng có khía, cây cao khoảng 0,7-3 m. Lá ông lão màu xanh đậm và bóng, hình trứng thuôn dài, có răng cưa, nổi rõ gân, hơi nhọn ở đầu. Lá xanh quanh năm. Hoa ông lão rất đẹp và nổi bật với nhiều màu sắc rực rỡ: trắng, đỏ, sẫm, xanh, tím, hồng, vàng... hoặc phối trộn hài hòa giữa các màu.

Ý Nghĩa: Tài khéo léo, mưu mẹo

Cây hoa ông lão với sự xếp cánh đầy lắt léo trước đây được biết đến với ý nghĩa mưu mẹo, khéo léo. Ngày nay hoa ông lão được nhìn dưới con mắt khác biệt tượng cho sự tươi đẹp, thông minh, tài trí.

Tặng nhau đóa hoa ông lão như một lời khen ý nhị đến với người nhận rằng họ không chỉ đẹp mà còn rất khéo léo, tháo vát.

Hoa ông lão còn được dùng để chúc mừng hôn nhân hạnh phúc, bền lâu, biểu tượng năm thứ 8 của hôn nhân.

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đũa phép

Sau nhiều lần tìm đường thì cô và Tom cũng tìm ra được tiệm đũa phép Ollivander thì đã thấy vị giáo sư đã đứng ngoài cửa tiệm

“Chúng ta vào trong thôi.” - Ablus mỉm cười cất lời.

Jemmy đầy nghi ngờ nhìn bảng hiệu của cửa tiệm này không hề đủ chỉ số án toàn để cô bước vào. Cửa tiệm vừa nát vừa rách này lại là nơi bán những chiếc đũa phép làm nên thời đại ư? Mà cô phải công nhận nó cực kì giống trong phim. Cửa hiệu vừa nhỏ vừa cũ, xuyên qua lớp cửa kính đóng đầy bụi chỉ thấy một cây đũa phép đặt trên chiếc gối màu tím bạc, trên cánh cửa ngoài tiệm có một dòng chữ quảng cáo bằng vàng bị tróc ra “Nhà sản xuất đũa phép uy tín từ năm 382 trước công nguyên”.

“Haha, thật là một cửa tiệm tốt.” - Jemmy nhún vai, cô hy vọng là cái bảng hiệu cũ kĩ đó không rơi trúng đầu mình.

“Vào trong thôi đũa nhỏ.” - Ablus dẫn đầu đi vào, trông đáng đi của ông thật chẳng khác nào đi ra pháp trường cả.

“Cận thân Jemmy... Ừ thì em nghĩ là sắp có chuyện không lành rồi.” - Tom ghé vào tai chị mình nói nhỏ. Đúng vậy, từ khi nhìn thấy cửa tiệm cậu thấy đã không yên trong lòng, một nỗi lo sợ nhem nhúm lên.

Jemmy không nói lời nào đẩy cửa vào trước em trai mình. Cô nhăn mày khi thấy nội thất bên trong quá ư lộn xộn, ngoài chiếc ghế dài trống trải, mọi nơi khác trong phòng thì chất đầy những chiếc hộp đũa phép tới tận trần nhà. Jemmy cẩn thận đi chầm chậm qua cái đồng hồ này. Cô không muốn đồng hồ này đổ xuống đè chết một cách lằng xệch như vậy.

Cuối cùng ngày này cũng đến!!

Jemmy nhìn quanh tìm kiếm tiếng gọi, tiếng gọi rất nhỏ như tiếng nỉ non của một đứa trẻ mới ngủ dậy.

“Ngài Ollivander.” - Ablus cất tiếng hỏi với khoảng không trống trải phía trước như thể từ nơi đó bất cứ lúc nào cũng có thể có người chui ra vậy.

Giữa núi hộp đựng đũa phép, một người đàn ông chui ra. Ông có một mái đầu trắng xóa và đôi mắt màu bạc như ánh trăng. Ông huyền thuyên chào hỏi vị khách mới tới: “Oh, chào Dumbledore, đã lâu không gặp. Tôi vẫn nhớ năm nào cậu đến đây chọn đũa phép, hồi đó cậu còn rất trẻ, đầu cậu thì chẳng khác cây củ cải nâu, để tôi nghĩ nào, hồi đó cậu chọn...”

Đầu củ cải!!! Một cái tên cún corn thật là hay. Jemmy trong lòng chứa đầy thích thú.

“Đề sau đi ông Ollivander.” - Ablus háng giọng - “Có lẽ hai vị khách nhỏ này khá nóng lòng đấy!”

“Ồ, một cặp song sinh đáng yêu!” - Ollivander khó khăn chui ra khỏi đồng hồ hướng hai chị em cô chào hỏi: “Chào hai con, ta là Ollivander, chủ cửa tiệm”

“Chào ngài con là Jemmy Riddle”

“Chào ngài con là Tom Riddle”

“Ai lên trước nào?” - Ông rút một chiếc thước đo trong túi ra trước ánh nhìn nhăn nhó của hai chị em.

“Em lên đi!” - Cô không muốn lại gặp thêm một cây thước hao sắc nào nữa đâu.

“Ưu tiên nữ sĩ, thưa chị Jemmy thân mến!” - Tom lại ca bài tủ.

Jemmy lạnh mặt liếc trắng mắt nhìn cậu em mình. Bây giờ không phải lúc vì chuyện nhỏ để cãi nhau trước người ngoài.

Chủ nhân!!

Lại nữa rồi. Jemmy bỏ lơ qua tiếng gọi mình mà tiến đến bên người ông Ollivander. Qua ánh mắt trắng bạc không hề thấy được cảm xúc của ông mà ngược lại làm cho người khác cảm giác rằng mọi bí mật bản thân bị phơi bày trước mặt, không còn dấu diếm được thứ gì.

“Con thuận tay nào, quý cô?!”

“Tay trái, thưa ngài.” - Hồi còn đi học tại đại học các giảng viên giải phẫu đều nói cô có bàn tay của thần. Một bàn tay khéo léo hạ dao trên cơ thể như cắt vải, khâu lại các vết thương như thêu thùa. Nhưng tuyệt nhiên, bàn tay lại không hề run. (ghetBTVN: Tổ chất tâm lí thật đáng ngưỡng mộ!!!)

“Ồ, xem nào.” - Ông Ollivander để cây thước cuộn lên tay cô, trước khi nó kịp thực hiện công việc của mình thì bị Jemmy chụp lại như chụp đầu rắn.

“Con nghĩ cây thước này đã quá cũ rồi, ngài Olivander. Ngài nên mua cây thước mới để thực hiện công việc một cách chính xác hơn.” - Cô cười thanh lịch với ông chủ tiệm nói tiếp: “Còn cái thứ lưỡi biếng thì nên tổng đi lò đốt.” - Cây thước run rẩy mềm oặt đi trong lòng bàn tay xiết chặt cảnh cáo của Jemmy.

Oa chủ nhân thật đáng sợ, trẻ con thời nay thật đáng sợ, ta muốn bỏ việc...

“Ồ không, cô Riddle! Nó là một cây thước nhiệt tình với công việc.” - Ông chủ tiệm phân bua giải thích.

Đúng rồi, nhiệt tình cái con quỷ đó!! Jemmy trong đầu chửi thề.

“Và nó là bạn nghề lâu năm của ta.”

Trước khi để cho chiếc thước làm việc, Jemmy nhỏ giọng cảnh cáo: “Nếu mi mà quá trớn ta sẽ tổng mi vô lò đốt.”

Cây thước run lên, nghiêm túc thực hiện công việc của nó một cách nhanh chóng với quý cô hung dữ này.

“Xem nào một cây đũa phép từ gỗ sồi và gân rồng dài 10,25 tác Anh, cứng rắn nhưng cũng bền bỉ thích hợp với luyện thuật kim”

Chủ nhân ta chờ ngài thật lâu!!

Jemmy lia mắt về nơi phát ra âm thanh nhẹ quơ đũa. Một trận gió thổi bay cả đồng hộp lên đồ về phía giáo sư.

“Không hợp rồi, thử cây này xem 9,98 tác anh, từ gỗ liễu và gân *xà Huydar, mảnh và dẻo rất thuận lợi trong phép thuật hắc ám”

Chủ nhân ở đây, bên này nè!!

Jemmy nhận đũa phép nhìn về chiếc hộp phủ đầy bụi cũ kĩ trong góc xó phòng. Chĩa đũa phép lên trên trần nhà. Một đợt mưa hoa tím phủ bạc tuyệt đẹp nhẹ nhàng rơi xuống. Cánh hoa nhẹ nhàng rơi.

rơi.

và rơi.

Từng cánh hoa chạm đất nổ tung như pháo, làm cho ông chủ tiệm và vị giáo sư nhảy căng cả lên vì né các vụ nổ. Còn Jemmy nhanh tay lẹ mắt chụp tay Tom tìm chỗ nấp. Tiếng bụp bụp đều đều rơi lên trên sàn tạo các hố nhỏ đen ngòm. Hai vị kia vẫn tiếp tục vũ khúc bậc cao chân phải hạ chân trái, nhắc chân trái hạ chân phải. Jemmy thì khúc khích cười. Mọi Tom cũng cong lên, Nagini chui ra khỏi áo Tom và cười lăm cười bò.

“Quá nguy hiểm!” - Ablus vuốt mồ hôi. Một góc áo của ông bị cháy xém.

“Con nghĩ không cần nữa đâu.” - Jemmy chui ra khỏi chỗ nấp, hướng vị trí chiếc hộp đầy bụi lấy ra: “Con nghĩ con thích hợp với nó.”

Ollivander chỉnh lại mắt kính thì thầm: “Nó là một cây đũa kì lạ. Dài 10,5 tác Anh, tạo ra từ một mảnh trượng phép của một vị phù thủy ở Alantis, với lông quạ vĩ ngạn và hoa Monikara. Một sự kết hợp kì lạ, mảnh dẻ nhưng mềm dẻo. Nó đã ở đây từ rất lâu rồi.”

Chủ nhân, cuối cùng người cũng đã về!!

Jemmy thổi lớp bụi lộ ra chiếc hộp đá tím, bên trên còn khắc một dòng chữ Hy Lạp cổ. Cô mở hộp vuốt ve cây đũa đen pha tím như khảm đá, tay cảm là màu tím ánh bụi bạc mềm mịn như lụa tạo nên từng lớp bọc lại quanh tay cầm một cách bất quy tắc.

“Hoa Monikara là loài hoa đất chết chỉ nở về đêm như hoa quỳnh. Khác là nó mềm và mỏng hơn cánh quỳnh, một vật liệu hiếm thấy. Được sử dụng trong luyện kim và độc dược. Nghe nói nó có thể làm cho kẻ đã chết sống lại nhưng nhựa hoa lại có thể hủy diệt một linh hồn vĩnh viễn. Một vật liệu kì lạ.” Giáo sư Ablus nói về loài hoa chỉ có trong truyền thuyết này.

Jemmy vẫy nhẹ cây đũa. Cô có thể cảm nhận một dòng nước ấm áp men theo cánh tay tuôn ra đầu đũa, một chùm sáng tím đen lóe sáng hóa thành một con chim đầu như ưng, tám cánh trải dài theo thân mà lóe lên ánh sáng bạc bay lượn lướt quanh cô. Lông đuôi dài tạo thành một đường cong lấp lánh, dừng lại trước cô. Con vật như có sinh mệnh dừng trước mặt cô nhẹ nhàng chớp mắt.

“Cuối cùng người cũng trở về, chủ nhân”

“Từ nay về sau người cùng ta vinh quang, cùng ta nhục nhã, cùng ta chiến đấu đến khi dòng máu trong người ta cạn kiệt, là bạn đồng hành trung thành của ta!” - Jemmy thì thầm nói với con vật trước mắt, cây đũa như có sinh mệnh mà rung lên hưởng ứng.

Con vật được hình thành từ ánh sáng từ từ nhạt dần rồi biến mất, chỉ còn lại một chiếc lông vũ đen và một bông hoa tím rút lại vào lòng bàn tay cô.

“Thật kỳ lạ!” - Ollivander than thở nói: “Cách đây bốn, năm năm gì đó cũng có một người mua được chiếc đũa phép như vậy. Chỉ khác là nó được tạo từ một mảnh khác của cây trượng phép kia mà thôi. Chiếc đũa đó gần như đã thổi bay tiệm của tôi đó!” - Ông cười như thể đó là một việc cực kỳ đáng để hạnh diện.

“Thôi nào Ollivander, chúng tôi không có thời gian.”

“Được rồi, đầu củ cải. Tối quý ông Riddle nào!” - Ông Ollivander hướng Tom vẫy tay.

Chiếc thước dây đã bị cảnh cáo qua nên lần này không dám lộn xộn. Vì vậy việc đo đạc cho Tom còn nhanh hơn cả chị mình như thể chiếc thước muốn chạy trốn vậy.

“Gân rỗng Na Uy với *gỗ sồi dài 10.25 tấc. Cứng rắn và mềm dẻo thích hợp cho luyện bùa chú.”

Tom vung đũa, một trận nước đỏ ập xuống cả ba con người như thể nhà không mái. Tom bình tĩnh bỏ cây đũa vào hộp nhìn cả ba người đang ướt nhẹp.

Biết ngay mà!!

“*Gỗ cây Bulô với sợi tim rồng dài 11,2 *tấc Anh thích hợp với tiên tri, cứng rắn nhưng rất nhẹ.”

Tom cẩn thận nhận cây đũa vung nhẹ lên. Một góc tường trước tiệm bị đổ sụp ra ngoài đường, một vị khách vì bất ngờ mà cứng đờ tại chỗ. Việc chọn đũa cho Tom là vấn đề còn nan giải hơn cả Jemmy.

“Ngáp ~” - Jemmy ngồi bên ghế che miệng ngáp dài, khóe mắt cũng vì vậy mà hơi hiện lên ánh nước.

Còn bên cạnh Tom thì đã có một chồng núi nhỏ những chiếc đũa và khuôn mặt thẳng bẻ lúng túng làm Jemmy buồn cười.

“Thử cây này nào cậu Riddle, một cây đũa dài 13,13 tấc Anh gồm đuôi phượng hoàng, gỗ thủy tùng cứng rắn là một thứ mạnh mẽ.”

Tom chán nản vung đũa. Một dòng ánh sáng xanh xuất hiện như cơn gió lướt qua mọi ngõ nhỏ trong căn tiệm rồi quay về trong chiếc đũa phép.

Ablus càng ngỡ ngàng hơn với hai đứa trẻ trước mắt. Ông tin chắc rằng cặp song sinh đầy tài năng này sẽ làm nên một thời đại lịch sử mới cho giới phép thuật. Thật đáng để ông kỳ vọng!

“Cậu Riddle.” - Ông Ollivander trầm mặc nhìn Tom “Đũa phép là công cụ phép thuật, nhưng cũng không phải cứ muốn cái gì cháu cũng thực hiện được. Một cây đũa phép chính nghĩa có thể bảo vệ mình, cứu mạng người khác. Một cây đũa phép tà ác, có thể bảo vệ mạng mình nhưng cũng tước đoạt nhiều mạng người khác. Cho nên đũa phép có sinh mệnh, còn muốn nó phát huy tác dụng lớn nhất thì phải phụ thuộc vào chủ nhân nó. Hiểu không cậu Riddle”

“Có lẽ, mỗi cây đũa phép là một lời tiên tri thẳng thắn cả cuộc đời chủ nhân nó, phải không ông Ollivander?” - Jemmy cười dịu dàng hỏi ông chủ tiệm. Ông không đáp chỉ nhìn cô mỉm cười hiểu rõ.

“Tổng hết là 14 Galleons, Ablus.” - Ông Ollivander hướng tay về phía người bạn cười rục rờ đòi tiền.

Trả tiền cho ông Ollivander, cả ba chào tạm biệt ra về. Jemmy vẫn còn chú tâm vào cây đũa nên là người ra cuối cùng.

“Rầm!” - Biển của cửa hiệu rớt ngay sau lưng Jemmy. Nếu cô chậm lại một chút thì e rằng đã nhập viện rồi. Ánh sáng lạnh lẽo lóe lên của cây đinh trên bảng hiệu làm cho cô lạnh cả người.

“Oh, cháu là người thứ 13 làm rớt biển hiệu của nhà ta trong ngần ấy năm buồn bán đó!” - Ông Ollivander cười sang sảng.

Ablus nhìn ông đầy nghi ngờ. Câu nói của người bạn học làm ông nhớ đến lời tiên đoán Smantha cách đây rất lâu. Một tia sáng lóe lên trong ông như một ánh sao băng.

Fate?!

Ablus nhìn hai đứa trẻ đằng kia đang nói chuyện một cách suy ngẫm. Bóng của cả hai đổ hòa vào nhau như không bao giờ có thể tách rời.

* Tấc Anh: Đơn vị đo độ dài của Anh và Mỹ, 1 tấc Anh bằng 1/2 thước Anh.

* Xà Hydar: Là một loài rắn có nhiều đầu, trong máu chứa độc và hơi thở có mùi hôi hong chết người.

* Cây Sồi: Là một trong những loài cây mà phù thủy cho là loài cây đáng sợ,

là biểu tượng của Thor ở bắc Âu và Jupiter. Được biết đến như một loại cây mạnh mẽ và đầy sức mạnh.

* Cây Bulô: Gỗ cây bulô đầu tiên được sử dụng lần đầu tiên trong Thế giới phù thủy là để làm gỗ cho cây chổi. Những nhánh cây của cây bulô rất mềm và êm nhẹ, nhưng khá chắc chắn. Tiềm ẩn người có nó bên trong là một tinh thần vững chắc rất khó để lay chuyển

Bạn đang đọc truyện [Đồng Nhân Harry Potter] Suyt! Chi Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Ngoại truyện – Tom

“Nâng cao người lên các quý cô, giữ lưng thẳng nào. Ballet không dành cho kẻ thô thiển!” - Tiếng nữ giáo viên trầm ấm nhưng cũng đầy nghiêm khắc

với các cô gái nhỏ.

Tom đứng chờ ngoài cửa nhìn vào trong, ánh nhìn dõi theo chị gái mình từng cái nhón chân kiêu ngạo như thiên nga. Mồ hôi theo càn cỏ chảy xuống. Trông chị ấy thật rực rỡ.

Đúng vậy, rực rỡ!!

Chị ấy luôn luôn rực rỡ như vậy trước mắt mọi người, trước mắt cậu. Nhưng cậu biết rằng, sâu trong chiếc mặt nạ hoa lệ ấy là một đầm lầy u ám đến nhường nào.

...

Cậu vẫn nhớ, năm đó cậu vô cùng tức giận bị Maria si nhục bản thân là đứa con của quý dữ.

‘Cậu không phải là ma quỷ! Cậu chỉ là một đứa trẻ bình thường như bao đứa trẻ khác!’ - Cậu tự đã từng nói với mình vô số lần như vậy. Nhưng ở một góc ngách nào đó trong trí não, cậu vẫn biết: cậu đang luôn tự lừa dối bản thân. Cậu căm tức điều đó! Vì sao thứ sức mạnh kì dị đó lại hiện diện ở cậu. Sợ hãi và oán hận. Cậu từng nghĩ đến việc giết chết chị gái mình, như vậy chị ấy sẽ không bao giờ biết và vĩnh viễn là chị gái yêu thương cậu.

Một mình cậu!!

...

Hôm đó cậu treo cổ con thỏ của Maria. Cô ả đã rất tức giận, ả vừa khóc vừa rống chửi thậm tệ vào cậu. Cậu không phản kháng, cậu không hối hận về việc mình đã làm. Cậu hét vào mặt cô ta, hét lên tất cả nỗi oán hận và đen tối trong lòng.

“Tôi thấy cô nên cảm thấy may mắn đấy, Maria. May là Tom chỉ treo cổ con thỏ thôi.”

Cậu giật mình nhìn chị gái mình đứng cạnh cửa vẫn nở nụ cười ngây thơ như không có chuyện gì cả. Vẫn là Jenny vui vẻ mà cậu thường thấy.

“Nếu người nghe thấy là tôi thì tôi đã treo cổ cô lên rồi. Nhìn cái cây đó đi, lần sau mà tôi còn nghe thấy thì họ có thể tìm thấy xác cô ở trên đó đấy. Lũng lẳng, đừng đùa như một bao cát.”

Cậu cảm thấy vui về điều đó dù cho câu nói của chị gái cậu lạnh toát như thể một kẻ đã chết chui lên từ hầm ngục và dọa cô nàng Maria kia im miệng và chạy biến đi. Chị ấy không hề sợ cậu dù đã nghe đến bao nhiêu lời đồn thổi suốt gần ấy năm sống tại nơi này. Kết cục Jenny lấy con thỏ và đem đi là thật.

“Tom, chị đã bảo em nên bỏ ngoài tai mấy lời nói đó. Em chỉ nên nhớ, chúng ta sống cho bản thân chứ không phải là cho người khác”.

Chị ấy kể cho cậu về những vị anh hùng trong sách, chị kể cho cậu về Achilles minh thép, kể cho cậu về Hercules với những món quà của thần linh, đẹp đẽ và muôn màu... Anh hùng sống vì mọi người, hi sinh vì mọi người nhưng xung quanh họ còn đâu một con người thật sự dễ tin tưởng. Họ chỉ có một mình. Cậu không muốn làm anh hùng mà chỉ còn lại bản thân mình tồn tại. Cậu thật sự rất sợ cô đơn.

...

Cậu biết Jenny vẫn rất buồn về cái chết của Pansy. Chị ấy chưa bao giờ nguôi ngoai được. Dù vậy chị ấy vẫn lo lắng cho những đứa trẻ ở cô nhi viện. Cậu chỉ muốn kéo cổ áo của Jenny nói cho chị biết rằng chị ấy đã làm rất nhiều thứ cho họ rồi mà.

...

Cậu biết chị gái cậu hay len lén đọc những cuốn sách mà chị ấy thuê tại cửa hàng sách cách cô nhi viện không xa, nội dung bên trong toàn những thứ mà cậu chẳng hiểu là gì từ khi còn rất nhỏ.

...

Cậu biết chị gái ban đêm vẫn dẫn mối cho “gái giang hồ” tại khu Đồng.

...

Cậu biết vào cuối tuần chị gái cậu luôn một mình ngoài mộ của Pansy.

...

Cậu biết chị gái mình len lút đi vét xỉ than trong ống khói để kiếm tiền.

...

Cậu biết chị gái mình hạnh phúc nhất là khi được nhảy múa vì khi đó chị ấy mới có thể bộc lộ tất cả cảm xúc của mình.

Cậu biết tất cả...

...

Ngày đó, cậu đứng bên ngoài cửa, nghe hết không sót một chữ của cuộc hội thoại. Cậu biết chị gái mình đã cố chấp thứ gì thì một đàn ngựa đua cũng không kéo lại được. Vì cái gì chị ấy không ích kỷ cho bản thân mình?! Vì cái gì chị ấy luôn muốn làm người hùng dù cho họ chẳng biết được công lao của chị?! Chị ấy cũng chỉ là một đứa trẻ thôi cơ mà!!! Cậu nhìn theo bóng chị mình qua tấm rèm cửa sổ. Cho dù rất giận nhưng vẫn dõi mắt nhìn theo bóng lưng dần biến mất trong làn sương mù buổi sớm.

Cậu ghét kẻ tự cho mình là anh hùng!

Cậu muốn mình mạnh mẽ hơn nữa, mạnh mẽ để Jemmy có thể dựa vào!

...

Ngày Jemmy ấy trở về, chị nằm trên giường bệnh nở nụ cười gương gao với cậu. Cậu đau lòng mà cũng bất lực về chị gái mình. Cậu cảm thấy mình thật vô dụng. Cậu biết các vết thương rất đau, Jemmy lại chỉ cười bảo không sao cả.

Đồ cứng đầu! Chị chỉ giỏi làm thằng em trai này phát khùng lên thôi à?!

“Về nhà thôi.”

Tom giật mình nhìn bàn tay Jemmy luồn vào tay cậu, cảm nhận ấm áp trong tay mình lúc này. Tình thân ruột thịt hiển hiện rõ ràng hơn bất cứ khi nào trước đây. Cậu nhìn theo cánh tay lên tấm lưng người trước mặt. Nhỏ bé mảnh khảnh nhưng cũng đầy mạnh mẽ, như thể nó có thể gánh vác cả thế giới này.

...

Giờ đây, cậu không còn là đứa trẻ cùng người chị của mình ngậm ngùi xuyên qua tường rào cô nhi viện nhìn những đứa trẻ khác vui vẻ chơi đùa trong buổi chiều lạnh của Anh nữa. Cậu đã có một căn nhà với hàng rào xung quanh khu vườn của riêng mình, có Jemmy lười biếng ngồi đọc sách trên chiếc ghế đầu ngoài hiên, có Nagini nằm ườn ra phơi nắng, có Chance mặt lạnh cứ dăm bữa nửa tháng lại biến mất, có Emma hằng tuần gửi thư tán gẫu cùng với những món quà nho nhỏ cho cả hai, còn có Cameron luôn ca thán về những việc lật vật như cỏ trong vườn không đủ xanh tươi hay con chó nhà hàng xóm thỉnh thoảng coi trước cửa nhà mình là cái nhà vệ sinh công cộng.

Giờ đây, cậu đã có những gì mà bản thân từng mong ước, một gia đình!

Bạn đang đọc truyện *[Đồng Nhân Harry Potter]* *Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Ngoại truyện – Tom (2)

“Bây giờ thì sao nữa?” - Tom ngó nghiêng tìm nhà ga số chín ba phần tư, nhỏ tiếng hỏi Jemmy.

“Thấy bức tường giữa sân ga số 9 và sân ga số 10 không? Đây, chỗ đó đấy!” - Jemmy chỉ tay vào bức tường nói tiếp - “Nhắm mắt lại. Em nhắm lại đi! Rồi lui hai bước chạy nhanh lên, đâm thẳng vô tường”

“...” - Tom dừng lại trước bức tường mở mắt nhìn chị mình như nhìn kẻ điên, trong lòng thì điên cuồng gào thét. ‘Chị nghiêm túc đi cho em!! Đây không phải đùa đâu, mạng người đó!!’

“Chị bảo thật mà.” - Jemmy nhún vai tỏ vẻ chuyện thường tình, không làm thì thôi, trong phim nhóc Hary hay Henry gì đó toàn nhắm mắt nhắm mũi ủa đại đồng hành lí vào mà!

“Cho chị mượn Nagini một tí.”

“...” - Nagini dừng trách mình, mình là bị chị ấy đe dọa thôi à. Tom trong lòng mặc niệm cho cô nàng rắn nhỏ đồng đánh, tay móc trong túi áo lấy Nagini đang ngủ ra.

“Cảm ơn!!” - Cô cười toe toét với em trai mình nhận ‘hàng’ bằng hai tay.

Jemmy lui lại hai bước lấy đà, tay nâng Nagini còn ngủ ngon lành lên cao, dùng toàn lực lên tay ném đi như ném bóng.

Nagini: Hình như nó đang bay thì phải! Kệ, ngủ tiếp!

“Ô la la ~ K.O” - Jemmy vui vẻ nhìn con vật biến mất sau bức tường gạch ở nhà ga.(Livi: mặc niệm cho em nó.)(ghetBTVN: cầu nguyện cho một nhân vật vĩ đại đã hi sinh cho kịch tính. Amen)

“Hơi ác rồi đây Jemmy.” - Kiểu này thì Nagini mất vài mảnh vảy rồi đây, nhưng mà gan cậu không lớn đến nỗi để Jemmy lấy làm chuột bạch đầu.

“Không sao đâu!” - Jemmy nháy mắt đầy lưu manh – “Tại chị không nỗ lực em thân yêu của chị bị thương mà, thân ái!”

“Nói dối không chớp mắt.” - Cậu khinh bỉ liếc mắt. Vừa nãy ai bảo cậu nhắm mắt ỉ ỉ đại vào giờ lại giờ giọng như thương cậu lắm không bằng.

“Làm việc của một quý ông đi Tom” - Mở đường trước đi em trai. Jemmy với tay vỗ vai em mình như chiến hữu đồng liêu.

“Ưu tiên trẻ con.” - Tom niết môi nhìn xuống chị gái thấp hơn mình gần 30cm. Cả hai đều sinh ra cùng một ngày, chế độ ăn như nhau nhưng Jemmy lại rất nhỏ bé và lùn tịt như mấy đứa trẻ tám tuổi. Đó cũng là nỗi đau thầm kín của Jemmy. Dù cho chị ấy có dùng bao nhiêu chế phẩm từ sữa đi nữa thì ‘trăm sông đổ về một bể’, lùn vẫn hoàn lùn. Đó cũng là điều mà cậu hay lấy ra để trêu chọc Jemmy.

“Đồ ác độc!” - Jemmy tức đến đỏ mặt, giậm chân, đẩy đồ đi ngang qua Tom, “tiện” chân giẫm mạnh lên mũi giày của Tom, mặc cho thằng bé đang cắn răng chịu đau, tỉnh bơ mà đi.

Đi xuyên qua bức tường, Jemmy khá bất ngờ và hơi lúng túng. Không ngờ lại đông như vậy. Bao nhiêu đứa nhỏ đẩy những xe đồ cao khuất mặt đi cùng người thân. Tiếng riu rít nói chuyện cùng người thân của học trò xen lẫn tiếng tụi cú đưa thư. Hình như còn có tiếng cảnh cáo của phụ huynh gì mà con mà lộn xộn ở trường thì cứ chờ thư sấm của mẹ. Eo! Chắc kinh khủng lắm, nếu mà là Cameron thì ông ấy đã tới tận nơi và tấn cho cô vài cú đấm rồi chứ chẳng chơi!

“Đau chết bôn cô nương rồi, cái tên khốn nạn nào lợi dụng lúc bôn cô nương ngủ mà ném đi! Nguyên rửa cả nhà hần!!” - Nagini bò đến chân cô làm bầm rửa.

“Ái chà! Nãy giờ mi đi đâu vậy Nagini, ta và Tom tìm người lâu lắm đó.” – ‘Hung thủ’ tỏ vẻ bất ngờ hỏi thăm mặt không đỏ, thờ không gấp vì tội lỗi của mình, để mặc cô nàng rần nhỏ nào đó bò lên.

“...” - Không có vô lại nhất chỉ có vô lại hơn. Tom vừa mới quay lại thì đã thấy hai kẻ này đứng đây nói chuyện như chỗ không người. Cậu cũng không ngờ trình độ vô lại của chị mình lại cao như vậy.

“Chào Nagini.”

“Tom à! Người phải trả thù cho ta!! Đi, đi tìm tên khốn nạn đã ném ta!!!”

“Đứng, đứng, phải đi tìm tên đó. Mà trước tiên chúng ta lên tàu cái đã.” - Jemmy gạt đầu phụ họa với Nagini như thể người bị ném đi là cô không bằng.

“Đi thôi!” - Tom hơi nghiêng người về phía chị mình nói nhỏ - “Bảo sao chị không cao nổi! Nói dối thành tính.”

“....” Thì sao chứ! Lùn là cái tội à!!

Jemmy mặt mày bí xị đẩy đồ theo sau Tom như bị cô gái nhỏ bị ức hiếp. Cả hai đi ngang qua đầu xe lửa cũ kĩ được sơn đỏ đang tỏa ra hơi nước làm mờ đi cả không gian.

Amelia!

Jemmy quay ngoắt người lại, ánh mắt mất đi vẻ mộng lung mà trở nên bén nhọn, tìm kiếm ánh nhìn như ăn thịt cô. Không thể lẫn với ai cả, đó chính là ánh nhìn của cô ta. Thật không tin được là cô ta lại xuất hiện ở nơi này, mà cũng nhanh thôi cô sẽ cho cô ta xuống mồ và chính tay đào huyệt chôn cô nàng.

“Đi thôi Jemmy.” - Tom quay người nhìn hình bóng chị gái mình mờ ảo trong đám hơi nước của đầu tàu giữa đám người qua lại.

Jemmy! Chị ấy đang dấu diếm cậu điều gì đó!

Cả hai vừa dọn hết đồ đạc thì đã vang lên hồi còi dài báo hiệu tàu sắp khởi hành, tiếng bánh xích chạy kêu ầm ầm làm cho tàu lắc lư... đương nhiên cô và Tom cũng bị ảnh hưởng theo.

“Ui cha ~” - Jemmy ngồi trên sàn tàu xoa đầu vì bị va phải. Bên cạnh cô cũng có kẻ đang ngồi. Hình như tên này là kẻ vừa va vào cô.

“Rất xin lỗi! Bạn có sao không?!”

“Không sao” mới là lạ! Jemmy dựa theo cánh tay của Tom mà đứng dậy. Đầu óc cô vì cú va chạm mà xoay vòng vòng cả lên.

“Xin lỗi, mình không cố ý.” - Cậu bạn đụng vào cô lúng túng nhìn cô luống cuống chân tay không biết nên làm gì.

“Chị gái tôi không sao rồi, hai người có thể đi trước đi.” - Tom siết nhẹ tay Jemmy, không biết vì sao cậu thấy khó chịu với hai kẻ trước mắt này. Tom

một tay để Jemmy dựa vào, tay còn lại cầm hành lý diu Jemmy rời khỏi hai tên kia. Các toa phía trước của tàu đều ngồi kín học sinh, phần lớn đều là học sinh lớp lớn của trường. Chẳng tới khi tới cuối hành lang cậu tìm thấy một toa trống mới mở cửa bước vào.

“Bây giờ thì chị ổn rồi.” - Jemmy ngồi vào ghế, tay xoa nhẹ hai bên thái dương. Cú đụng vừa rồi như thể làm văng mất não cô ra ngoài.

“Trông chị tệ lắm!” - Tom nhăn mày đưa cho Jemmy chiếc khăn tay - “Chị xanh mét như tàu lá ấyl”

“Tệ vậy à?!” - Jemmy rút trong hành lý ra một con thỏ bông tàn tạ với các đường may xiêu vẹo trong khi Tom đang cất đồ lên kệ.

“Ừ.” - Tom quay qua Jemmy, nhăn mày khi thấy cô ôm con thỏ đó. Trông nó như thể được moi lên từ bãi rác vậy!

Không khí trong toa tàu trở nên yên ắng. Jemmy lấy bật mắt dựa vào con thỏ bông định ngủ trưa. Tom ngồi đối diện yên lặng đọc sách. Tiếng băng xe chạy vang lên đều đều.

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

“Đồ ăn cấp, trả con mèo lại đây!”

“Xin lỗi, tớ không có lấy gì của cậu. Tớ vô tình nhặt nó thôi.”

Tiếng ồn ào ngoài cửa phòng làm Jemmy lờ mờ tỉnh giấc. Người xưa nói thật đúng, hai cô con gái thêm 1 con vịt nữa thì thành cái chợ hoàn hảo luôn. Cái cô đau nhức do không ngủ đúng tư thế hành hạ Jemmy đến làm cô phải than thở.

“Tom, chốt cửa ghế lô lại chưa vậy?” - Jemmy đề nguyên cái bật mắt mà lăm bằm, giọng vì ngủ lâu mà khàn khàn.

“Rồi.” - Tom vừa nhìn vào cuốn sách vừa trả lời. Con gái mà gây gỗ thì còn kinh khủng hơn bão giạt và cậu không muốn con bão cấp 13 kia lan vào trong này.

“Tốt!” - Jemmy tụt chiếc bật mắt ra khỏi đầu, hơi vắn vắn cần cổ. Đúng là đau thật!

“Tôi không nghĩ nhà Prince lại giáo dưỡn ra loại đạo đức giả như cô!”

Tiếng bập tai vang vào tận trong ghế lô(*). Nó vang dội đến mức làm cho cả Jemmy cũng phải huyết tiếng sáo dài mà vỗ tay tán thưởng. Sau đó là một loạt tiếng xô đẩy làm cánh cửa bật mở tung ra. Một cô nàng mắt đà té ngựa vào trong ghế lô, đầu cô ta nện vào sàn đánh một cái cộp rồ to. Mà hai kẻ ngồi kia vẫn tỉnh bơ không thèm đi nâng người ta dậy.

“....” - Jemmy liếc nhìn em trai mình, trong ánh nhìn chứa chan bao nhiêu là không tin tưởng. Vì cái quái gì mà xui xẻo lại rơi lên người cả hai vậy nhỉ?

“...” - Tom nhìn lại cô bất lực. Cậu cũng không ngờ là bản thân lại xui xẻo như vậy. Không nghĩ tới hai chị em họ chỉ ngồi nghe không mà cũng bị ‘đính chương’.

Bên ngoài phòng đã tập trung khá đông kẻ ‘ngồi lê đôi mách’. Còn có kẻ vừa nhai kẹo, ánh nhìn lại đầy tiếc nuối vì thứ trong tay không phải bông ngô, như thể đây là rạp chiếu phim chứ không phải chuyến tàu tới trường học vậy. Thật sự không còn từ ngữ nào để diễn tả được tình cảnh bây giờ.

“Tiểu thư Longbottom, cô có thể sỉ nhục tôi, nhưng cô không có quyền sỉ nhục dòng họ nhà Prince!” - Cô gái nhỏ với mái tóc đen dài bết dính, ánh mắt đầy giận dữ chiếu vào người con gái vừa té trong phòng. Cô từng chút tiến về phía nữ sinh kia. Cầm hơi nâng lên cao ngạo.

“Cô...” - Nữ sinh tóc nâu đang ngồi trên sàn tàu đứng bật dậy định cãi lại.

“Khụ, khụ...” - Tom ho khan hai tiếng để hai cô gái kia dừng lại cuộc cãi vã – “Hai quý cô, tôi nghĩ rằng hai người nên ngồi xuống và nói chuyện hào nhả hơn là ở đây cãi vã.”

“Em trai à, hai cái người này mà ngồi lại với nhau thì người chị vĩ đại này của em đi đầu xuống đất cho em coi.” - Jemmy tựa đầu vào vai vào Tom thì thầm – “Chị dám cá đấy!”

Con gái mà ghi thù, thì trăm năm không thèm nhìn mặt nhau.

“Cậu là ai?” - Cô nàng tóc nâu mắt nâu hậm hực hất cằm về phía Tom.

Giận cá chém thớt đây mà! Jemmy trong lòng tự giác tụng một tràng kinh phật, thương cảm cho cậu em trai. Tom à! Em vừa rước họa vào thân đó! Tự

chịu nha em.

“Xin chào, mình là Tom Riddle.” - Tom hướng tay về cô gái tò vò muốn làm quen bạn mới. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên gặp được người giống chị em cậu, lại cùng tuổi. Có cảm giác như thế giới nơi đây mới là nơi cậu nên thuộc về.

“Augusta Longbottom” - Cô nàng hơi hắt đầu về sau - “Tôi chưa bao giờ nghe qua họ của cậu.”

“Chúng tôi từ bên ngoài tới.” - Tom lịch sự đáp lời.

“Vây phiền hai quý cô ra ngoài giảng giải một số mâu thuẫn nhỏ được chứ, chị gái tôi có chút không khỏe.” - Còn cái đồng bao đồng đứng kéo chéo ngoài kia nữa, biến qua một bên dùm cái!

“Do cô ta lấy mất con mèo của tôi trước. Tôi muốn giải quyết xong chuyện này trước đã.” - Nhắc đến chuyện đó Augusta hét lên the thé. Cô ta không thể để chuyện này qua dễ như vậy, không phải chỉ là một đồng họ Prince đang xuống dốc thôi sao.

“Nếu hai quý cô muốn ‘trò chuyện’ thì cảm phiền ra ngoài kia. Tôi nghĩ rằng tôi cần một không gian yên tĩnh để nghỉ ngơi.” - Jemmy ôm con thỏ nói chen vào, giọng lạnh tanh. Nếu để Tom giải quyết việc này thì chỉ tổ càng rắc rối thêm thôi. Bệnh người này thì người kia nói, còn không giải quyết thì lại bị người ta kêu vô tình.

“Xin lỗi đã làm phiền hai bạn!” - Cô gái tóc đen lúng túng nhìn cô tò vò về xin lỗi. Dù sai đây cũng là lỗi của cô, không thể để liên lụy đến hai người này được.

“Longbottom, tôi và cậu cần phải ra ngoài nói chuyện.”

“Được.” - Augusta Longbottom quắc mắt nhìn cô nàng tóc đen. Cô cũng không muốn danh dự nhà mình bị hủy bởi việc làm quá khích của bản thân. Còn mấy tên cú vọ bên ngoài cửa hóng kịch nữa chứ. Sao để chúng tại nguyên được?!

Đám đông nhanh chóng giải tán vì hai nhân vật chính đã rời đi. Trả lại không gian yên tĩnh cho Tom và Jemmy.

“Em nghĩ việc đó sẽ ra sao Tom?” - Jemmy chuyển chân dựa vào một bên vách tường, không nhanh không chậm hỏi.

“Cô nàng tóc nâu kia sẽ không bỏ qua cho cô gái tóc đen đâu.” - Chỉ cần qua phong thái cao ngạo của cô ta, cậu liền biết cô nàng là một tiểu thư gia đình quý tộc được cưng chiều từ nhỏ, năng như nâng trứng, hững như hững hoa.

Đúng vậy, hai người họ đều là những quý tộc nhỏ. Được nuông chiều, thứ gì muốn đều sẽ có được nên dần sinh ra sự khinh thường mọi thứ, sự cao ngạo, ngồng cuồng, không biết lùi một bước để tiến ba bước. Họ của hiện tại là những con người trẻ tuổi mù quáng, luôn quá cao ngạo, luôn chỉ biết ngẩng cao đầu, không muốn bản thân làm những việc mà họ cho rằng luôn cúi, sợ đánh rơi chiếc mũ miện cao sang trên mái tóc. Nhưng họ nào biết như vậy chỉ khiến vương miện đội trên đầu càng nhanh chóng rời đi hơn mà thôi. Nếu là khoảng 15 - 25 năm nữa, khi họ đã nếm trải đủ những thất bại, những thất bại cho họ những bài học mà không vị trưởng giả nào có thể giảng giải cho, bọn họ sẽ biết được sự cay đắng của cuộc sống. Không phải lúc nào cũng có thể lấy cứng đối cứng, đôi lúc phải biết cúi đầu xuống, ẩn giấu đi cái tôi quá lớn của bản thân. Như vậy, sự mới có thể thành. Đó không phải luôn cúi, đó chỉ là ẩn nhẫn, chờ phút giây nào đó sẽ vụt lên.

“Cô ơi! Cho con hai phần sandwich ạ.” - Jemmy vẫy tay với người bán hàng đi ngang trước cửa.

“...” - Thay đổi tâm trạng nhanh thật. Tom trong lòng thờ dài bắt lực với chị mình. Cậu chưa bao giờ bắt kịp được cái nhịp thay đổi này cả.

“Chúc cô một ngày tốt lành!” - Jemmy nhận phần bánh của mình lịch sự chào hỏi.

“Chúc các con đến trường vui vẻ! Hogwarts là một nơi tuyệt vời!” - Người bán hàng tươi cười chúc phúc rồi rời đi.

“Chị đòi à?” - Tom nhìn Jemmy hỏi. Có lẽ sẽ mau chóng tới được trường học, Jemmy cũng không cần mua đồ ăn chi cả.

“Theo chị nghĩ, tàu tới nơi thì trời cũng tối rồi, cộng thêm việc sắp xếp cho học sinh mới chúng ta thì bữa tối sẽ khá muộn đấy.” - Jemmy vuốt phẳng góc áo nhăn nhúm, một tay giơ lên phần bánh - “Nên cái này dành cho lót dạ.”

Cả hai trở lại vào băng ghế ngồi. Cửa ra vào cũng không thêm đóng lại. Nagini trước khi đi đã được Tom nhét đầy bụng nên không ra đòi ăn.

“Sandwich cá hồi hun khói.” - Jemmy mở ta giấy dầu bọc cá rô đỏ trắng tán thưởng - “Với ít bánh quy nho khô, tuyệt vời cho một bữa ăn nhẹ.”

Cốc, cốc.

Jemmy đưa mắt nhìn ra cô bé tóc đen vừa nãy, giờ đang đứng ngoài cửa phòng bên lên gỗ cửa. Trên tay còn có túi đựng đồ cá nhân.

“Ừ...Ừm... Phòng hai cậu còn chỗ chứ?” - Elieen chưa bao giờ cảm giác lúng túng như lúc này, cô vừa bị bạn cùng phòng đuổi ra ngoài và chẳng có ghế lô trống cũng không ai cho cô ngồi chung. Còn bây giờ cô đến căn phòng này, đúng lúc người ta đang dùng bữa thật chẳng còn gì ngại hơn!

“À! Không sao, cậu cứ tự nhiên.” - Jemmy nhích qua một bên nhường chỗ cho cô gái nhỏ.

Đó là một cô bé tóc đen hơi bết, nước da trắng xanh với một vài đốm tàn nhang trên mặt. Khá đáng yêu.

“Làm phiền hai cậu!” - Elieen đồ mặt vuốt nhẹ một lọn tóc ra sau tai. Cô thấy ít nhiều vẫn còn may mắn vì hai người bạn này cho phép mình ở lại. Nếu không cô chỉ còn nước loang quanh trên hành lang đến lúc tàu cập bến.

“Chào hai bạn. Xin tự giới thiệu, mình là Elieen Prince, là học sinh năm nhất.” - Elieen cười nhẹ với cả hai. Dù sao thì dù vẫn nên giới thiệu bản thân chứ.

“Chào, mình là Tom Riddle.” - Tom hướng mắt về chị gái mình – “Còn đó là chị gái mình, Jemmy Riddle. Tụi mình cũng là học sinh mới.”

“Chào.” - Jemmy hướng về Elieen cười nhẹ, dù sao qua cách ứng xử của Elieen cũng là một người đáng để kết giao.

“Cậu có muốn dùng bữa cùng với hai chị em mình không?” - Jemmy hướng phần sandwich cho cô nàng.

“Cảm ơn, mình không đói.” - Elieen ngượng ngừng đẩy phần thức ăn trên bàn. Cô không thể vô duyên đến mức độ đó được, cô đã đem quá nhiều rắc rối cho người ta rồi.

“Vậy một ít trà nhé?!” - Jemmy lục lọi tìm bình trà mang theo sáng nay. Cô sẽ không đủ tinh táo nếu như không có trà bên người. Giống như con nghiện không thể thiếu thuốc, mà đúng là cô bị nghiện thật...

“Cảm ơn cậu.” - Elieen nhận ly giấy của Jemmy, nhìn màu vàng sóng sánh đẹp mắt. Cô hít sâu một hơi hai mắt sáng lên.

“Trà bỏ công anh với chanh gừng phải không?!” - Elieen hào hứng hỏi, không ngờ lại gặp một người cũng thích trà như cô.

“Ừm, bỏ công anh giải nhiệt vị hàn, gừng vị nhiệt giữ ấm. Rất tốt, chóng say xe.” - Jemmy cười cong cong khóe mắt, sương mù trong mắt tan bớt đi.

(*): Ghế lô là cái này nè

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Trường Hogwarts

Cuộc nói chuyện của hai cô gái trở nên thân thiện hơn, không còn vẻ ngại ngùng ban đầu khi mới làm quen nhau. Có lẽ gặp một người cùng sở thích là cỡ nào tuyệt vời đối với Jemmy. Nhưng trong mắt Tom thì đây là một chợ cá đúng về nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Cậu thể có chúa! là không có lần sau ngồi chung ghế lô với con gái dù cho có chị của cậu đi nữa. Cái gì mà “uống trà phải đi dạo”; cái gì mà “một tách trà mà không có sữa trà khác nào nước Anh không có London”; cái gì mà “trà tâm ma” với dây tâm ma trong môn độc dược. Chỉ tổ làm cậu nhức đầu thêm. Tom chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn màu sắc ngã sang tím đỏ chiều tà, những lùm cây vùn vụt qua tầm mắt làm cậu dễ chịu hơn, lúc có lúc không ảm ừ vài câu vào cuộc nói chuyện của chị gái mình. Chiều cuối ngày êm đềm cứ vậy mà trôi qua....

“Dậy đi Tom”.

Cái lắc nhẹ của Jemmy làm Tom giật mình cậu không nghĩ chỉ nghe hai cô gái nói chuyện mà có thể ngủ nhanh như vậy.

“Tối?!”.

“Ừ”.

Cả hai người hướng mắt nhìn ra cửa sổ nhìn thứ phát sáng phía xa trong bóng đêm tối như một ngọn đuốc đỏ hồng luôn rực rỡ bất diệt nằm ở đó, dù cho có bị bụi mờ thời gian thổi cùng không lấp được lịch sử hình thành sáng chói cũng không kém thắp chằm của nó. Tồn tại, phát triển theo từng thời đại, là cái nôi sinh ra những nhân tài cũng như những kẻ tham vọng không ai dám gọi thẳng tên.

“Hai cậu nhanh lên” - Elieen thích thú hướng hai người đang ngắm cảnh nhắc nhở, khi chồm lên người chiếc áo trùm.

“Cuộc sống sau này có vẻ ồn ào” - Tom ngã người dựa vào ghế nhìn chị gái mình cười nhẹ buông lời dự đoán. Nhưng câu không thể ngờ lời dự đoán đó lại ứng nghiệm lên cậu và Jemmy. Mà cũng không lâu đâu.

“Thật sự mong chờ” - Jemmy không nhìn Tom chỉ quăng lại chiếc áo choàng lại phía cậu, vì cô đứng ngược chiều cả hai người trong phòng lô nên họ không thể thấy nụ cười rực rỡ sâu xa của cô.

Tiếng còi tàu kéo dài thông báo cho chuyến hành trình dài của ngày sắp kết thúc. Làm cho người ngồi trên tàu vẫn có thể cảm nhận rõ sự giảm tốc của con tàu và ngừng hẳn. Tụi học sinh ồn ào í ới kêu bạn chen lấn rời tàu. Jemmy và Tom cộng thêm cô bạn mới quen, lắc lư đi sau cùng, từng nhịp chân của cô như rời khỏi sàn nhảy mùa mà đi.

“ Học sinh năm nhất tập trung ở đây “.

Tiếng hô lớn ở bên kêu gọi tụi nhỏ đang nhao nhao lên. Rơi vào tầm mắt của Jemmy chỉ có ánh đèn lấp lờ của cây đèn báo bão làm cho Jemmy mắt cả hứng thú.

Mọi người nâng nhanh bước chân theo đuôi sau người cầm đèn như một bầy vịt con theo mẹ, cái suy nghĩ mắc cười đó được cô nàng có chiếc đuôi mũi tên cầm cây xua đến.

“ Bốn người một thuyền, ngồi cận thận kéo ngã xuống hồ”.

Cô và Tom lên một chiếc thuyền nhỏ đã có hai người ngồi trên đó trước. Con thuyền lác lư rồi bến vào lòng hồ, nước hồ đen tuyền, sóng sánh làm Jemmy than thở, nó làm cô nhớ mấy con lạch đen sì bốc mùi vài năm sau này. Một ý niệm nữa lại hiện lên đến những câu chuyện về dòng sông địa ngục với con thuyền chở linh hồn người chết qua con sông với cái giá hai đồng vàng làm cho cô muốn thọc cả cánh tay vào hồ nước đen, mò mẩn thử xem có gì ở dưới đó.

Cả bốn con người trên thuyền không ai nói chuyện với ai, cả không khí trên thuyền im lìm đến kỳ lạ chỉ có tiếng chim cú kêu trong không gian rộng lớn.

“ Cúi đầu “ - Tiếng hô lớn ra hiệu cho nhưng con người trên thuyền.

Jemmy nghe theo cúi thấp đầu khi con thuyền trôi lênh bênh chui qua mỏm đá, một tay của cô bị Tom nắm chặt kiềm nén điều gì đó. Có tiếng người kêu đau khi bị tọt đầu vào mỏm đá.

Con thuyền trôi nổi đi qua khỏi mỏm đá, tòa lâu đài hiện lên trong mắt Jemmy đầy nguy nga, phản chiếu hình ảnh ngược cổ kính trong đôi con ngươi đen láy của cô. Soi sáng các góc tối tăm của lâu đài to lớn nằm trên bờ. Làm cho cô thờ hất lẩn lẩn như cái hồi cô đi du học, cái lần đầu tiên nhìn thấy Oxford cổ kính, trang nghiêm nơi mà tinh thần học tập ở khắp mọi nơi từ thư viện tới bãi cỏ rồi đến cái nhà xác luôn lạnh lạnh với mùi thuốc khử trùng dụi nhẹ... Ôi nhớ nó làm sao! Cái phòng mà chả ai làm ồn ào, cái phòng mà mọi người luôn” khai thật”. Nhớ quá đi! nhớ cái hàng lang với cái bóng đèn sáng trắng ờng ờo lúc sáng lúc tối trong những ca canh xác với mấy câu chuyện ma của mấy ông bạn già! haizz có lẽ một ngày nào đó cô nên cùng Tom ghé thăm nơi đó. Nếu mà Tom mà biết cái ý nghĩ điên khùng trong đầu Jemmy lúc này không biết có quăng luôn bà cô già này xuống hồ cho chết trước khi kịp áp nổ quả trung mớ mớ này không. (Livi: viết thấy biến thái sao ý).

Sóng nước dập dềnh đưa đẩy con thuyền cuối cùng cũng cập bờ, Tom thở một hơi dài thoải mái vì cái khó chịu nhôn nháo trong dạ dày cậu, chỉ cần ở trên con thuyền đó thêm một tiếng nữa có lẽ cậu đã mất mặt mà phun ra thức ăn buổi chiều. Cảm giác lạnh lạnh trong tay mình Tom quay đầu nhìn khuôn hình miệng của cô rồi đưa mắt nhìn thứ trong tay mình đầy lòng đầy ảm áp con khó chịu cũng vì vậy mà dịu đi.

“ Chào mừng các trò đến Hogwarts. Tiệc khai giảng sắp bắt đầu, nhưng trước khi nhận chỗ ngồi trong sảnh đường, các trò sẽ được phân loại về các ký túc xá. Nên nhớ lễ phân loại là một điều qua trọng với các con, bởi vì trong thời gian các con học ở đây, thì ký túc của các con giống như một gia đình các con trong thời nhận giáo dục ở nơi đây, nơi các con học, cùng ngủ cùng chơi đùa... với các bạn chung một ký túc xa. Chào đón các con tới Hogwarts “.

Tiếng vỗ tay rầm rộ của tụi trẻ đằng trước làm cho Jemmy thêm u sầu về chiều cao khiêm tốn của mình. Đúng là lùn là cái bất tiện nhất trên đời này mà!!

Bạn đang đọc truyện [*Đồng Nhân Harry Potter*] *Suyt! Chị Của Nam Phụ Là Loli Đồ Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.